NEIL GAIMAN

Ilustrații de DAVE MCKEAN

cartea cimitirului

NEMIRA

Neil Gaiman

Cartea cimitirului

Traducere din limba engleză
LIVIU RADU

Îi zornăie oasele
Pe caldarâm
E doar un pârlit
Al nimănui.

VERSURI POPULARE PENTRU COPII

I
Cum a ajuns Nobody în cimitir

În beznă era o mână, şi mâna ţinea un cuţit. Cuţitul avea plăsele din os negru şlefuit şi o lamă mai fină şi mai ascuţită decât a unui brici. Dacă te tăia, se putea să nici nu ştii că te-a tăiat, cel puţin nu imediat.

Cuţitul făcuse aproape tot din cele pe care trebuia să le facă în casă, şi atât plăselele cât şi lama sa erau ude.

Uşa de la stradă era încă deschisă, doar un pic, arătând locul pe unde se strecurase cuţitul şi omul care-l ţinuse în mână, iar şuviţe de ceaţă nocturnă se furişau şi se împleteau în casă prin uşa deschisă.

Individul numit Jack se opri pe palier. Cu mâna stângă scoase o batistă mare, albă, din buzunarul hainei sale negre, şi şterse cu ea cuţitul şi mâna sa dreaptă, înmănuşată, cu care îl ţinea; apoi aruncă batista. Vânătoarea era aproape terminată. Lăsase femeia în patul ei, bărbatul pe podeaua dormitorului, fetiţa mai mare în dormitorul ei în culori luminoase, înconjurată de jucării şi de modele montate doar pe jumătate. Singurul de care mai trebuia să se ocupe era cel mic, un prunc. Încă unul şi-şi termina complet treaba.

Îşi îndoi şi dezdoi degetele. Individul numit Jack era, înainte de orice, un profesionist, sau aşa se considera el, şi nu-şi permitea să zâmbească până când treaba nu era terminată complet.

Avea părul negru, ochii îi erau negri şi purta mănuşi de piele neagră, din cea mai subţire piele de miel.

Încăperea pruncului se afla în partea cea mai de sus a casei. Individul numit Jack urcă scările, păşind cu paşi tăcuţi pe covor. Apoi deschise uşa mansardei şi intră. Pantofii săi erau din piele neagră şi lustruiţi atât de bine încât arătau ca nişte oglinzi negre: puteai să vezi luna reflectată în ei, mititică şi plină doar pe jumătate.

Luna cea adevărată lumina prin fereastră. Lucirea ei nu era puternică, fiind diminuată de ceaţă, dar individul numit

Jack nu avea nevoie de prea multă lumină. Lumina lunii îi era suficientă. Se descurca.

Desluşea silueta copilului în ţarc: capul, membrele şi torsul.

Ţarcul avea laturi înalte, ridicate, ca să împiedice copilul să iasă din el. Jack se aplecă, ridică mâna dreaptă, cea care ţinea cuţitul, ţinti pieptul…

… apoi coborî mâna. Silueta din ţarc era un ursuleţ de pluş. Acolo nu se găsea nici un copil.

Ochii individului numit Jack erau obişnuiţi cu lumina slabă a lunii, aşa că nu avea nici un chef să aprindă lumina electrică. Şi, la urma urmei, lumina nu era foarte importantă. El avea alte talente.

Individul numit Jack adulmecă aerul. Ignoră mirosurile care pătrunseseră în cameră o dată cu el, înlătură mirosurile pe care le putea ignora fără nici un risc, se cufundă în mirosul făpturii pe care venise s-o găsească. Simţi mirosul copilului: un miros de lapte, ca al prăjiturilor cu fulgi de ciocolată, şi duhoarea acră a unui scutec ud, de unică folosinţă, pentru timpul nopţii. Simţi mirosul şamponului pentru copii în părul lui, şi ceva mic şi cauciucat pe care îl avea copilul – *o jucărie* – îşi zise el, apoi *nu, e ceva pentru supt*.

Copilul fusese acolo. Fusese acolo cu puţin timp în urmă. Individul numit Jack se lăsă condus de nasul său pe scara din mijlocul casei înalte, înguste. Verifică baia, bucătăria, dulapul larg şi, în cele din urmă, holul de la parter, în care nu era nimic de văzut în afară de bicicletele familiei, o grămadă de pungi goale pentru cumpărături, un scutec căzut pe jos şi tentaculele vagabonde de ceaţă care pătrunseseră în hol din stradă, prin uşa deschisă.

Individul numit Jack scoase un sunet, un mormăit ce conţinea atât frustrare cât şi satisfacţie. Îşi strecură cuţitul în teaca din buzunarul interior al hainei sale lungi, apoi ieşi în stradă. Aici era lumina lunii, erau lumini stradale, dar ceaţa se întinsese pretutindeni, reducea lumina şi amortiza sunetele, făcând noaptea întunecată şi înşelătoare. Individul privi în josul colinei, spre luminile

magazinelor închise, apoi în susul străzii, unde ultimele case înalte răneau colina în calea lor către întunericul vechiului cimitir.

Individul numit Jack adulmecă aerul. Apoi, fără să se grăbească, începu să meargă în susul dealului.

*

Încă de când învăţase să meargă, copilul fusese disperarea şi încântarea mamei şi tatălui său, pentru că nu mai existase un copil atât de înclinat să hoinărească, să se caţăre pe tot felul de lucruri, să intre şi să iasă din tot felul de chestii. În noaptea aceea, copilul fusese trezit de zgomotul făcut de ceva care căzuse la etajul de sub el. După ce se trezise, se plictisise curând şi începuse să caute o cale de a ieşi din ţarc. Acesta avea laturile înalte, ca nişte pereţi, dar copilul era convins că poate să le escaladeze. Avea nevoie doar de o treaptă…

Împinse ursuleţul său mare, auriu, de pluş, într-un colţ al ţarcului, apoi, ţinându-se de balustradă cu mâinile sale micuţe, puse piciorul în poala ursuleţului, celălalt picior pe capul ursuleţului şi se împinse în poziţia de drepţi, apoi, pe jumătate se căţără, pe jumătate se rostogoli peste balustradă, ieşind din ţarc.

Ateriză cu un bocănit surd pe o moviliţă de jucării jumulite, unele dintre ele fiind cadouri primite de la rude la prima sa zi de naştere – care avusese loc cu mai puţin de şase luni în urmă – altele moştenite de la sora sa mai mare. Fu surprins când se lovi de podea, dar nu plânse: dacă plângi, or să vină şi or să te pună la loc în ţarc.

Se târî afară din încăpere.

Scara care ducea în sus era înşelătoare şi dificilă, nu reuşea s-o stăpânească pe deplin. Descoperise însă că treptele care duceau în jos erau destul de simple. Le coborî ţopăind din treaptă în treaptă, pe funduleţul său dolofan.

Supse din suzetă, obiectul de cauciuc despre care mama sa începuse să-i spună că-i prea mare ca să aibă aşa ceva.

Scutecul se desfăcuse în timpul călătoriei sale pe fund, în josul scărilor, iar când copilul ajunse pe ultima treaptă, când ajunse în holişor şi se ridică, scutecul căzu. Copilul

rămase îmbrăcat doar într-o cămăşuţă de noapte. Scările care duceau înapoi, în camera sa şi către familia sa, erau abrupte şi dificile, dar uşa către stradă era deschisă şi-l invita…

Copilul ieşi din casă, ezitând un pic. Ceaţa se înfăşură în jurul său ca un prieten pierdut cu mult timp în urmă. Apoi, nesigur la început, dar cu viteză şi cu încredere din ce în ce mai mare, băiatul merse iute către deal.

*

Ceaţa era tot mai rară cu cât te apropiai de culmea dealului. Semiluna lucea, nu la fel de luminoasă cum lumina ziua, dar suficient cât să se vadă cimitirul, suficient pentru asta.

Uite!

Puteai să vezi capela funerară abandonată, uşile de fier cu lacăt, cu iederă pe laturile clopotniţei şi un copăcel ce crescuse în jgheabul de scurgere, la nivelul acoperişului.

Puteai să vezi plăci funerare, morminte, cripte şi plăci memoriale. Puteai să vezi fuga sau goana ocazională a unui iepure sau un şoarece de câmp sau o nevăstuică strecurându-se din tufărişuri şi traversând aleea.

Ai fi putut vedea aceste lucruri la lumina lunii, dacă ai fi fost aici noaptea.

N-ai fi văzut o femeie albă, dolofană, care mergea pe cărare în apropierea porţilor din faţă, iar dacă ai fi văzut-o şi ai fi privit-o mai atent ţi-ai fi dat seama că erau doar raze de lună, ceaţă şi umbră. Femeia albă, dolofană, era totuşi acolo. Mergea pe cărarea care ducea către poarta din faţă, printre o mulţime de pietre funerare pe jumătate căzute.

Porţile erau încuiate. Erau întotdeauna încuiate, iarna de la ora patru după-amiază, vara de la opt seara. Un gard din fier, cu vârfuri ascuţite în partea superioară, înconjura o parte din cimitir, restul fiind mărginit de un zid înalt din cărămizi. Barele porţii erau foarte apropiate: ar fi împiedicat un adult să treacă printre ele, ar fi oprit chiar şi un copil de zece ani.

— Owens! strigă femeia cea albă, cu o voce care ar fi putut să fie foşnetul vântului prin iarba înaltă. Owens! Vino şi uită-te la asta!

Femeia se ghemui şi privi ceva de pe sol, în timp ce o pată de umbră se mută în lumina lunii, dovedindu-se a fi un bărbat încărunţit, de vreo patruzeci şi cinci de ani. Bărbatul se uită în jos, spre soţia sa, apoi se uită la ce se uita şi ea, după care se scărpină în cap.

— Coană Owens, întrebă el, pentru că venea dintr-o epocă mai politicoasă decât a noastră, e ceea ce cred eu că e?

Şi în momentul acela făptura pe care o privea păru că o zăreşte pe doamna Owens, pentru că deschise gura, lăsând suzeta de cauciuc pe care o sugea să cadă pe sol, apoi întinse un pumn mic, dolofan, de parcă ar fi vrut cu tot dinadinsul să se prindă de degetul alb al doamnei Owens.

— Să mă ia naiba dacă ăsta nu-i un prunc! zise domnul Owens.

— Sigur că-i un prunc, spuse soţia sa. Întrebarea e ce să facem cu el?

— Nici n-aş zice că e o întrebare, zise soţul. Oricum, nu-i întrebarea *noastră.* Pentru că acest copil este viu, fără nici o îndoială, deci în acest caz nu are nimic de-a face cu noi, nu face parte din lumea noastră.

— Uită-te la zâmbetul lui! spuse doamna Owens. Are cel mai frumos zâmbet.

Şi, cu mâna ei lipsită de substanţă, mângâie părul blond, ciufulit, al băiatului. Băieţelul chicoti, încântat.

Un vânt rece bătu prin cimitir, mânând ceaţa în locurile mai joase (pentru că vechiul cimitir acoperea tot vârful dealului, iar cărările sale înconjurau culmea în sus şi-n jos, apoi reveneau). Un zăngănit: cineva împingea şi scutura poarta veche, lacătul greu şi lanţul care o ţinea închisă.

— Uite, spuse Owens, a apărut familia copilaşului, ca să-l ducă înapoi în căminul iubitor. Lasă-l pe micuţ în pace, adăugă el, pentru că doamna Owens îl luase în braţele ei imateriale pe prunc, mângâindu-l şi alintându-l.

— Individul ăla nu pare să facă parte din familia nimănui, zise doamna Owens.

Bărbatul în haină neagră abandonase poarta principală şi examina acum poarta mai mică, laterală. Şi aceasta era bine încuiată. Cu un an în urmă, în cimitir avuseseră loc acte de vandalism, iar consiliul luase măsuri.

— Hai, doamnă Owens, lasă-l să-l ia. E un scump, spuse domnul Owens, dar văzu o fantomă, rămase cu gura căscată şi se pomeni că nu-i vine în minte nimic de zis.

Ai putea să crezi – şi dacă ai crede, ai avea dreptate – că domnul Owens n-ar fi trebuit să fie atât de surprins văzând o fantomă, având în vedere că domnul şi doamna Owens erau ei înşişi morţi şi fuseseră aşa de câteva sute de ani, şi având în vedere că întreaga lor viaţă socială – sau aproape toată – fusese petrecută împreună cu cei care erau şi ei morţi. Dar exista o diferenţă între cei din cimitir şi *chestia aceea:* o siluetă simplă, pâlpâitoare, de culoarea cenuşie a unui televizor ce nu recepţionează decât zgomot de fond, cuprinsă de-o emoţie primară şi de-o panică ce-i copleşi pe cei doi Owens de parcă ar fi fost propriile lor simţăminte. Trei siluete, două mai mari, una mai mică, dar numai una se vedea, era mai mult decât un contur sau o pâlpâire. Iar silueta spuse *Copilul meu! Vrea să-i facă rău copilului meu!*

Un zăngănit. Bărbatul de afară căra o ladă grea, de metal, pentru gunoi, trăgând-o pe alee către zidul înalt ce înconjura partea aceea a cimitirului.

— Apăraţi-l pe fiul meu! zise fantoma, iar doamna Owens îşi spuse că era vorba de o femeie; evident, era mama copilului.

— Ce ţi-a făcut? întrebă doamna Owens, dar nu-şi închipui că fantoma putea s-o audă.

Moartă recent, sărmana, îşi spuse ea. E întotdeauna uşor să mori plăcut, să te trezeşti la momentul potrivit în locul în care erai îngropat, să-ţi accepţi moartea şi să faci cunoştinţă cu ceilalţi locuitori. Făptura asta era doar panică şi teamă pentru copilul ei, iar panica sa, pe care cei

din familia Owens o simţeau ca un ţipăt piţigăiat, atrăsese atenţia, pentru că din tot cimitirul veneau alte siluete albe.

— Cine sunteţi? o întrebă Caius Pompeius pe siluetă.

Piatra sa de mormânt era acum doar o bucată de stâncă roasă de vreme, dar cu două mii de ani în urmă Caius Pompeius ceruse să fie lăsat să se odihnească pe movilă, lângă altarul de marmură, în loc ca trupul să-i fie trimis la Roma, şi era cetăţeanul cel mai vechi al cimitirului. Îşi lua responsabilităţile foarte în serios.

— Sunteţi îngropată aici?

— Evident că nu! E abia moartă, după cum arată.

Doamna Owens îşi puse braţul în jurul formei de femeie şi-i vorbi în particular, cu voce joasă, calmă şi plină de înţelegere.

Dinspre zidul înalt de lângă alee se auzi un bocănit şi un zăngănit. Lada de gunoi căzuse. Un bărbat se căţărase pe coama zidului, un contur negru pe fondul luminilor stradale diminuate de ceaţă. Rămase acolo un moment, apoi coborî în cealaltă parte, ţinându-se de vârful zidului, cu picioarele bălăngănindu-se, după care îşi dădu drumul să cadă în cimitir.

— Dar, draga mea, îi spuse doamna Owens formei, singura care rămăsese dintre cele trei care apăruseră în cimitir. E viu. Noi nu suntem. Poţi să-ţi imaginezi…

Copilul se uita la ele, zăpăcit. Încercă să prindă una dintre ele, apoi pe cealaltă, dar nu găsi decât aer. Silueta în formă de femeie dispărea iute.

— Da, zise doamna Owens, ca răspuns la ceva ce nu mai auzise şi altcineva. Dacă putem, aşa vom face, făgădui ea, apoi se întoarse către bărbatul de lângă ea. Şi tu, Owens? Vei fi un tată pentru băieţelul ăsta?

— Ce să fiu? întrebă Owens, încruntat.

— Noi n-am avut un copil, spuse soţia sa. Iar mama sa vrea să-l apărăm. Vei spune da?

Bărbatul în haină neagră căzuse într-un morman de iederă şi pietre de mormânt pe jumătate sfărâmate. Apoi se ridicase în picioare şi mersese atent, deranjând o

bufniţă care se înălţase într-un zbor tăcut. Individul văzu copilul şi în ochi îi apăru o licărire de triumf.

Owens ştia ce gândea soţia sa când folosea tonul acela. Nu erau căsătoriţi degeaba de peste două sute cincizeci de ani – în viaţă şi în moarte.

— Eşti sigură? întrebă el. Eşti sigură?

— Mai sigură de cât am fost vreodată, răspunse doamna Owens.

— Atunci, da. Dacă tu o să fii mama lui, atunci eu o să-i fiu tată.

— Ai auzit? o întrebă doamna Owens pe silueta pâlpâitoare din cimitir, care era acum doar ceva mai mult de un contur, ceva care semăna ca o fulgerare îndepărtată de vară, în formă de femeie; silueta îi spuse ceva, ce nu auzi nimeni altcineva, apoi dispăru.

— N-o să mai revină niciodată, spuse doamna Owens. Când se va trezi rândul viitor va fi în propriul său cimitir – sau unde s-o fi ducând.

Doamna Owen se aplecă deasupra copilului şi întinse braţele.

— Vino, zise ea, cu glas călduros. Vino la mămica!

Individului numit Jack, care mergea prin cimitir către ei pe cărare, cu cuţitul deja în mână, i se păru că o şuviţă de ceaţă se înfăşurase în jurul pruncului, la lumina lunii, iar copilul dispăruse de acolo: rămăsese doar ceaţă umedă, raze de lună şi iarbă care se clătina.

Individul clipi şi adulmecă aerul. Se întâmplase ceva, dar nu avea idee ce. Scoase un mârâit, ca un animal de pradă, furios şi frustrat.

— Hei! strigă individul numit Jack, întrebându-se dacă pruncul nu se ascunsese după ceva.

Vocea sa era sumbră şi răguşită, avea un ton bizar, ca şi cum ar fi fost surprins sau uluit auzindu-se vorbind.

Cimitirul îşi păstra secretele.

— Hei! strigă el din nou.

Individul spera să audă un plâns de copil sau o şoaptă – sau să audă copilul mişcându-se. Nu se aştepta să audă ceea ce auzi, o voce mătăsoasă care-i zise:

— Pot să vă ajut cu ceva?

Individul numit Jack era înalt. Bărbatul acela era şi mai înalt. Individul numit Jack purta veşminte negre. Hainele bărbatului erau şi mai negre. Oamenii care-l remarcau pe individul numit Jack – şi lui nu-i plăcea să fie remarcat – erau tulburaţi, se simţeau stânjeniţi sau se pomeneau cuprinşi de-o groază indescriptibilă. Individul numit Jack se uită în sus la străin şi individul numit Jack fu cel care se simţi tulburat.

— Căutam pe cineva, spuse individul numit Jack, strecurându-şi mâna dreaptă în buzunarul hainei, altfel încât cuţitul să rămână ascuns, dar la îndemână, dacă avea să aibă nevoie de el.

— Într-un cimitir încuiat, noaptea? întrebă sec străinul.

— E doar un copil, spuse individul numit Jack. Tocmai treceam, când am auzit un copil plângând. M-am uitat printre zăbrelele porţii şi l-am văzut. Ce-aţi fi făcut în locul meu?

— Apreciez spiritul dumneavoastră civic, zise străinul. Dar, dacă reuşeaţi să găsiţi copilul, cum plănuiaţi să plecaţi de aici cu el? Nu vă puteţi căţăra din nou pe zid, cu un copil în braţe.

— Aş fi strigat până m-ar fi auzit cineva.

Se auzi un zăngănit de chei.

— Atunci acela aş fi fost eu, spuse străinul. V-aş fi lăsat să ieşiţi. Urmaţi-mă, zise el, după ce alese o cheie mare din inelul cu chei.

Individul numit Jack merse în urma străinului. Scoase cuţitul din buzunar.

— Deci sunteţi administratorul?

— Eu? Da, într-un fel, spuse străinul.

Cei doi mergeau către poartă şi – individul numit Jack era sigur de asta – cât mai departe de copil. Dar administratorul avea cheile. O lovitură de cuţit în beznă, asta-i tot ce trebuia, apoi putea să caute copilul toată noaptea, dacă ar fi fost nevoie…

Ridică arma.

— Dacă *a fost* vreun copil, spuse administratorul, fără să privească în urmă, n-ar fi fost aici, în cimitir. Poate v-aţi înşelat. La urma urmei, e puţin probabil ca un copil să vină aici. E mai posibil să fi auzit o pasăre de noapte şi să fi văzut o pisică sau o vulpe. Ştiţi, cu treizeci de ani în urmă, locul ăsta a fost declarat în mod oficial rezervaţie naturală. Cam pe vremea ultimei înmormântări. Acum gândiţi-vă bine şi spuneţi-mi dacă sunteţi *sigur* că aţi văzut un copil.

Individul numit Jack se gândi.

Străinul descuie poarta laterală.

— O vulpe, zise el. Scot cele mai neobişnuite sunete, care seamănă cu ale unei persoane care plânge. Nu, vizita dumneavoastră în acest cimitir, domnule, a fost o greşeală. Copilul vă aşteaptă undeva, dar nu-i aici.

Apoi lăsă gândul să pătrundă un moment în capul individului numit Jack, înainte de a deschide poarta cu un gest elegant.

— Încântat să vă cunosc, zise el. Şi sunt convins că veţi găsi tot ce aveţi nevoie afară.

Individul numit Jack rămase în afara porţilor cimitirului. Străinul, pe care Jack îl luase drept administrator, stătea în interior, încuie poarta din nou şi-şi puse cheia în buzunar.

— Unde vă duceţi? întrebă individul numit Jack.

— Aici mai există şi alte porţi în afară de asta, spuse străinul. Maşina mea se află în cealaltă parte a dealului. Nu vă sinchisiţi de mine. Nici nu trebuie să vă reamintiţi această conversaţie.

— Nu, spuse Jack, de acord cu el. N-o să mi-o reamintesc.

Îşi aminti cum urcase dealul, că ceea ce crezuse că-i un copil se dovedise a fi o vulpe, că un administrator grijuliu îl condusese până în stradă. Îşi vârî cuţitul în teaca sa din interiorul hainei.

— Bine, spuse el. Noapte bună.

— Noapte bună şi dumneavoastră, spuse străinul pe care Jack îl confundase cu administratorul.

Individul numit Jack o luă în josul dealului, în căutarea copilului.

Din întuneric, străinul îl privi pe Jack până când acesta dispăru din privire. Apoi merse prin noapte, tot mai sus, către locul neted de sub culmea dealului, un loc dominat de un obelisc şi de o piatră plată înfiptă în sol, dedicate amintirii lui Josiah Worthington, berar local, politician şi mai târziu baronet, care cumpărase cu aproape trei sute de ani în urmă vechiul cimitir şi terenul din jur şi-l dăruise în proprietate veşnică municipalităţii. Îşi atribuise sieşi locul cel mai bun de pe deal – un amfiteatru natural, cu vedere către întregul oraş şi către împrejurimi – şi se asigurase că acest cimitir va rămâne cimitir, iar locuitorii cimitirului îi erau recunoscători, deşi nu îi erau atât de recunoscători pe cât considera Josiah Worthington, baronet, că ar trebui să fie.

Cu totul, erau în cimitir vreo zece mii de suflete, dar majoritatea lor dormeau adânc sau nu manifestau interes pentru afacerile locale de fiecare noapte, iar acum erau mai puţin de trei sute dintre ele în amfiteatru, în lumina lunii.

Străinul li se alătură tăcut ca şi ceaţa şi urmări discuţiile din umbră, fără să spună nimic.

Josiah Worthington tocmai spunea:

— Dragă doamnă, încăpăţânarea dumneavoastră e… nu vedeţi cât de ridicolă e chestia asta?

— Nu, răspunse doamna Owens. Nu văd.

Stătea pe pământ, cu picioarele încrucişate, iar copilul cel viu dormea în poala ei. Femeia îi mângâia capul cu mâinile ei albe.

— Domnule, doamna Owens încearcă să spună, cerând iertare senioriei voastre, că ea nu vede lucrurile astfel, spuse domnul Owens, care stătea în picioare lângă ea. Ea consideră că-şi face datoria.

Domnul Owens îl cunoscuse pe Josiah Worthington în carne şi oase, pe când trăiau amândoi, de fapt făcuse mai multe piese de mobilă fină pentru conacul lui Worthington, aflat lângă Inglesham, şi îl respecta încă pe moşier.

— *Datoria ei?* se miră Josiah Worthington, scuturându-şi capul ca şi cum ar fi vrut să îndepărteze o pânză de

păianjen. *Datoria* dumitale, cucoană, e faţă de cimitir şi faţă de comunitatea celor care alcătuiesc populaţia de spirite fără trup, fantome şi alţii de acest fel, iar *datoria* dumitale e să trimiţi de îndată această făptură în lăcaşul său natural – care nu-i aici.

— Mămica lui mi-a dat băiatul mie, spuse doamna Owens, de parcă asta ar fi fost suficient.

— Dragă femeie…

— Nu sunt draga ta femeie, spuse doamna Owens, ridicându-se în picioare. Sincer vorbind, nu pricep ce caut aici, pălăvrăgind cu un filfizon bătrân, în timp ce copilului o să i se facă foame curând – şi aş vrea să ştiu unde o să găsesc mâncare în cimitir?

— Asta-i întrebarea, zise sec Caius Pompeius. Cu ce o să-l hrăneşti? Cum o să ai grijă de el?

Ochii doamnei Owens ardeau.

— Pot să am grijă de el, zise ea. La fel de bine ca şi mămica lui. Ea mi l-a dat mie. Priviţi: îl ţin în braţe, nu-i aşa? Îl ating.

— Betsy, fii rezonabilă, zise maica Slaughter, o făptură mică şi bătrână, cu o bonetă uriaşă şi cu o capă pe care o purtase în viaţă şi fusese înmormântată purtând-o. Unde o să locuiască?

— Aici, zise doamna Owens. Putem să-i acordăm Libertatea Cimitirului.

Gura maicii Slaughter deveni un O micuţ.

— Dar, zise ea, niciodată eu…

— De ce nu? N-ar fi prima oară când am acorda Libertatea Cimitirului cuiva din afară.

— Adevărat, spuse Caius Pompeius. Dar acela nu era viu.

Cu aceste vorbe, străinul îşi dădu seama că fusese atras – cu voie sau fără voie – în discuţie şi păşi fără nici un chef din întuneric, desprinzându-se din acesta ca un petic de beznă.

— Nu, îşi exprimă el acordul. Nu sunt viu. Dar sunt de acord cu doamna Owens.

— Eşti de acord, Silas? întrebă Josiah Worthington.

— Da. La bine şi la rău – iar eu cred cu fermitate că-i la bine – doamna Owens şi soţul ei au luat acest copil sub protecţia lor. Va fi nevoie de mai mult de o pereche de suflete bine intenţionate pentru a creşte acest copil. E nevoie de un cimitir întreg, zise Silas.

— Şi ce facem cu mâncarea şi cu celelalte?

— Eu pot să părăsesc cimitirul şi să mă întorc, zise Silas. O să-i aduc mâncare.

— Foarte frumos că spui asta, zise maica Slaughter. Însă tu vii şi pleci, fără să ştie nimeni de tine. Dacă o să dispari timp de o săptămână, băiatul o să moară.

— Eşti o femeie înţeleaptă, zise Silas. Acum pricep de ce toţi au o părere atât de bună despre tine.

Nu putea să forţeze minţile morţilor, aşa cum făcea cu cele ale oamenilor vii, dar putea să folosească toate sculele măgulirii şi persuasiunii pe care le deţinea, pentru că morţii nu sunt imuni la aşa ceva. Apoi luă o decizie.

— Foarte bine. Dacă domnul şi doamna Owens vor fi părinţii copilului, eu voi fi paznicul lui. Voi rămâne aici şi dacă va trebui să plec mă voi asigura că locul meu va fi luat de cineva, care să aducă băiatului hrană şi să aibă grijă de el. Putem folosi cripta capelei, adăugă el.

— Dar… dar… un copil om! exclamă Josiah Worthington. Un copil viu. Adică… adică… *adică…* Ăsta-i un cimitir, nu o creşă!

— Exact, spuse Silas, dând din cap. Aveţi dreptate, sir Josiah. Nici eu n-aş fi spus lucrurilor pe nume atât de bine. Iar din acest motiv, dacă nu şi din altele, e vital ca băiatul să fie crescut cu cât mai puţine piedici pentru – scuzaţi-mi expresia – *viaţa* din cimitir.

După aceste cuvinte se duse lângă doamna Owens şi se uită în jos, spre pruncul ce dormea în braţele ei.

— Doamnă Owens, copilul are un nume?

— Mama lui nu mi l-a spus, răspunse ea.

— Bine, zise Silas. Vechiul său nume nu ne-ar fi folosit, oricum, la nimic. În afara locului ăsta există cei care vor să-i facă rău. Ce-ar fi să-i alegem un nume?

Caius Pompeius veni în faţă şi se uită la copil.

— Seamănă un pic cu proconsulul meu, Marcus. Am putea să-i zicem Marcus.

Josiah Worthingtom zise:

— Seamănă mai degrabă cu şeful grădinarilor mei, Stebbins. Nu că aş sugera ca numele lui să fie Stebbins… Individul bea ca un peşte.

— Seamănă cu nepotul meu Harry, spuse maica Slaughter şi se păru că întreg cimitirul era gata să i se alăture, fiecare locuitor oferind propria sa comparaţie între copil şi cineva uitat de multă vreme, când doamna Owens izbucni:

— Nu seamănă cu nimeni, seamănă cu el însuşi, zise cu fermitate doamna Owens. Nu seamănă cu nimeni.

— Atunci Nobody să fie, spuse Silas. Nobody Owens[1].

Ca şi cum ar fi răspuns la numele acela, copilul deschise ochii larg, treaz. Privi în jur, uitându-se la feţele morţilor, la ceaţă şi la lună. Apoi se uită la Silas. Privirea sa nu era ezitantă. Părea serioasă.

— Ce fel de nume e Nobody? întrebă maica Slaughter, scandalizată.

— Numele lui. Un nume bun, îi spuse Silas. O să-l ajute să fie în siguranţă.

— Nu vreau necazuri, zise Josiah Worthington.

Copilul se uită la el, apoi, fiind înfometat, obosit sau pur şi simplu fiindu-i dor de casă, de familie, de lume, îşi strâmbă feţişoara micuţă şi începu să plângă.

— Lasă-ne, îi zise Caius Pompeius doamnei Owens. Vom discuta în continuare fără tine.

*

Doamna Owens aşteptă în afara capelei. Se decisese, cu peste patruzeci de ani în urmă, că această clădire, în aparenţă o bisericuţă cu o clopotniţă, era o clădire trecută pe lista celor de importanţă istorică. Membrii consiliul orăşenesc deciseseră că ar costa prea mult s-o renoveze –

---

[1] Numele pruncului poate să însemne şi *Cel care nu aparţine nimănui*, iar ultimul vers al catrenului ce reprezintă motto-ul romanului este *Who nobody owns* – al nimănui, care nu aparţine nimănui.

o capelă mică dintr-un cimitir aglomerat ce devenise deja de modă veche – aşa că i-au pus lacăt şi au aşteptat să se dărâme. Capela fusese acoperită de iederă, dar fusese construită solid şi nu avea să se dărâme în secolul acesta.

Copilul adormise în braţele doamnei Owens. Aceasta îl legăna uşor, îi cânta un cântec vechi, unul pe care i-l cântase mama ei pe când fusese ea însăşi copil, pe vremea când bărbaţii abia începuseră să poarte peruci pudrate. Cântecul era:

Dormi, puiul meu,
Dormi până te trezeşti
Atunci o să vezi lumea,
Dacă nu greşesc.
Sărută iubita
Dansează o vară
Găseşte-ţi un nume
Şi o comoară…

Şi doamna Owens cântă toate acestea, înainte să-şi dea seama că uitase cum se termina cântecul. Avea impresia că ultimul vers era ceva de genul „şi nişte bacon păros”, dar ar fi putut să facă parte din alt cântec, aşa că se opri şi începu să-l cânte pe cel despre omul din lună care coborâse prea devreme, iar după aceea cântă, cu vocea ei caldă, ţărănească, un cântec mult mai recent, despre un flăcău care-şi vârâse degetul mare şi scosese o prună, şi tocmai începuse o baladă lungă despre un tânăr gentleman de ţară pe care iubita lui îl otrăvise – fără un motiv anume – cu o mâncare de ţipari pătaţi, când Silas veni de dincolo de capelă, ducând o cutie de carton.

— Iată, doamnă Owens, zise el. O grămadă de lucruri bune pentru un băiat care creşte. Putem să le ţinem în criptă, nu-i aşa?

Lacătul căzu deschis în mâna sa, iar Silas trase uşa de fier. Doamna Owens intră, uitându-se cu îndoială la poliţele şi la băncile vechi de lemn, rezemate de un perete. Într-un colţ se găseau cutii mucegăite cu dosarele vechi ale

parohiei, iar în alt colţ se afla o uşă deschisă, prin care se vedea o toaletă victoriană cu apă curentă şi o chiuvetă, cu un singur robinet, pentru apă rece.

Pruncul deschise ochii şi privi.

— Putem să ţinem mâncarea aici, zise Silas. E rece, iar hrana va ţine mai mult.

Căută în cutie şi scoase o banană.

— Şi ce era asta, când era la ea acasă? întrebă doamna Owens, zgâindu-se bănuitoare la obiectul galben cu cafeniu.

— E o banană. Un fruct de la tropice. Cred că trebuie să-i jupoi învelişul exterior, spuse Silas. În felul ăsta.

Copilul – Nobody – se agită în braţele doamnei Owens, iar aceasta îl aşeză pe lespedea de gresie. Băieţelul se târî iute către Silas, se prinse de cracul pantalonului şi se ţinu bine.

Silas îi dădu banana.

Doamna Owens privi copilul mâncând.

— Ba-na-na, zise ea, nesigură. N-am auzit niciodată de aşa ceva. Niciodată. Ce gust are?

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse Silas, care consuma un singur fel de mâncare – şi acel fel de mâncare nu era alcătuit din banane. Ştii, ai putea face aici un pat pentru băiat.

— Nu fac asta, din moment ce Owens şi cu mine avem un mormânt mic şi drăgălaş lângă stratul de narcise. Avem acolo destul loc pentru un copilaş. Oricum, nu voiam ca puştiul să vă deranjeze, adăugă ea, temându-se că Silas avea să creadă că-i refuză ospitalitatea.

— Nu mă deranjează.

Băiatul terminase banana. Se mânjise peste tot cu ceea ce nu mâncase. Era radios, murdar şi cu obrajii roşii.

— Narna, spuse el, fericit.

— Ce deştept e! spuse doamna Owens. Şi ce mizerie a făcut! Stai un pic, năzdrăvan mic! zise ea şi strânse bucăţile de banană de pe hainele şi părul copilului. Ce credeţi că au hotărât? întrebă ea, după aceea.

— Nu ştiu.

— Nu pot să renunţ la el. Nu după ce i-am promis mămicii sale.

— Am fost multe chestii măreţe, pe vremea mea, dar n-am fost niciodată mamă, spuse Silas. Nici nu intenţionez să devin acum. Însă eu *pot* să părăsesc locul ăsta…

— Eu nu pot, îi răspunse sec doamna Owens. Oasele mele sunt aici. Şi ale lui Owens. N-o să plec niciodată de aici.

— Trebuie să fie bine să ai un loc al tău, zise Silas. Undeva unde să fii acasă.

Nu era pic de dor în glasul său. Vocea sa era mai seacă decât deşertul. Vorbise ca şi cum ar fi afirmat ceva de netăgăduit. Doamna Owens nu-l contrazise.

— Credeţi că trebuie să mai aşteptăm mult?

— Nu prea mult, răspunse Silas, dar se înşela.

În amfiteatrul de pe latura dealului, fiecare membru al comunităţii cimitirului avea o opinie şi simţea nevoia de a şi-o exprima. Contase mult faptul că era implicată familia Owens, nu nişte terchea-berchea, o familie care era respectabilă şi respectată. Contase mult că Silas se oferise să fie paznicul băiatului – Silas era privit cu oarecare teamă de cei din cimitir, pentru că ducea o existenţă la graniţa dintre lumea lor şi lumea pe care o părăsiseră. Cu toate astea…

Un cimitir nu este, în mod normal, o democraţie, dar moartea e o mare democraţie şi fiecare mort are un vot şi o opinie în legătură cu acordarea permisiunii de a rămâne copilului cel viu, şi fiecare dintre ei era decis să fie auzit în noaptea aceea.

Era spre sfârşit de toamnă, iar zorile se iveau târziu. Deşi cerul era întunecat, se auzeau deja maşini care porneau motoarele în josul dealului, iar oamenii în viaţă începeau să se ducă le muncă prin dimineaţa ceţoasă şi întunecată ca noaptea, totuşi cei din cimitir discutau despre copilul care venise la ei şi despre ce trebuia făcut cu el. Trei sute de voturi. Trei sute de opinii. Nehemiah Trot, poetul, din partea dărăpănată de nord-vest a cimitirului, începuse să-şi declame opinia, deşi nimeni

dintre cei care-l ascultau n-ar fi putut să spună care era aceasta, când se întâmplă ceva: ceva ce făcu să tacă orice gură ce avea o părere, ceva fără precedent în istoria cimitirului.

Un cal alb uriaş, de felul celor cărora oamenii le spun „suri”, venea urcând panta dealului. Bubuitul copitelor sale se auzea înainte de a fi văzut animalul, împreună cu foşnetul pe care-l făcea în timp ce-şi croia drum prin tufărişuri şi desişuri, prin rugi de mure, prin iederă şi prin orz sălbatic, care crescuseră pe panta dealului. Era de mărimea unui cal Shire, de vreo doi metri sau mai mult. Era un cal care ar fi putut să care în luptă un cavaler cu armură completă, dar pe spatele său fără şa căra doar o femeie, îmbrăcată din cap până în picioare în cenuşiu. Rochia ei lungă şi şalul ei păreau ţesute din pânză veche de păianjen.

Figura ei era senină şi paşnică.

Cei din cimitir o cunoşteau, pentru că fiecare dintre noi o întâlnim pe doamna în cenuşiu la sfârşitul zilelor noastre, deci nu putem s-o uităm.

Calul se opri lângă obelisc. La răsărit, cerul se lumina uşor, o luminozitate de dinaintea zorilor, de culoare sidefie, care-i făcea pe cei din cimitir să nu se simtă în largul lor şi să se gândească să se întoarcă în locuinţele lor confortabile. Cu toate acestea, nici unul nu se mişcă. O priveau pe doamna în cenuşiu, fiecare dintre ei fiind pe jumătate speriat, pe jumătate emoţionat. De obicei, morţii nu sunt superstiţioşi, dar o priveau aşa cum ar fi privit un augur roman ciorile sacre ce zburau, căutând înţelepciune, căutând o indicaţie.

Iar ea le vorbi.

Cu voce ca zăngănit de sute de clopoţei de argint, le spuse doar:

— Morţii trebuie să dea dovadă de milă.

Şi zâmbi.

Calul, care rupsese un mănunchi de iarbă deasă pe care-l mesteca mulţumit, se opri. Doamna atinse gâtul calului, iar acesta se întoarse. Făcu câţiva paşi mari,

zgomotoşi, apoi se desprinse de panta colinei şi galopă de-a lungul cerului. Sunetul tunător al copitelor sale deveni zgomot uşor de trăsnet îndepărtat, iar într-o clipă bidiviul dispăru din vedere.

Sau cel puţin asta susţinură cei din cimitir care fuseseră în noaptea aceea pe panta dealului că s-ar fi întâmplat.

Dezbaterea se sfârşi, şi se decise, fără să se mai voteze prin ridicare de mâini, că acel copil numit Nobody Owens avea să primească Libertatea Cimitirului.

Maica Slaughter şi Josiah Worthington, baronet, îl însoţiră pe domnul Owens la cripta vechii capele, şi-i spuseră ştirea doamnei Owens.

Aceasta nu păru surprinsă de miracol.

— Aşa-i drept, zise ea. Unii dintre ei n-au pic de bun simţ în cap. Dar *ea are*. Cu siguranţă că are.

*

Înainte ca soarele să se ridice în dimineaţa cenuşie, copilul adormi în mormântul micuţ şi frumos al familiei Owens (pentru că jupân Owens murise fiind conducătorul prosper al ghildei locale a producătorilor de dulapuri, iar producătorii de dulapuri doriseră să fie siguri că el fusese onorat cum se cuvine).

Silas plecă într-o ultimă călătorie înainte să se ridice soarele. Găsi casa cea înaltă de pe panta dealului, examină cele trei cadavre pe care le găsi acolo şi cercetă urmele rănilor de cuţit. Când fu mulţumit, ieşi în întunericul dimineţii, cu capul zbârnâind de posibilităţi neplăcute, apoi se întoarse în cimitir, în turnul capelei, unde dormi, aşteptând sfârşitul zilei.

În orăşelul de la poalele dealului, individul numit Jack devenea din ce în ce mai furios. Noaptea fusese una dintre cele pe care le aştepta de mult timp, punctul culminant al unor luni – sau ani – de muncă. Iar treaba din timpul serii începuse foarte promiţător – trei oameni daţi gata înainte ca vreunul dintre ei să apuce să ţipe. Iar apoi…

Totul mersese înnebunitor de rău. De ce naiba se dusese pe deal, când era evident că pruncul mersese *în josul* dealului? Când ajunsese la poalele colinei, urmele se

răciseră. Probabil că cineva găsise copilul şi-l ascunsese. Nu exista o altă explicaţie.

Răsună un trăsnet, puternic şi brusc, ca o împuşcătură, iar ploaia începu să toarne. Individul numit Jack era un tip metodic şi începu să-şi planifice următoarea mişcare – trebuia să ia legătura cu anumiţi orăşeni, oameni care aveau să fie ochii şi urechile sale în oraş.

Nu era nevoie să le spună că dăduse greş.

Oricum, îşi zise el, în timp ce se adăpostea în faţada unui magazin, în timp ce ploaia de dimineaţă se scurgea ca nişte lacrimi, nu dăduse greş. Nu încă. Nici în anii care vor urma. Dispunea de mult timp. Avea timp să lichideze şi ultima bucată a acestei afaceri neterminate. Avea timp să reteze definitiv firul.

Abia când răsunară sirenele poliţiei şi când trecură pe lângă el mai întâi o maşină de poliţie, apoi o ambulanţă, apoi o maşină de poliţie fără însemne, mergând în viteză în susul dealului, abia atunci individul numit Jack îşi ridică fără nici un chef gulerul hainei, lăsă capul în jos şi ieşi în aerul dimineţii. Cuţitul era în buzunarul său, în siguranţă şi uscat în teaca sa, apărat de mizeria elementelor naturii.

II
Noul prieten

Bod era un copil liniştit, cu ochi de-un cenuşiu calm şi cu un ciuf de păr de culoarea şoarecelui. Era, în cea mai mare parte a timpului, ascultător. Învăţase să vorbească şi, o dată ce învăţase, îi înnebunea pe cei din cimitir cu întrebări. „De ce n-am voie să ies din cimitir?” întreba el, sau „Cum să fac ce-a făcut el?” sau „Cine locuieşte aici?”. Adulţii făceau tot ce puteau ca să-i răspundă la întrebări, dar răspunsurile lor erau deseori vagi, zăpăcitoare sau contradictorii, iar atunci Bod se ducea la biserica cea veche, ca să discute cu Silas.

Stătea acolo, aşteptând până la apusul soarelui, până se trezea Silas.

Paznicul său putea întotdeauna să explice lucrurile clar, cu luciditate şi pe atât de simplu pe cât avea Bod nevoie ca să înţeleagă.

— Nu ai voie să ieşi din cimitir pentru că numai în cimitir eşti în siguranţă. Aici locuieşti şi aici pot fi găsiţi cei care te iubesc. Afară nu vei fi în siguranţă. Încă nu.

— Dar tu ieşi afară. Ieşi în fiecare noapte.

— Eu sunt infinit mai bătrân decât tine, puştiule. Şi sunt în siguranţă oriunde mă aflu.

— Şi eu sunt în siguranţă peste tot.

— Aş vrea să fie aşa. Dar eşti în siguranţă cât timp stai aici.

Sau:

— Cum poţi să faci asta? Unele talente pot fi obţinute prin învăţare, altele prin exerciţiu şi altele cu timpul. Aceste talente apar dacă înveţi. Curând vei ajunge să stăpâneşti Dispariţia şi Furişarea şi Mersul-în-vis. Unele talente nu pot fi obţinute de cei vii, iar pentru ele trebuie să aştepţi ceva mai mult. Nu mă îndoiesc că le vei avea şi pe acestea, cu timpul. La urma urmei, ţi s-a dăruit Libertatea Cimitirului, îi spunea Silas. Deci cimitirul are grijă de tine. Cât timp eşti aici, poţi să vezi prin întuneric.

Poţi să mergi pe nişte căi pe care cei vii nu călătoresc. Ochii celor vii nu te vor zări. Şi mie mi s-a acordat Libertatea Cimitirului, dar în cazul meu asta nu-mi aduce nimic în plus, doar dreptul la adăpost.

— Vreau să fiu ca tine, spuse Bod, scoţând buza inferioară în afară.

— Nu, răspunse ferm Silas. Nu vrei.

Sau:

— Cine stă aici? Ştii, Bod, de multe ori scrie pe piatra funerară. Poţi să citeşti? Cunoşti alfabetul vostru?

— Ce-i ăla al nostru?

Silas clătină din cap, dar nu spuse nimic. Domnul şi doamna Owens nu prea citiseră când fuseseră în viaţă, iar în cimitir nu existau abecedare.

În noaptea următoare, Silas apăru în faţa mormântului comod al familiei Owens ducând trei cărţi mari – două dintre ele abecedare în culori vii (A e pentru ac, B e pentru bou) şi un exemplar al cărţii *Mâţa din pălărie.* Avea şi hârtie, şi o cutie cu creioane de ceară. Apoi îl plimbă pe Bod prin cimitir, punând degetele micuţe ale copilului pe cele mai noi şi mai curate pietre de mormânt, şi-l învăţă pe Bod cum să găsească literele alfabetului atunci când apăreau, începând cu forma înaltă şi ascuţită a lui A mare.

Silas îi dădu lui Bod o sarcină – să găsească fiecare dintre cele 26 de litere în cimitir – iar Bod o îndeplini, mândru, încheind-o cu descoperirea pietrei de mormânt a lui Ezekiel Ulmstey, prinsă pe o latură a zidului vechii capele. Paznicul său fu încântat de modul în care se descurcase.

În fiecare zi, Bod îşi lua hârtia şi creioanele în cimitir şi copia nume, cuvinte şi numere, cât de bine putea, iar în fiecare noapte, înainte ca Silas să iasă în lume, Bod îl punea pe Silas să-i explice ce scrisese şi-l punea să-i traducă fragmentele în latină, care îi zăpăceau pe soţii Owens.

O zi însorită: albinele zumzăitoare explorează florile sălbatice din colţul cimitirului, trecând de la grozamă la albăstrele, bâzâind leneş şi grav, în timp ce Bod stă în

lumina soarelui de primăvară, privind o albină de culoarea bronzului ce se plimba pe piatra mormântului lui Geo Reeder, a soţiei acestuia, Dorcas, şi a fiului lor Sebastian. *Fidelis ad Mortem.* Bod copiase inscripţiile lor şi acum se gândea numai la albină, când cineva zise:

— Băiatule, ce faci?

Bod îşi ridică privirea. Dincolo de tufişul de grozamă era cineva, care se uita la el.

— Nemica, răspunse Bod şi scoase limba.

Figura din cealaltă parte a tufişului de grozamă se strâmbă ca un gargui, cu limba atârnându-i din gură, cu ochii bulbucaţi, apoi redeveni figura unei fete.

— Grozav! exclamă Bod, impresionat.

— Chiar ştiu să mă strâmb, zise fata. Ia uită-te!

Îşi ridică nasul în sus cu un deget, îşi întinse gura într-un zâmbet imens, satisfăcut, îşi miji ochii şi-şi umflă obrajii.

— Ştii ce-a fost asta?

— Nu.

— A fost un porc, prostule!

— Oh, spuse Bod şi se gândi un pic. Adică P de la Porc?

— Bineînţeles. Stai un pic.

Fata ocoli tufişul de grozamă şi se opri lângă Bod, care se ridică în picioare. Fata era puţin mai mare ca vârstă decât el şi un pic mai înaltă; era îmbrăcată în culori luminoase, galben, roz şi portocaliu. Bod, în giulgiul lui cenuşiu, se simţi neglijent şi murdar.

— Câţi ani ai? întrebă fata. Ce faci aici? Locuieşti aici? Cum te cheamă?

— Nu ştiu, răspunse Bod.

— Nu ştii cum te cheamă? se miră fata. Sigur că ştii. Oricine ştie cum îl cheamă. Mincinosule!

— Ştiu cum mă cheamă, zise Bod. Ştiu şi ce fac aici. Dar nu ştiu celălalt lucru care m-ai întrebat.

— Câţi ani ai?

Bod dădu din cap.

— Mda, făcu fata. Cât aveai la ultima zi de naştere?

— N-am avut ultima zi de naştere, zise Bod. N-am avut niciodată una.

— Oricine are o zi de naştere. Vrei să spui că n-ai avut niciodată tort şi lumânări şi alte chestii?

Bod clătină din cap. Fata păru plină de înţelegere.

— Sărmanul de tine! Eu am cinci ani. Pun pariu că şi tu ai tot cinci ani.

Bod dădu puternic din cap. Nu avea de gând să o contrazică pe noua sa prietenă. Fata îl făcea fericit.

Numele ei era Scarlett Amber Perkins, îi zise ea, şi locuia într-un apartament fără grădină. Mama ei stătea pe o bancă în vârful dealului, citind o revistă, şi-i spusese lui Scarlett să se întoarcă într-o jumătate de oră, să facă un pic de mişcare, să nu dea de belea şi să nu discute cu străinii.

— Eu sunt un străin, îi atrase atenţia Bod.

— Nu eşti, decretă ea. Eşti un băieţel. Şi eşti prietenul meu. Deci nu poţi fi un străin.

Bod zâmbea rareori, dar de data asta zâmbi larg şi plin de încântare.

— Sunt prietenul tău, zise el.

— Cum te cheamă?

— Bod. E o prescurtare de la Nobody.

Fata izbucni în râs.

— Ce nume caraghios! Acum ce faci?

— Învăţ alfabetul. De pe pietre. Trebuie să scriu ce-i pe ele.

— Pot să fac şi eu asta?

Pentru o clipă, Bod se simţi dator să le apere – pietrele de mormânt erau ale lui, nu-i aşa? – apoi îşi dădu seama cât de caraghios era şi-şi spuse că anumite lucruri puteau să fie mult mai amuzante dacă le făceai la lumina soarelui, împreună cu un prieten. Răspunse:

— Da.

Copiară nume de pe pietrele funerare, Scarlett ajutându-l pe Bod să pronunţe nume şi cuvinte nefamiliare, Bod spunându-i lui Scarlett ce însemnau cuvintele în latină, dacă ştia deja, şi copiilor li se păru că timpul trecu

foarte iute când auziră o voce strigând din partea de jos a colinei:

— Scarlett!

Fata îi înapoie creioanele şi hârtia lui Bod.

— Trebuie să plec, zise ea.

— Ne vedem rândul viitor, spuse Bod. Nu-i aşa?

— Unde locuieşti? întrebă fetiţa.

— Aici, îi răspunse el.

Şi rămase locului, privind-o cum coboară în fugă dealul.

În drum spre casă, Scarlett îi povesti mamei sale despre băiatul numit Nimeni, care locuia în cimitir şi care se jucase cu ea, iar în seara aceea mama lui Scarlett îi menţionă acest lucru tatălui fetiţei, care spuse că era de părere că prietenii imaginari erau un lucru obişnuit la vârsta aceea, că nu avea nici un motiv de îngrijorare şi că erau norocoşi să aibă o rezervaţie naturală atât de aproape.

După această întâlnire iniţială, Scarlett nu-l mai văzu niciodată prima pe Bod. Într-o zi în care nu ploua unul dintre părinţi o ducea în cimitir. Părintele stătea pe o bancă şi citea, în timp ce Scarlett se plimba pe cărare, o pată de verde, portocaliu sau roz fluorescent, explorând zona. Apoi, mai devreme sau mai târziu – de obicei mai devreme – vedea o figură mică, gravă, şi ochi cenuşii, care se uitau în sus spre ea de sub o chică de păr de culoarea şoarecelui, după care ea şi Bod se jucau de-a v-aţi ascunselea, se căţărau în diferite chestii sau stăteau liniştiţi şi priveau iepurii din spatele vechii capele.

Bod o prezentă pe Scarlett unora dintre prietenii săi. Faptul că ea nu-i vedea părea să nu conteze. Fetiţei i se spusese deja de către părinţii ei că Bod era imaginar şi că nu era nimic rău în asta – mama ei insistase, timp de câteva zile, să pună un tacâm în plus la masa pentru cină, pentru Bod – aşa că n-o surprindea că Bod avea şi el prieteni imaginari. El îi transmitea comentariile lor.

— Bartelmy zice că ai o moacă ca o prună storşită, îi spunea el.

— Şi a lui e la fel. De ce vorbeşte atât de caraghios? De ce nu spune tomată strivită?

— Nu cred că existau tomate acolo de unde vine el, zise Bod. Şi aşa vorbesc ei…

Scarlett era fericită. Era un copil strălucit, unic, a cărei mamă lucra pentru o universitate îndepărtată, predând unor oameni cu care nu se întâlnea niciodată faţă în faţă, citind texte în engleză care-i erau trimise prin intermediul calculatorului şi transmiţând înapoi mesaje cu sfaturi sau de încurajare. Tatăl lui Scarlett preda fizica particulelor, dar – după cum îi spuse Scarlett lui Bod – existau prea mulţi oameni care doreau să predea fizica particulelor şi prea puţini oameni care doreau să înveţe aşa ceva, aşa că familia lui Scarlett trebuia să se mute prin diferite oraşe universitare, iar în fiecare oraş tatăl ei spera să găsească o slujbă permanentă de profesor, pe care n-o găsea niciodată.

— Ce-i fizica particulelor? întrebă Bod.

Scarlett ridică din umeri.

— Există atomi, care sunt lucruri prea mici ca să fie văzute, şi din ei suntem făcuţi cu toţii. Şi există lucruri mai mici decât atomii, şi asta-i fizica particulelor.

Bod dădu din cap şi decise că tatăl lui Scarlett era interesat, probabil, de lucruri imaginare.

Bod şi Scarlett se plimbau împreună prin cimitir în fiecare după-amiază de la sfârşit de săptămână, urmăreau literele numelor cu degetul şi le copiau. Bod îi spunea lui Scarlett tot ce ştia despre locuitorii mormântului sau mausoleului, iar ea îi spunea poveşti pe care le citise sau învăţase, iar uneori îi povestea despre lumea de afară, despre maşini, autobuze şi aeroplane (Bod le văzuse zburând sus, deasupra capului, crezuse că-s păsări mari de argint, dar nu fusese curios până atunci în privinţa lor). În schimb, el îi povestea despre zilele în care cei din morminte fuseseră vii – cum Sebastian Reeder fusese în Londra şi o văzuse pe regină, care era o femeie grasă, cu o căciulă de blană, care se zgâia la toţi şi nu vorbea

englezeşte. Sebastian Reeder nu-şi amintea ce regină fusese aceea, dar nu credea că domnise prea mult timp.

— Când s-a petrecut asta? întrebă Scarlett.

— Reeder a murit în 1583, aşa scrie pe piatra de pe mormântul lui, deci a fost înainte de asta.

— Cine-i persoana cea mai bătrână de aici, din tot cimitirul? întrebă Scarlett.

Bod se încruntă.

— Probabil Caius Pompeius. A ajuns aici la o sută de ani după ce-au venit prima oară romanii în ţara asta. Mi-a povestit despre venirea lui. I-au plăcut drumurile.

— Deci el e cel mai bătrân?

— Aşa cred.

— Putem să facem o căsuţă în una din casele astea de piatră?

— N-ai cum să intri. E încuiată. Toate sunt încuiate.

— Tu poţi să intri?

— Bineînţeles.

— Eu de ce nu pot?

— Cimitirul, îi explică el. Eu am obţinut Libertatea Cimitirului. Iar el mă lasă să merg în diferite locuri.

— Vreau să intru în casa asta de piatră şi să fac căsuţe.

— Nu poţi.

— Eşti un prost.

— Nu sunt.

— Eşti foarte prost.

— Ba nu.

Scarlett îşi vârî mâinile în buzunarele hanoracului şi coborî dealul fără să-şi ia rămas bun, convinsă că Bod se supărase pe ea, dar, în acelaşi timp, bănuind că nu fusese corectă, lucru care o făcea şi mai furioasă.

În seara aceea, în timpul cinei, Scarlett îi întrebă pe mama şi pe tatăl său dacă în ţara lor existase cineva înainte de venirea romanilor.

— Unde ai auzit de romani? întrebă tatăl ei.

— Toată lumea a auzit de ei, zise Scarlett, strâmbându-se dispreţuitor. A fost cineva aici?

— Aici locuiau celţii, îi spuse mama ei. Ei au fost aici primii. Au fost înaintea romanilor. Ei sunt oamenii pe care i-au cucerit romanii.

Pe o bancă de lângă capela cea veche, Bod purta o discuţie similară.

— Cel mai bătrân? întrebă Silas. Bod, sincer vorbind, nu ştiu. Cel mai bătrân din cimitir e Caius Pompeius, dintre cei pe care i-am întâlnit. Dar aici au existat oameni înainte de venirea romanilor. O mulţime de oameni, pe o mare durată de timp. Cum merge cu literele tale?

— Cred că bine. Când o să învăţ litere unite?

Silas se gândi un timp.

— Nu mă îndoiesc că printre cei înmormântaţi aici există mulţi oameni talentaţi, iar printre ei sunt măcar câţiva profesori. Trebuie să mă interesez.

Bod era emoţionat. Îşi imagina un viitor în care putea să citească orice, în care toate poveştile puteau fi deschise şi descoperite.

Când Silas părăsi cimitirul, ca să-şi vadă de treburile sale, Bod se duse la salcia de lângă capela cea veche şi-l strigă pe Caius Pompeius.

Romanul cel bătrân ieşi din mormânt şi căscă.

— Ah. Da. Băiatul cel viu, zise el. Ce mai faci, băiatule viu?

— Fac foarte bine, domnule, zise Bod.

— Bine, mă bucur să aud asta.

Părul vechiului roman era alb în lumina lunii. Bărbatul purta toga cu care fusese înmormântat, iar sub ea o vestă groasă de lână şi pantaloni, pentru că era o ţară friguroasă, la marginea lumii, iar singurul loc mai friguros decât ea era Hibernia din nord, unde oamenii erau mai mult animale decât oameni şi erau acoperiţi de o blană portocalie, erau prea sălbatici ca să fie cuceriţi de romani, aşa că avea să rămână închişi în iarna lor permanentă.

— Sunteţi cel mai vechi? întrebă Bod.

— Cel mai vechi în cimitir? Da.

— Deci aţi fost primul înmormântat aici?

Urmă o ezitare.

— Aproape primul, spuse Caius Pompeius. Înainte de celţi, în insula aceasta au fost alţi oameni. Unul dintre ei a fost îngropat aici.

— Oh! exclamă Bod, apoi se gândi un moment. Unde e mormântul lui?

Caius arătă spre culmea dealului.

— E sus, în vârf?

Caius clătină din cap.

— Atunci unde e?

Romanul cel bătrân se aplecă şi-i ciufuli părul lui Bod.

— În deal, zise el. În interiorul lui. Eu am fost adus aici de prietenii mei, iar după ei au venit pe rând oficiali şi mimi, care purtau măşti din ceară ale soţiei mele, care murise de febră în Camulodonum, şi a tatălui meu, ucis într-o încăierare de graniţă în Galia. La trei sute de ani după moartea mea, un fermier, care căuta un nou loc în care să-şi pască oile, a descoperit stânca ce astupa intrarea şi a rostogolit-o de acolo, apoi a intrat, crezând că o să găsească o comoară. A ieşit un pic mai târziu, dar cu părul alb, ca al meu…

— Ce a văzut?

Caius nu spuse nimic.

— Oamenii au pus stânca la loc şi, cu timpul, au uitat. Apoi, acum două sute de ani, în timp ce zideau cripta familiei Frobisher, oamenii au descoperit-o încă o dată. Tânărul care găsise locul visa la bogăţii, aşa că n-a spus nimănui, a ascuns întrarea cu sicriul lui Ephraim Pettyfer, şi a coborât acolo într-o noapte, crezând că nu-l vede nimeni.

— Avea părul alb când a ieşit?

— N-a mai ieşit.

— Hmmm. Oh! Deci, ce-i acolo jos?

Caius clătină din cap.

— Nu ştiu, tinere Owens. Dar l-am simţit, pe vremea când locul ăsta era gol. Am simţit ceva care aştepta, în adâncul dealului.

— Ce aştepta?

— Am simţit doar că aştepta, îi răspunse Caius Pompeius.

*

Scarlett ducea o carte mare cu poze. Se aşeză lângă mama ei pe banca verde de lângă poartă, şi citi din cartea ei în timp ce mama sa verifica o anexă pentru instruire. Fetiţei îi făceau plăcere razele soarelui de primăvară şi se strădui să-l ignore pe băieţelul care îi făcea semn cu mâna din spatele unui monument acoperit cu iederă, iar când fetiţa decise să nu se mai uite la monument, băiatul ţâşni, ca şi cum ar fi fost împins de un arc, din spatele unei pietre funerare. Gesticula frenetic spre ea. Scarlett îl ignoră.

În cele din urmă, fata puse cartea pe bancă.

— Mămico, mă duc să mă plimb.

— Să rămâi pe cărare, dragă.

Fata rămase pe cărare până ajunse la colţ şi-l văzu pe Bod făcându-i semn din partea de sus a dealului. Se strâmbă la el.

— Am aflat o grămadă de lucruri, zise Scarlett.

— Şi eu, zise Bod.

— Au existat oameni înaintea romanilor, spuse fetiţa. Cu mult înaintea lor. Au trăit, adică atunci când au murit au fost îngropaţi în colinele astea, cu comori şi tot felul de chestii. Şi colinele erau numite gorgane.

— Oh! Bine, zise Bod. Asta explică toată treaba. Vrei să vezi unul?

— Acum? întrebă Scarlett, părând că se îndoieşte. Nu ştii cu adevărat unde există unul, nu-i aşa? Şi ştii că nu pot să te urmez peste tot pe unde umbli tu.

Îl văzuse strecurându-se prin ziduri, ca o umbră.

În replică, băiatul ridică o cheie mare de fier, ruginită.

— Era în capelă, zise el. Deschide majoritatea uşilor de aici. Se foloseşte aceeaşi cheie pentru toţi. E mai puţin de muncă.

Fata urcă dealul alături de el.

— Spui adevărul?

Bod dădu din cap, cu un zâmbet încântat ce-i dansa la colţul gurii.

— Vino, zise el.

Era o zi perfectă de primăvară, iar aerul era viu, plin de cânt de păsări şi de bâzâit de albine. Narcişii se legănau în bătaia vântului, iar ici, colo, pe panta colinei, câteva lalele timpurii dădeau din cap. O presărare albastră de nu-mă-uita şi ciuboţica-cucului dolofane, galbene, punctau verdele pantei în timp ce cei doi copii urcau dealul, către micul mausoleu al familiei Frobisher.

Mausoleul era vechi şi simplu ca model, o casă de piatră părăsită, cu o poartă de metal drept uşă. Bod descuie poarta cu cheia sa, iar copiii intrară.

— E o gaură, zise Bod. Sau o uşă. În spatele unuia dintre sicrie.

O găsiră în spatele coşciugului de pe raftul de jos – un tunel simplu, prin care puteai doar să te târăşti.

— Pe aici, zise Bod. Coborâm pe aici.

Scarlett se pomeni că-i făcea mai puţin plăcere aventura aceea.

— Nu vedem nimic acolo, jos, zise ea. E întuneric.

— Eu n-am nevoie de lumină, spuse Bod. Nu atât timp cât sunt în cimitir.

— Eu am, spuse Scarlett. E întuneric.

Bod se gândi ce lucru liniştitor să-i spună, ceva de genul „nu-i nimic rău acolo”, dar basmele cu părul albit şi cu oameni care nu se mai întorseseră însemnau că nu putea să spună aşa ceva cu conştiinţa liniştită, aşa că zise:

— O să cobor doar eu. Tu o să mă aştepţi aici.

Scarlett se încruntă:

— N-ar trebui să mă părăseşti.

— O să cobor, o să văd cine-i acolo, iar după aceea o să mă întorc şi o să-ţi povestesc totul.

Se întoarse către deschizătură, se aplecă şi se târî în ea în patru labe. Se afla într-un spaţiu suficient de mare ca să stea în picioare şi văzu trepte săpate în piatră.

— Acum cobor nişte trepte, zise el.

— Coboară mult?

— Cred că da.

— Dacă mă ţii de mână şi-mi spui unde să păşesc, atunci aş putea să vin cu tine, zise fata. Dacă eşti sigur că n-o să păţesc nimic.

— Sigur că sunt sigur, zise Bod şi, înainte să termine de vorbit, fata se strecură prin gaură, în patru labe. Poţi să te ridici, îi spuse Bod şi o luă de mână. Treptele sunt chiar aici. Dacă întinzi piciorul înainte, poţi să le găseşti. Gata. Acum o s-o iau eu înainte.

— Chiar poţi să vezi? îl întrebă Scarlett.

— E întuneric, dar pot să văd, îi răspunse Bod.

Începu s-o conducă pe Scarlett în jos pe trepte, în adâncul dealului, şi să-i descrie ceea ce vedea în timp ce mergeau.

— În jos sunt trepte, zise el. Făcute din piatră. Şi deasupra noastră peste tot e numai piatră. Cineva a făcut un fel de pictură pe perete.

— Ce fel de pictură?

— Cred că o V e de la Vacă, mare şi păroasă. Cu coarne. Şi mai e ceva ca un model, ca un nod mare. Şi e şi sculptat în piatră, nu numai pictat, vezi? întrebă el şi-i luă degetele şi le puse pe nodul sculptat.

— Îl simt, zise ea.

— Acum treptele sunt mai mari. Am ajuns la un soi de cameră mare, dar treptele continuă. Nu te mişca. Gata, acum sunt între tine şi cameră. Ţine-ţi mâna stângă pe perete.

Continuară să coboare.

— Încă un pas şi am ajuns pe podeaua camerei, zise Bod. E cam ciudată.

Încăperea era mică. Pe podea era o lespede de piatră, iar într-un colţ o stâncă joasă, cu nişte obiecte mici pe ea. Pe sol erau oase, oase foarte vechi, iar în locul în care treptele pătrundeau în încăpere, Bod văzu un cadavru ghemuit, îmbrăcat în resturile unei haine lungi, cafenii – tânărul care visase la bogăţii, concluzionă Bod. Probabil că alunecase şi căzuse în întuneric.

În jurul lor începu să se audă un zgomot, un târşâit ce foşnea, ca un şarpe ce se târa prin frunze uscate.

Strânsoarea mâinii lui Scarlett pe braţul lui Bod deveni mai puternică.

— Ce-i asta? Vezi ceva?

— Nu.

Scarlett scoase un sunet, pe jumătate gâfâit, pe jumătate văietat, iar Bod văzu ceva şi ştiu fără să mai întrebe că-l vedea şi fata.

La capătul încăperii era o lumină, iar din lumină venea un om, mergând prin stâncă, iar Bod o auzi pe Scarlett înăbuşindu-şi un ţipăt.

Omul părea bine păstrat, dar arăta precum cineva care era mort de mult timp. Pielea îi era pictată (îşi zise Bod) sau tatuată (gândi Scarlett) cu modele şi desene purpurii. În jurul gâtului îi atârna un colier făcut din dinţi lungi, ascuţiţi.

— Eu sunt stăpânul acestui loc! zise personajul acela, folosind cuvinte atât de vechi şi de guturale încât abia de mai semănau a cuvinte. Păzesc acest loc de toţi cei care vor să-i facă rău.

Avea ochi uriaşi. Bod îşi dădu seama că acest lucru se datora faptului că în jurul lor erau desenate cercuri purpurii, ce făceau ca faţa individului să arate ca a unei bufniţe.

— Cine eşti? întrebă Bod, strângând puternic mâna lui Scarlett.

Omul Indigo păru să nu fi auzit întrebarea. Se uită fioros la ei.

— Părăsiţi locul ăsta! zise el cu cuvinte pe care Bod le auzi în capul său, cuvinte ce erau şi un mârâit gutural.

— O să ne facă rău? întrebă Scarlett.

— Nu cred, răspunse Bod, apoi îi zise Omului Indigo, aşa cum fusese învăţat: Mă bucur de Libertatea Cimitirului şi pot să merg oriunde vreau.

Omul Indigo nu avu nici o reacţie, iar acest lucru îl miră foarte mult pe Bod, pentru că până şi cel mai ţâfnos locuitor al cimitirului se calma când auzea declaraţia aceea. Bod întrebă:

— Scarlett, poţi să-l vezi?

— Sigur că pot să-l văd. E un bărbat mare, fioros şi tatuat, care vrea să ne omoare. Bod, fă-l să plece!

Bod se uită la rămăşiţele domnului cu haină cafenie. Alături de acestea, pe podeaua de piatră, se găsea un felinar spart.

— A fugit, spuse Bod cu voce tare. A fugit pentru că era speriat. Şi a alunecat sau s-a împiedicat de trepte şi a căzut.

— Cine?

— Bărbatul de pe podea.

Scarlett păru enervată – şi, în acelaşi timp, uimită şi speriată.

— Ce bărbat de pe podea? Singurul om pe care-l pot vedea e individul tatuat.

Şi atunci, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că cei doi copii ştiau că el e acolo, Omul Indigo îşi lăsă capul pe spate şi scoase o serie de răcnete în genul iodlerelor, o tânguire din fundul gâtului care o făcu pe Scarlett să-i strângă atât de puternic mâna lui Bod, încât unghiile ei se înfipseră în carnea lui.

Dar Bod nu mai era speriat.

— Îmi pare rău că am spus că sunt imaginari, zise Scarlett. Acum cred. Sunt reali.

Omul Indigo ridică ceva deasupra capului. Arăta ca o lamă ascuţită din piatră.

— Toţi cei care vor invada acest loc vor muri! răcni el, în limbajul său gutural.

Bod se gândi la bărbatul al cărui păr albise, după ce individul descoperise camera aceea. Bărbat care nu-şi revenise niciodată, nici nu povestise ce văzuse.

— Nu, spuse Bod. Cred că ai dreptate. Cred că ăsta este.

— Ce este?

— Imaginar.

— Nu fii prost, zise Scarlett. Pot să-l văd.

— Da, spuse Bod. Iar tu nu poţi să vezi oameni morţi, concluzionă el, după care adăugă, uitându-se în încăpere. Acum poţi să încetezi. Ştim că nu eşti real.

— O să vă mănânc ficaţii! ţipă Omul Indigo.

— Nu, n-o să ni-i mănânci, spuse Scarlett, oftând zdravăn. Bod are dreptate. Cred că individul e o sperietoare.

— Ce-i o sperietoare? întrebă Bod.

— O chestie pe care fermierii o pun pe câmp, ca să sperie ciorile.

— De ce ar face asta? se miră Bod.

Lui îi plăceau ciorile. Le considera amuzante şi-i plăcea că ajutau la menţinerea curăţeniei în cimitir.

— Nu ştiu exact. O s-o întreb pe mămica. Dar am văzut una din tren şi am întrebat ce este. Ciorile cred că-i o persoană adevărată, dar nu e. E doar un lucru care arată ca o persoană, dar care nu-i o persoană. E doar un lucru făcut special ca să sperie ciorile şi să le facă să plece.

Bod se uită prin încăpere. Apoi zise:

— Indiferent ce eşti, n-a mers, nu ne-ai speriat. Ştim că nu-i ceva adevărat. Încetează.

Omul Indigo se opri. Se duse la lespedea de piatră şi se întinse pe ea. Apoi dispăru.

Din punctul de vedere al lui Scarlett, camera se cufundă din nou în întuneric. Dar auzi din nou în întuneric sunetul de târâre, ce devenea tot mai puternic, ca şi cum cineva ar fi mers de jur împrejurul încăperii rotunde.

Ceva zise: NOI SUNTEM UCIGAŞUL.

Părul de pe ceafa lui Bod începu să se zburlească. Vocea din capul său era ceva foarte vechi şi foarte uscat, ca frecatul unei crengi moarte de fereastra capelei, iar Bod avu impresia că erau mai multe voci, care vorbeau la unison.

— Ai auzit? o întrebă el pe Scarlett.

— N-am auzit nimic, doar un târşâit. Mă face să mă simt ciudat. Am crampe în burtă, de parcă mă aştept să se întâmple ceva groaznic.

— N-o să se întâmple nimic groaznic, zise Bod, apoi se adresă încăperii. Ce eşti?

NOI SUNTEM UCIGAŞUL. PĂZIM ŞI APĂRĂM.

— Ce apăraţi?

LOCUL DE ODIHNĂ AL STĂPÂNULUI. ACESTA ESTE CEL MAI SFÂNT DINTRE TOATE LOCURILE SFINTE ŞI ESTE PĂZIT DE UCIGAŞ.

— Nu poţi să ne atingi, zise Bod. Poţi doar să ne sperii.

Vocile îngemănate sunau enervate. FRICA ESTE O ARMĂ A UCIGAŞULUI.

Bod privi spre lespede.

— Astea sunt comorile stăpânului tău? O broşă veche, o cupă şi un cuţitaş din piatră? Nu mi se pare că valorează prea mult.

UCIGAŞUL PĂZEŞTE COMORILE, BROŞA, CUPA, CUŢITUL. LE PĂZIM PENTRU STĂPÂN, PENTRU CÂND SE VA ÎNTOARCE. EL SE VA ÎNTOARCE. ÎNTOTDEAUNA SE ÎNTOARCE.

— Câţi sunteţi?

Dar Ucigaşul nu mai spuse nimic. Interiorul capului lui Bod părea ca şi cum ar fi fost umplut cu pânze de păianjen, iar el îşi scutură capul, încercând să şi-l limpezească. Apoi strânse mâna lui Scarlett.

— Trebuie să plecăm, zise el.

O conduse pe lângă bărbatul mort cu haină cafenie – sincer vorbind, îşi zise Bod, dacă nu s-ar fi speriat şi n-ar fi căzut, omul acela ar fi fost dezamăgit de comoara găsită. Comorile vechi de zece mii de ani nu-s şi comorile de azi. Bod o conduse cu grijă pe Scarlett în sus, pe scări, prin interiorul dealului, până la zidăria neagră a mausoleului familiei Frobisher.

Lumina târzie a soarelui de primăvară lucea prin spărturile din zidărie şi prin uşa cu zăbrele, şocând prin intensitatea sa, iar Scarlett clipi şi-şi acoperi ochii, din cauza strălucirii subite. Păsările cântau în tufişuri, un bondar trecu pe lângă ei, totul era surprinzător prin normalitatea sa.

Bod deschise uşa de zăbrele, apoi o încuie din nou în urma lor.

Hainele de culoare deschisă ale lui Scarlett erau acoperite cu murdărie şi pânze de păianjen, faţa ei brunetă şi mâinile erau albe din cauza prafului.

Departe, în josul dealului, cineva – mai mulţi cineva – răcnea. Răcnea puternic. Răcnea de zor.

Cineva striga:

— Scarlett! Scarlett Perkins!

Iar Scarlett răspunse:

— Da? Hei!

Şi înainte ca ea şi Bod să aibă posibilitatea să discute despre ceea ce văzuseră, sau să discute despre Omul Indigo, apăru o femeie cu o jachetă de-un galben fluorescent, pe spatele căreia scria POLIŢIA, care voia să ştie dacă fetiţa era bine, unde fusese, dacă încercase cineva s-o răpească, apoi femeia spuse ceva la radio, anunţându-i pe ceilalţi că fusese găsit un copil.

Bod se strecură lângă ele, în timp ce coborau dealul. Uşa capelei era deschisă, iar înăuntru aşteptau ambii părinţi ai lui Scarlett, mama în lacrimi, tatăl îngrijorat, vorbind la un telefon mobil. Împreună cu ei era o altă poliţistă. Nici unul dintre ei nu-l văzu pe Bod, care aştepta într-un colţ al capelei.

Oamenii începură s-o întrebe pe Scarlett ce i se întâmplase, iar ea, răspunse cât putu de cinstit, le povesti despre un băiat numit Nimeni (Nobody), care o dusese în interiorul unui deal unde din întuneric apăruse un bărbat cu tatuaj purpuriu, dar care individ era, de fapt, o sperietoare de ciori. Oamenii îi dădură un baton de ciocolată, îi şterseră faţa şi o întrebară dacă individul tatuat mergea cu motocicleta, iar mama şi tatăl lui Scarlett, acum uşuraţi, deveniră furioşi pe ei înşişi şi pe ea, şi-şi spuseră unul celuilalt că era vina celuilalt pentru că lăsase o fetiţă să se joace în cimitir, chiar dacă acesta era o rezervaţie naturală, că lumea era în zilele astea un loc foarte periculos şi că dacă nu eşti cu ochii pe copiii tăi în fiecare secundă, nu-ţi poţi imagina ce lucruri groaznice li se pot întâmpla. Mai ales unui copil precum Scarlett.

Mama lui Scarlett începu să plângă, ceea ce o făcu şi pe Scarlett să plângă, iar una dintre poliţiste începu să se certe cu tatăl lui Scarlett, care încerca să-i spună că el, un plătitor de impozite, îi plăteşte leafa, iar poliţista îi zise că

şi ea plătea impozite şi că probabil îi plătea lui leafa, în timp ce Bod stătea în umbra din colţul capelei, nevăzut de nimeni, nici măcar de Scarlett, şi privea şi asculta, până când n-a mai rezistat.

Era deja crepuscul în cimitir, iar Silas veni şi-l găsi pe Bod lângă amfiteatru, privind spre oraş. Silas se aşeză lângă băiat şi nu spuse nimic, pentru că aşa făcea el.

— N-a fost vina ei, zise Bod. A fost vina mea. Iar acum ea are necazuri.

— Unde ai dus-o? întrebă Silas.

— În mijlocul colinei, să vedem mormântul cel mai vechi. Numai că nu era nimeni în el. Doar o chestie ca un şarpe numită Ucigaşul, care speria lumea.

— Fascinant.

Coborâră dealul împreună, privirǎ cum vechea capelă fu încuiată din nou, iar poliţiştii, Scarlett şi părinţii ei dispărură în noapte.

— Domnişoara Borrows o să te înveţe literele de mână, zise Silas. Ai citit *Mâţa din pălărie*[2]*?*

— Da, răspunse Bod. Cu veacuri în urmă. Poţi să-mi mai aduci cărţi?

— Cred că da, răspunse Silas.

— Crezi că o s-o mai văd?

— Pe fată? Mă îndoiesc.

Dar Silas greşea. Peste trei săptămâni, într-o după-amiază cenuşie, Scarlett apăru în cimitir, însoţită de ambii părinţi.

Părinţii insistară să rămână tot timpul în apropiere, s-o poată vedea, cu toate că rămaseră un pic în urma ei. Din când în când, mama lui Scarlett exclama că toată chestia aia era morbidă şi ce grozav era că or să părăsească locul ăla pentru totdeauna.

Când părinţii lui Scarlett începură să discute între ei, Bod zise:

— Bună.

— Salut, răspunse Scarlett, foarte liniştită.

— Nu credeam că o să te mai văd.

---

[2] *The Cat in the Hat*, carte pentru copii de Dr. Seuss.

— Le-am spus că n-o să merg cu ei decât dacă mă aduc aici pentru ultima oară.

— Unde pleci?

— În Scoţia. E o universitate acolo. Pentru tăticul, să predea fizica particulelor.

Merseră împreună pe cărare, o fetiţă cu un hanorac de-un portocaliu deschis şi un băieţel într-un linţoliu cenuşiu.

— Scoţia e departe?

— Da, răspunse ea.

— Oh!

— Speram să fii aici. Ca să-mi iau rămas bun.

— Sunt întotdeauna aici.

— Dar nu eşti mort, nu-i aşa Nobody Owens?

— Bineînţeles că nu sunt.

— Ei bine, atunci nu poţi să stai aici toată viaţa ta. Într-o zi o să creşti şi atunci o să trebuiască să pleci şi să trăieşti în lumea din afară.

Băiatul clătină din cap.

— Acolo nu sunt în siguranţă.

— Cine zice asta?

— Silas. Familia mea. Toţi.

Fetiţa rămase tăcută.

Tatăl ei o strigă:

— Scarlett! Vino, iubito! E timpul să plecăm. Ai avut parte de ultima plimbare prin cimitir. Acum, hai acasă.

Scarlett îi spuse lui Bod:

— Eşti curajos. Eşti cea mai curajoasă persoană pe care am cunoscut-o şi eşti prietenul meu. Nu-mi pasă dacă eşti imaginar.

Apoi fugi pe cărare, înapoi de unde venise, la părinţii ei şi la lume.

III
Câinii lui Dumnezeu

Un mormânt din fiecare cimitir aparţine ghulelor. Dacă te vei plimba suficient de mult prin oricare cimitir o să-l găseşti – decolorat de apă, deformat, cu piatra crăpată sau spartă, cu iarbă prăpădită sau cu bălării pe el, care-ţi lasă impresia că-i părăsit. Şi arată mai jalnic decât alte pietre de mormânt, iar numele de pe piatră e imposibil de citit. Dacă pe mormânt există o statuie, aceasta e fără cap sau acoperită de mucegai sau de licheni încât arată ca mucegaiul însuşi. Dacă un mormânt din cimitir arată ca ţinta unor vandali, atunci acela este poarta ghulelor. Dacă mormântul te face să-ţi doreşti să fii în altă parte, atunci este poarta ghulelor.

Exista un asemenea mormânt şi în cimitirul lui Bod.

Există unul în fiecare cimitir.

*

Silas pleca.

Bod fusese mâhnit când auzise prima oară acest lucru. Acum nu mai era mâhnit. Era furios.

— De ce? întrebă Bod.

— Ţi-am spus. Trebuie să obţin anumite informaţii. Ca să le obţin, trebuie să călătoresc. Ca să călătoresc, trebuie să plec de aici. Am mai discutat despre toate astea.

— De ce-i atât de important să pleci?

Mintea de şase ani a lui Bod încercă să-şi imagineze ceva care l-ar fi făcut pe Silas să vrea să-l părăsească. Dădu greş.

— Nu-i cinstit…

Paznicul său rămase netulburat.

— Nu-i nici cinstit, nici necinstit, Nobody Owens. Este, pur şi simplu.

Bod nu fu impresionat.

— Trebuie să ai grijă de mine. Aşa ai spus!

— Ca paznic al tău, am responsabilităţi pentru tine, aşa e. Din fericire, nu sunt singurul individ din lume dornic să-şi asume această responsabilitate.

— Unde te duci?

— Ies. Afară. Sunt lucruri pe care trebuie să le descopăr, pe care nu pot să le descopăr aici.

Bod pufni dispreţuitor şi plecă, dând cu piciorul în pietre imaginare. În partea de nord-vest a cimitirului bălăriile crescuseră zdravăn, încâlcite, depăşind abilitatea îngrijitorului sau a Prietenilor Cimitirului de a face ordine, iar Bod se plimbă pe acolo, trezind o familie de copii din perioada victoriană care muriseră înainte să împlinească zece ani, şi se jucară de-a v-aţi ascunselea la lumina lunii, în jungla de iederă încâlcită. Bod încercă să îşi imagineze că Silas nu pleca, că nu avea să se schimbe nimic, dar când jocul se termină iar el fugi înapoi la vechea capelă, văzu două lucruri care-l făcură să se răzgândească.

Primul lucru pe care îl văzu fu o geantă. Era geanta lui Silas, Bod îşi dădu seama din clipa în care o zări. Avea cel puţin o sută cincizeci de ani, un lucru minunat, din piele neagră cu ornamente din bronz şi mâner negru, soiul de geantă pe care ar fi purtat-o un doctor sau un cioclu din perioada victoriană, şi care ar fi conţinut toate instrumentele de care ar fi avut nevoie acesta. Bod nu mai văzuse până atunci geanta lui Silas, nici măcar nu ştiuse că Silas avea o geantă. Era soiul de geantă care putea să-i aparţină doar lui Silas. Bod încercă să se zgâiască înăuntrul ei, dar geanta era închisă cu un lacăt mare din alamă. Şi era prea grea ca să o poată ridica.

Acesta fusese primul lucru.

Al doilea lucru stătea pe bancă, lângă capelă.

— Bod, zise Silas, aceasta este domnişoara Lupescu.

Domnişoara Lupescu nu era frumoasă. Figura ei era încruntată, iar expresia ei era dezaprobatoare. Avea părul cenuşiu, deşi faţa sa părea prea tânără pentru părul ei cărunt. Dinţii din faţă erau uşor îndoiţi. Purta un pardesiu larg, iar la gât avea o cravată bărbătească.

— Ce mai faceţi, domnişoară Lupescu? zise Bod.

Domnişoara Lupescu nu zise nimic. Pufni. Apoi se uită la Silas şi zise:

— Aşa. Ăsta e băiatul.

Se ridică de pe bancă şi se plimbă în jurul lui Bod, cu nările lărgite, de parcă l-ar fi adulmecat. După ce făcu un circuit complet, zise:

— O să-mi dai raportul la trezire şi înainte să te duci la culcare. Am închiriat o cameră în casa aceea, spuse ea, arătând un acoperiş ce abia se zărea din locul în care stăteau. Dar o să-mi petrec timpul în cimitir. Sunt aici în calitate de istoric, care face cercetări referitoare la istoria vechilor morminte. Ai înţeles, băiete? *Da*[3]*?*

— Bod, zise Bod. Mă cheamă Bod, nu băiete.

— E o prescurtare de la Nobody, zise femeia. Un nume prostesc. Bod e nume de animal de casă. O poreclă. Nu-mi place. O să-ţi spun „băiete”. Iar tu o să-mi spui „domnişoara Lupescu”.

Bod se uită în sus spre Silas, implorator, dar pe faţa lui Silas nu se vedea urmă de simpatie. Silas îşi luă geanta şi zise:

— Vei fi în mâini bune, Bod, sunt sigur că o să te înţelegi cu domnişoara Lupescu.

— N-o să ne înţelegem! zise Bod. E oribilă!

— Ai spus un lucru foarte grosolan, spuse Silas. Cred că ar trebui să-ţi ceri scuze.

Bod nu voia să-şi ceară scuze, dar Silas se uită la el, avea geanta cea neagră în mână şi se pregătea să plece pentru o perioadă pe care n-o ştia nimeni, aşa că băiatul spuse:

— Îmi cer scuze, domnişoară Lupescu.

La început, femeia nu zise nimic, se mulţumi să pufnească, apoi spuse:

— Băiete, am venit de departe ca să am grijă de tine. Sper să meriţi efortul făcut.

Bod nu se imagina îmbrăţişându-l pe Silas, aşa că întinse mâna, iar Silas se aplecă şi i-o strânse uşor, cuprinzând mâna mică şi murdară în cea imensă, albă, a

---

[3] În limba română, în original.

sa. Apoi, ridicându-şi geanta de piele neagră de parcă n-ar fi avut nici un pic de greutate, plecă pe cărare şi ieşi din cimitir.

Bod le povesti părinţilor despre toate astea.

— Silas a plecat, le zise el.

— O să se întoarcă, spuse vesel domnul Owens. Bod, nu-ţi bate capul cu asta. O să se întoarcă nou-nouţ, cum se zice.

— Atunci când te-ai născut, ne-a promis că de va trebui să plece, va găsi pe cineva care să-ţi aducă mâncare şi să te vegheze, zise doamna Owens. Şi aşa a şi făcut. Te poţi bizui pe el.

E adevărat, Silas îi adusese hrană lui Bod, o lăsa în fiecare noapte în criptă, dar, din punctul de vedere al lui Bod, acesta era lucrul cel mai puţin important pe care Silas îl făcuse pentru Bod. Îi dăduse sfaturi, seci, logice şi întotdeauna corecte; ştia mai multe decât cei din cimitir, pentru că excursiile lui nocturne în lumea exterioară îi permiteau să descrie lumea din momentul acela, nu cea care fusese cu sute de ani în urmă; era calm şi de nădejde, fusese acolo în fiecare noapte din viaţa lui Bod, aşa că ideea bisericii fără singurul ei locuitor i se părea greu de conceput lui Bod; dar, mai mult decât orice, îl făcea pe Bod să se simtă în siguranţă.

Domnişoara Lupescu considera şi ea că treaba ei consta în ceva mai mult decât de a-i aduce mâncare lui Bod. Deşi făcea şi asta.

— Ce-i asta? întrebă Bod, îngrozit.

— Mâncare bună, zise domnişoara Lupescu.

Stăteau în criptă. Femeia pusese două recipiente de plastic pe o faţă de masă şi ridicase capacele. Arătă spre primul recipient şi zise:

— Supă de sfeclă-orz-tocană. Iar asta e salată, spuse ea, arătând spre al doilea recipient. Acum, mănâncă-le pe amândouă. Le-am făcut pentru tine.

Bod se uită în sus, spre ea, să vadă dacă glumeşte. Mâncarea adusă de Silas era de obicei în pachete, cumpărată din soiul acela de locuri unde se vinde mâncare

noaptea târziu şi nu se pune nici un fel de întrebare. Nimeni nu-i adusese mâncare într-un container de plastic cu capac.

— Miroase groaznic, zise el.

— Dacă nu mănânci supa-tocană repede, o să fie şi mai groaznică, zise ea. O să se răcească. Mănâncă.

Bod era flămând. Luă o lingură de plastic, o cufundă în tocana de-un roşu purpuriu şi mâncă. Hrana era cleioasă şi nefamiliară, dar o înghiţi.

— Acum, salata, spuse domnişoara Lupescu, ridicând capacul celui de-al doilea recipient.

Acesta conţinea bucăţi mari de ceapă crudă, sfeclă şi tomate, toate cu un sos gros cu gust de oţet. Bod puse o felie de sfeclă în gură şi începu s-o mestece. Simţi saliva strângându-se şi-şi dădu seama că dacă o să înghită bucata aceea, avea s-o vomite. Aşa că zise:

— Nu pot să mănânc asta.

— Îţi face bine.

— O să mi se facă greaţă.

Se priviră, băieţelul cu păr cenuşiu încâlcit, şi femeia încruntată, care nu avea un fir din părul argintiu care să nu fie la locul lui.

— Mai mănâncă o bucată, spuse domnişoara Lupescu.

— Nu pot.

— Mai mănânci o bucată acum, sau o să rămâi aici până o să mănânci tot.

Bod luă o bucată de tomată cu gust de oţet, o mestecă şi o înghiţi. Domnişoara Lupescu puse capacele recipientelor şi le vârî în punga de plastic.

— Acum, lecţiile, zise ea.

Era mijlocul verii. Nu se întuneca deplin decât aproape de miezul nopţii. Nu se făceau lecţii în mijlocul verii – timp pe care Bod îl petrecea, cât era treaz, în crepusculul cald şi nesfârşit, jucându-se, explorând sau căţărându-se.

— Lecţii? întrebă el.

— Paznicul tău a considerat că ar fi bine să te învăţ diferite chestii.

— Am învăţători. Letitia Borrows mă învaţă scrisul şi cuvintele, domnul Pennyworth îmi predă Sistemul Educaţional Complet pentru Tinerii Gentlemani, cu Material Suplimentar pentru cei Post Mortem. Învăţ geografie şi tot ce mai este. N-am nevoie de alte lecţii.

— Ştii tot, băiete? Ai doar şase ani şi ştii deja totul.

— N-am spus asta.

Domnişoara Lupescu îşi încrucişă braţele.

— Povesteşte-mi despre ghule, zise ea.

Bod încercă să-şi amintească ce-i spusese Silas despre ghule, în decursul anilor.

— Stai departe de ele, zise el.

— Asta-i tot ce ştii? *Da?* De ce trebuie să stai departe de ele? De unde vin? Unde se duc? De ce să nu stai lângă o poartă a ghulelor? Ei, băiete?

Bod dădu din umeri şi clătină din cap.

— Numeşte diferitele feluri de oameni, spuse domnişoara Lupescu. Acum!

Bod se gândi un moment.

— Cei vii, zise el. Hmmm… Cei morţi.

Se opri, apoi adăugă, nesigur:

— Pisicile?

— Eşti un ignorant, băiete, zise domnişoara Lupescu. Asta-i rău. Iar tu eşti mulţumit că eşti ignorant, ceea ce e şi mai rău. Repetă după mine: există cei vii şi cei morţi, există făpturi de zi şi făpturi de noapte, există ghule şi umblători prin ceaţă, există vânătorii superiori şi există Câinii lui Dumnezeu. Şi mai există indivizii solitari.

— Dumneavoastră ce sunteţi? întrebă Bod.

— Eu, răspunse sec femeia, sunt domnişoara Lupescu.

— Şi Silas ce e?

Femeia ezită, apoi răspunse:

— E un individ solitar.

Bod suportă lecţiile. Când îl instruia Silas, era interesant. În majoritatea timpului, Bod nu-şi dădea seama că era învăţat ceva. Domnişoara Lupescu preda liste, iar Bod nu vedea rostul acestui lucru. Stătea în criptă,

dorindu-şi din tot sufletul să fie afară, în crepusculul verii, sub luna fantomatică.

Când lecţia se termină, băiatul fugi, în cea mai proastă dispoziţie. Căută tovarăşi de joacă, dar nu găsi nici unul şi nu văzu nimic, doar un câine mare, cenuşiu, care dădea târcoale pietrelor funerare, ţinându-se la distanţă de el, strecurându-se printre pietrele de mormânt şi prin umbre.

Săptămâna aceea fu şi mai rea.

Domnişoara Lupescu continuă să-i aducă lui Bod mâncare gătită de ea: găluşti înotând în untură; supă deasă, de-un roşu purpuriu, cu o grămadă de smântână în ea; cartofi mici, fierţi, reci; cârnaţi reci, plini de usturoi; ouă fierte tari, într-un lichid cenuşiu, neapetisant. Bod mâncă atât de puţin cât se putea ca să scape de mâncarea aceea. Lecţiile continuară: timp de două zile, femeia nu-l învăţă nimic, în afară de modul de a cere ajutor în toate limbile din lume, şi-i dădea cu creionul peste încheieturi dacă sărea ceva sau uita. În a treia zi îl luă la întrebări.

— În franceză?

— *Au secours.*

— În alfabetul Morse?

— S-O-S. Trei puncte, trei linii, apoi iar trei puncte.

— În limba groaznicilor nopţii?

— Asta-i o prostie. Nu-mi amintesc ce-i un groaznic al nopţii.

— Au aripi fără păr şi zboară iute şi la mică înălţime. Nu vizitează lumea asta, ci zboară pe cerurile roşii de deasupra drumului spre Gholheim.

— N-o să am niciodată nevoie să ştiu aşa ceva.

Gura femeii se strânse şi mai mult. Domnişoara Lupescu zise doar:

— În limba groaznicilor nopţii?

Bod scoase zgomotul din gât pe care îl învăţase de la ea – un strigăt gutural, ca un ţipăt de vultur. Femeia pufni:

— E corespunzător, zise ea.

Bod nu mai putu să aştepte până avea să se întoarcă Silas şi spuse:

— Uneori, în cimitir e un câine mare, cenuşiu. A venit o dată cu dumneavoastră. E câinele dumneavoastră?

Domnişoara Lupescu îşi strânse cravata.

— Nu, răspunse ea.

— Am terminat?

— Pentru astăzi. Să citeşti lista pe care ţi-o dau în noaptea asta şi să o înveţi pe dinafară pentru mâine.

Lista era tipărită cu cerneală de-un purpuriu slab pe hârtie albă şi mirosea a lucru vechi. Bod luă lista cea nouă pe panta dealului şi încercă să citească vorbele, dar nu se putea concentra asupra ei. În cele din urmă o împături şi o puse sub o piatră.

Nimeni nu voia să se joace cu el în noaptea acea. Nimeni nu voia să se joace sau să discute, să alerge şi să se caţăre sub luna imensă de vară.

Bod se duse la mormântul familiei Owens, să se plângă părinţilor săi, dar doamna Owens nu voi să audă o vorbă împotriva domnişoarei Lupescu în legătură cu motivele incorecte pentru care o alesese Silas – după părerea lui Bod – în timp ce domnul Owens ridică pur şi simplu din umeri şi începu să-i povestească lui Bod despre zilele pe care le petrecuse ca ucenic de tâmplar de dulapuri, şi cât de mult i-ar fi plăcut să fi învăţat toate lucrurile acelea folositoare pe care le învăţa Bod – iar acest lucru era şi mai rău, după părerea lui Bod.

— Nu vrei să înveţi? întrebă doamna Owens, iar Bod strânse pumnii şi nu zise nimic.

Se duse în cimitir, simţindu-se neiubit şi neînţeles.

Bod se gândi la nedreptate în general şi rătăci prin cimitir dând cu piciorul în pietre. Zări câinele de-un cenuşiu închis şi-l strigă, să vadă dacă vine să se joace cu el, dar animalul se ţinu la distanţă, iar Bod, frustrat, aruncă în el cu un bulgăre de lut, care se sparse în piatra de mormânt din apropiere şi aruncă pământ în toate părţile. Câinele cel mare se uită la Bod cu reproş, apoi păşi în umbră şi dispăru.

Băiatul se întoarse în partea de sud-vest a colinei, evitând capela cea veche: nu voia să vadă locul în care nu

se afla Silas. Se opri lângă un mormânt ce arăta cam aşa cum se simţea Bod: mormântul se găsea sub un stejar ce fusese lovit cândva de fulger, iar acum era doar un trunchi negru, ca o gheară neagră ce ieşea din deal; mormântul însuşi era pătat şi crăpat, iar deasupra sa era o piatră memorială pe care atârna un înger fără cap, cu roba ce arăta ca un copac de mucegai uriaş şi urât.

Bod se aşeză alături, pe un mănunchi de iarbă, fiindu-i milă de el însuşi şi urându-i pe toţi. Îl ura şi pe Silas, pentru că plecase şi-l părăsise. Apoi închise ochii, se făcu ghem pe iarbă şi se cufundă într-un somn fără vise.

*

Pe stradă, urcând dealul, veneau ducele de Westminster, onorabilul Archibald Fitzhugh şi episcopul de Bath şi Wells, strecurându-se şi sărind din umbră în umbră, sfrijiţi şi uscăţivi, numai tendoane şi cartilagii, purtând haine zdrenţuite, şi săreau, alergau şi se furişau, săltând peste lăzile de gunoi, rămânând în partea întunecată a gardurilor vii.

Erau mărunţi, ca nişte oameni de dimensiuni normale care se uscaseră la soare; vorbeau între ei cu glas reţinut, spunând chestii de felul „Dacă înălţimea voastră are vreo idee mai grozavă decât noi în legătură cu locul în care suntem, v-aş fi foarte recunoscător s-o spuneţi. Altfel, ar fi bine să vă ţineţi gaura aia mare închisă.” sau „Prea sfinţia voastră, spun doar că ştiu că în apropiere e un cimitir, îi simt mirosul.” sau „Dacă nu poţi să-l miroşi, atunci ar trebui să-i simt eu mirosul, pentru că am un nas mai bun decât înălţimea voastră.”

Toate astea în timp ce se împleticeau şi-şi croiau drum prin grădinile suburbiei. Evitaseră o grădină – „Psst!” făcuse onorabilul Archibald Fitzhugh. „Câini!” – şi fugiseră de-a lungul părţii de sus a zidului grădinii, alergând pe el ca nişte şobolani de mărimea unui copil. Apoi săriseră jos, în stradă, şi urcaseră drumul până în vârful dealului. Ajunseră la zidul cimitirului, se căţărară pe el ca nişte veveriţe şi adulmecară aerul.

— Atenţie la câine, zise ducele de Westminster.

— Unde e? Nu ştiu. Undeva, pe aici. Oricum, nu miroase ca un câine adevărat, zise episcopul de Bath şi Wells.

— Nici cimitirul ăsta n-are un miros suportabil, zise onorabilul Archibald Fitzhugh. Ţineţi minte, e doar un câine.

Cei trei săriră de pe zid pe pământ şi alergară, folosindu-şi atât braţele cât şi picioarele ca să se propulseze prin cimitir, până la poarta ghulelor, de lângă copacul lovit de trăsnet.

Se opriră lângă poartă, în lumina lunii.

— Cum e când ai ajuns acasă? întrebă episcopul de Bath şi Wells.

— Minunat, răspunse ducele de Westminster.

Iar Bod se trezi tocmai atunci.

Cele trei feţe care se uitau la el ar fi putut fi ale unor oameni mumificaţi, fiind fără carne şi uscate, dar trăsăturile lor erau mobile şi pline de interes – guri care rânjeau, scoţând la iveală dinţi ascuţiţi şi pătaţi; ochi lucitori ca nişte mărgele; degete ca nişte gheare, care se mişcau şi băteau darabana uşor.

— Cine sunteţi? întrebă Bod.

— Noi, spuse una dintre făpturi – Bod îşi dădu seama că cei trei erau doar un pic mai înalţi decât el – suntem persoane foarte importante. Acesta este ducele de Westminster.

Cea mai mare dintre făpturi făcu o plecăciune şi zise:

— Încântat.

— … iar acesta este episcopul de Bath şi Wells.

Făptura, al cărei rânjet arăta dinţi ascuţiţi, scoase o limbă ascuţită de-o lungime incredibilă şi o flutură între ei. Nu arăta aşa cum îşi închipuia Bod că trebuie să fie un episcop: avea piele bălţată şi o pată mare peste un ochi, care-l făcea să semene cu un pirat.

— … şi heu am onoarea să fiu onorabilul Harchibald Fitzhugh. Hîn slujba dumneavoastră.

Cele trei făpturi făcură o plecăciune, în acelaşi timp. Episcopul de Bath şi Wells zise:

— Băiete, care-i povestea ta? Nu spune prostii, aminteşte-ţi că vorbeşti cu un episcop.

— Aşa e, sfinţenia voastră, ziseră ceilalţi doi.

Aşa că Bod le povesti. Le spuse că nimeni nu-l plăcea, nici nu voia să se joace cu el, că nimeni nu-l aprecia, nimănui nu-i păsa de el, şi că paznicul său îl părăsise.

— Să mă ia gaia, zise ducele de Westminster, scărpinându-şi nasul (o chestie mică şi uscată, alcătuită mai mult din nări). Ai nevoie să te duci undeva unde oamenii să te aprecieze.

— Nu există nicăieri aşa ceva, spuse Bod. Şi nu am voie să ies din cimitir.

— Ai nevoie de o lume întreagă plină cu prieteni şi cu tovarăşi de joacă, zise episcopul de Bath şi Wells, agitându-şi limba cea lungă. Un oraş al deliciilor, al distracţiei şi magiei, unde ai fi apreciat, nu ignorat.

— Doamna care are grijă de mine face o mâncare oribilă, zise Bod. Supă de ouă fierte tari şi alte chestii.

— Mâncare! exclamă onorabilul Archibald Fitzhugh. Acolo unde ne ducem noi, mâncarea e cea mai bună din lume. Îmi ghiorăie maţele şi-mi plouă în gură numai când mă gândesc.

— Pot să vin cu voi? întrebă Bod.

— Să vii cu noi? zise ducele de Westminster, părând şocat.

— Nu fii rău, înălţimea ta, zise episcopul de Bath şi Wells, uită-te la prichindelul ăsta. N-a mai avut o masă decentă de nu se ştie când.

— Eu votez să-l luăm, spuse onorabilul Archibald Fitzhugh. Există nişte râme bune la noi, şi se bătu pe stomac, ca să arate cât de bună era mâncarea.

— Bine. Vrei aventuri? întrebă ducele de Westminster. Sau vrei să-ţi iroseşti restul vieţii *aici?* spuse el, arătând cu degetele-i osoase cimitirul şi noaptea.

Bod se gândi la domnişoara Lupescu, la mâncarea ei groaznică şi la gura ei ţuguiată.

— Vreau, zise el.

Cei trei noi prieteni ai săi erau de mărimea sa, dar erau mult mai puternici decât orice copil, iar Bod se pomeni înhăţat de episcopul de Bath şi Wells şi ridicat deasupra capului făpturii, în timp ce ducele de Westminster apucă o mână de iarbă prăpădită, răcni ceva de genul *„Skagh! Thegh! Khavagah!”* şi trase. Lespedea de piatră care acoperea mormântul se dădu la o parte, ca un chepeng, scoţând la iveală întunericul din spatele ei.

— Iute, zise ducele, iar episcopul de Bath şi Wells îl aruncă pe Bod în deschizătura întunecată, apoi sări după el, urmat de onorabilul Archibald Fitzhugh şi de ducele de Westminster, care făcu un salt agil, iar după ce ajunse înăuntru strigă *„Wegh Kharados!”*, ca să închidă poarta ghulelor, iar piatra se prăbuşi deasupra lor.

Bod căzu prin beznă ca un ciob de marmură, fiind prea uluit ca să fie speriat, şi se întreba cât de adâncă putea să fie groapa de sub mormânt când două mâini puternice îl prinseră de subsuori, iar el se pomeni aruncat înainte prin întunericul acela deplin.

Bod nu avusese parte de un întuneric deplin de mulţi ani. În cimitir vedea aşa cum pot să vadă morţii, deci nici un mormânt, cavou sau criptă nu erau cu adevărat întunecoase pentru el. Acum era într-o beznă deplină, simţind că-i aruncat înainte într-o serie de îmbrânceli şi împingeri, în timp ce vântul sufla pe lângă el. Era înspăimântător, dar era şi amuzant.

Apoi se făcu lumină şi totul se schimbă.

Cerul era roşu, dar nu era roşul cald al apusului. Era un roşu furios, posac, culoarea unei răni infectate. Soarele era mic şi părea bătrân şi îndepărtat. Aerul era rece, iar ei coborau pe un perete. Din zid ieşeau în afară pietre de mormânt şi statui, ca şi cum un cimitir imens ar fi fost lipit de latura lui, iar ducele de Westminster, episcopul de Bath şi Wells şi onorabilul Archibald Fitzhugh săreau din statuie în statuie, din piatră de mormânt în piatră de mormânt, ca trei cimpanzei zbârciţi în costume negre zdrenţuite, târându-l pe Bod între ei în timp ce mergeau, aruncându-l

de la unul la altul, fără să-l scape niciodată, prinzându-l întotdeauna cu uşurinţă, fără măcar să se uite.

Bod încercă să se uite în sus, să vadă mormântul prin care pătrunseseră în lumea aceea ciudată, dar nu văzu decât morminte.

Se întrebă dacă fiecare dintre mormintele pe lângă care săreau era o poartă pentru soiul de indivizi care-l cărau cu ei.

— Unde mergem? întrebă el, dar vorbele lui fură luate de vânt.

Mergeau din ce în ce mai iute. Bod văzu în faţa lor o statuie ce se ridică, apoi alte două făpturi apărură catapultându-se în lumea aceea cu soare stacojiu, făpturi exact ca acelea care îl cărau pe Bod. Una purta un veşmânt zdrenţuit de mătase care părea să fi fost cândva alb, cealaltă purta un costum cenuşiu pătat, prea larg pentru ea, costum ce avea mânecile transformate în zdrenţe întunecate. Cele două făpturi îi zăriră pe Bod şi pe cei trei noi prieteni ai acestuia, şi veniră către ei, sărind şapte metri fără nici un efort.

Ducele de Westminster scoase un chelălăit gutural şi se prefăcu că-i speriat, iar Bod şi cei trei coborâră zidul de morminte în grabă, urmăriţi de cele două noi făpturi. Nici una dintre ele nu părea obosită, nici nu gâfâia sub cerul acela roşu, cu soarele consumat ce se holba la ei ca un ochi mort, dar în cele din urmă se opriră lângă o statuie imensă, a unei făpturi a cărei faţă părea să fi devenit un tufiş de mucegai. Bod se pomeni prezentat celui de-al treizeci şi treilea preşedinte al Statelor Unite[4] şi împăratului Chinei.

— Acesta este jupânul Bod, zise episcopul de Bath şi Wells. Va deveni unul dintre noi.

— Caută o mâncare bună, spuse onorabilul Archibald Fitzhugh.

— Tinere, îţi garantăm că o să ai cine delicioase, când o să devii unul dintre noi, zise împăratul Chinei.

---

[4] Al treizeci şi treilea preşedinte al SUA a fost Harry S. Truman (nt).

— Îhî, spuse cel de-al treizeci şi treilea preşedinte al Statelor Unite.

— O să devin unul dintre voi? întrebă Bod. Adică o să mă transform în unul dintre voi?

— E usturător ca un bici şi ascuţit ca un cui, va trebui să te scoli noaptea târziu ca să strecori ceva pe lângă puştiul ăsta, zise episcopul de Bath şi Wells. Într-adevăr. Unul dintre noi. La fel de puternic, de iute, de imposibil de învins.

— Cu dinţi atât de puternici încât poţi să spargi orice os, cu limbă ascuţită şi suficient de lungă ca să lingi măduva din cele mai adânci oase cu măduvă sau să smulgi carnea de pe faţa unui om, zise împăratul Chinei.

— În stare să aluneci din umbră în umbră, fără să fii văzut niciodată, fără să fii bănuit niciodată. Liber ca aerul, iute ca gândul, rece ca bruma, tare ca un cui, periculos ca… *noi,* spuse ducele de Westminster.

Bod se uită la făpturile acelea.

— Şi dacă nu *vreau* să fiu unul dintre voi? întrebă el.

— Nu *vrei?* Bineînţeles că *vrei* să fii! Ce-ar fi mai frumos? Nu cred că există un suflet în univers care să nu vrea să fie *întocmai* ca noi.

— Avem cel mai grozav oraş…

— Gholheim[5], zise al treizeci şi treilea preşedinte al Statelor Unite.

— Cea mai frumoasă viaţă, cea mai bună mâncare…

— Poţi să-ţi imaginezi cât de bună poate fi o băutură făcută din ichor[6] negru care se strânge într-un sicriu de plumb? îl întrerupse episcopul de Bath şi Wells. Sau să simţi că eşti mai important decât regii şi reginele, decât preşedinţii şi decât primi-miniştri, decât eroii, să fii sigur că-i aşa, aşa cum eşti sigur că oamenii sunt mai importanţi decât varza de Bruxelles?

— *Ce* sunteţi voi? întrebă Bod.

---

[5] Numele oraşului imită o denumire germanică, ce ar însemna *locul de baştină al ghulelor.*

[6] ichor – lichid care curge în venele zeilor, în loc de sânge.

— Ghule, răspunse episcopul de Bath şi Wells. Cineva n-a fost atent! Suntem ghule!

— Priveşte!

Sub ei, o întreagă trupă de făpturi mici sărea şi alerga, îndreptându-se spre cărarea de sub ei, iar înainte ca Bod să apuce să mai spună un cuvânt, fu înhăţat de o pereche de mâini osoase, apoi se pomeni zburând prin aer, într-o serie de salturi şi clătinări, în timp ce făpturile coborau ca să întâlnească alte făpturi de acelaşi fel.

Peretele de morminte se termină, iar acum se aflau pe un drum, doar un drum, o cărare umblată pe o câmpie stearpă, pe un pustiu alcătuit din pietre şi oase ce ducea către un oraş aflat pe o culme imensă, roşie, aflată la mulţi kilometri de ei.

Bod privi în sus spre oraş şi fu îngrozit: îl cuprinse o emoţie ce cuprindea repulsie şi teamă, dezgust şi scârbă, toate condimentate cu şoc.

Ghulele nu construiesc. Ele sunt paraziţi şi gunoieri, sunt mâncători de stârvuri. Oraşul pe care ele îl numeau Gholheim e ceva găsit de ele cu mult timp în urmă, nu făcut de ele. Nimeni nu ştie (dacă o fi ştiut vreodată vreun om) ce fel de făptură ridicase clădirile acelea, cine ciuruise stânca aceea cu tunele şi turnuri, dar e cert că nimeni în afară de ghule n-ar fi dorit să stea acolo, sau măcar să se apropie de locul acela.

Chiar de pe cărarea de sub Gholheim, chiar aflat la mulţi kilometri de oraş, Bod îşi dădea seama că toate unghiurile erau greşite – că zidurile aveau o pantă aiurea, că oraşul întruchipa toate coşmarurile pe care le avusese, care deveniseră ca o gură cu dinţi ieşiţi în afară. Era un oraş care fusese construit ca să fie părăsit, în care toate temerile, nebuniile şi repulsiile făpturilor care îl construiseră se transformaseră în piatră. Ghulele găsiseră oraşul, le plăcuse în el şi-i spuneau casa lor.

Ghulele se mişcă iute. Mişunau de-a lungul cărării din deşert mai iute decât zboară un vultur, iar Bod fu cărat de ele, ţinut deasupra capetelor lor de o pereche de braţe puternice de ghule, aruncat de la una la alta, simţind că-i

vine să vomite, simţindu-se îngrozit şi speriat, simţindu-se tâmpit.

Deasupra lor, pe cerurile roşii şi acre, zburau făpturi cu aripi negre, imense.

— Fiţi atenţi, zise episcopul de Westminster. Duceţi-l de aici. Nu vreau să-l fure groaznicii nopţii. Hoţi afurisiţi!

— Da, îi urâm pe hoţi! răcni împăratul Chinei.

Groaznicii nopţii, pe cerurile roşii de deasupra Gholheim-ului… Bod trase aer în piept şi răcni, exact aşa cum îl învăţase domnişoara Lupescu. Scoase un strigăt ca un ţipăt de vultur, din fundul gâtului.

Una dintre fiarele cu aripi pică spre ei, zbură jos, iar Bod strigă din nou chemarea, până fu amuţit de mâini tari puse peste gura sa.

— Bună idee, să-i chemi jos, spuse onorabilul Archibald Fitzhugh. Însă ai încredere în ce-ţi spun, nu-s buni de mâncat decât după ce au putrezit cel puţin două săptămâni. Fac doar necazuri. Nu-i loc de dragoste între ai noştri şi ai lor.

Groaznicul nopţii se ridică din nou în aerul uscat al deşertului, ca să se alăture camarazilor săi, iar Bod simţi că-i piere ultima speranţă.

Ghulele se repeziră către oraşul de pe culme, iar Bod, aruncat fără pic de ceremonie pe umerii împuţiţi ai ducelui de Westminter, fu cărat de ele.

Soarele cel mort apuse şi răsăriră două luni, una imensă, ciupită de vărsat şi albă, ce părea că ocupă jumătate din orizont în timp ce se înălţa, deşi se micşora în timp ce se ridica, şi una mai mică, de culoarea verde-albăstruie a vinelor de mucegai din brânză, iar apariţia acestei luni fu o ocazie de sărbătoare pentru ghule. Acestea încetară să meargă şi făcură tabără la marginea drumului.

Unul dintre noii membri ai cetei – Bod îşi spuse că era, probabil, cel care îi fusese prezentat drept „celebrul scriitor Victor Hugo” – scoase la iveală un sac ce se dovedi plin cu lemne de foc, bucăţi de care atârnau încă balamale şi mânere de bronz, împreună cu o brichetă de metal, şi

făcu repede focul, în jurul căruia se aşezară şi se odihniră toate ghulele. Se uitau la luna verde-albăstruie şi se încăierară pentru locurile cele mai bune, insultându-se între ele, chiar muşcându-se sau zgâriindu-se cu ghearele.

— O să adormim curând, apoi o să plecăm spre Gholheim când o să apună luna, spuse ducele de Westminster. O goană de nouă, zece ore de-a lungul drumului. O să ajungem la următorul răsărit de lună. După aia o să avem o petrecere, ce zici? Să sărbătorim faptul că o să devii unul dintre noi.

— Nu doare, zise onorabilul Archibald Fitzhugh. Cel puţin tu n-o să-ţi dai seama. Şi după aia, cât de fericit o să fii!

Începură să povestească toţi ce minunat era să fii o ghulă, ce chestii sfâşiaseră cu dinţii lor puternici şi le mâncaseră. Ele erau insensibile la boli şi molime, zise una dintre ele. Nu conta din ce cauză murise cina lor, puteau s-o hăpăie fără grijă. Ghulele povestiră despre locurile în care fuseseră, locuri care păreau a fi catacombe şi gropi comune (gropile comune sunt bune de mâncat, zise împăratul Chinei şi toţi ceilalţi fură de acord cu el). Apoi îi spuseră lui Bod cum îşi căpătaseră numele şi cum va primi şi el un nume, la rândul său, după ce va deveni o ghulă fără nume.

— Dar nu vreau să devin unul dintre voi, zise Bod.

— O să devii unul dintre noi, într-un fel sau în altul, zise episcopul de Bath şi Wells. Celălalt fel e mai nasol, implică să fii digerat şi să nu mai fi mult timp printre noi, ca să te bucuri de compania noastră.

— Dar acesta nu-i un lucru despre care merită să discutăm, zise împăratul Chinei. E mai bine să fii o ghulă. Nouă nu ne e frică de nimica!

Toate ghulele din jurul focului făcut din lemn de coşciug urlară auzind această declaraţie, urlară, cântară şi exclamară cât de înţelepte erau, cât de puternice erau şi cât de minunat era să nu-ţi fie frică de nimic.

După aceea se auzi un zgomot, iar la distanţă răsună un urlet îndepărtat, iar ghulele scoaseră sunete nearticulate şi se strânseră mai aproape de flăcări.

— Ce-a fost asta? întrebă Bod.

Ghulele clătinară din cap.

— Ceva din deşert, spuse una dintre ele. Linişte! O să ne audă!

Şi toate ghulele tăcură un pic, până uitară de făptura din deşert şi începură să cânte cântece de-ale ghulelor, pline de cuvinte prosteşti şi de sentimente aiurea, cel mai popular dintre acestea fiind lista părţilor putrede ale trupului care pot fi mâncate şi în ce ordine.

— Vreau să mă duc acasă, spuse Bod, după ce în cântec fuseseră mâncate şi ultimele bucăţele. Nu vreau să fiu aici.

— Potoleşte-te, zise ducele de Westminster. Prostuţule, îţi făgăduiesc că după ce o să devii unul dintre noi n-o să-ţi mai aminteşti că ai avut vreodată o casă.

— Eu nu-mi amintesc nimic despre zilele de dinainte de a fi ghulă, spuse celebrul autor Victor Hugo.

— Nici eu, spuse mândru împăratul Chinei.

— Nici eu, spuse al treizeci şi treilea preşedinte al Statelor Unite.

— Vei face parte dintr-o ceată selectă, dintre cele mai deştepte, mai puternice şi mai curajoase făpturi care au fost vreodată, declară episcopul de Bath şi Wells.

Bod nu fusese impresionat de curajul sau de înţelepciunea ghulelor. Dar acestea erau puternice şi neomenesc de iuţi, iar el se afla în centrul unui grup alcătuit din ele. Ar fi fost imposibil să fugă de acolo. Ghulele ar fi putut să-l prindă înainte să străbată zece metri.

Departe, în noapte, ceva urlă din nou, iar ghulele se strânseră şi mai aproape de foc. Bod le auzea pufnind şi înjurând. Închise ochii, simţindu-se jalnic şi fiindu-i dor de casă: nu voia să devină una dintre ghule. Se întrebă cum avea să doarmă, din moment ce era atât de îngrijorat şi fără speranţă, apoi, spre surpriza sa, dormi două, trei ore.

Îl trezi un zgomot – deranjant, puternic, aproape. Era cineva care spunea:

— Ce-i asta?

Bod deschise ochii şi văzu că episcopul de Bath şi Wells răcnea la împăratul Chinei. Se părea că doi dintre membrii grupului lor dispăruseră în noapte, dispăruseră pur şi simplu, şi nimeni nu avea o explicaţie. Restul ghulelor erau încordate, îşi strânseră tabăra iute, iar cel de-al treizeci şi treilea preşedinte al Statelor Unite îl înhăţă pe Bod şi-l aruncă pe umăr.

Ghulele coborâră de pe culmile stâncoase pe drum, sub cerul de culoarea sângelui stricat, şi se îndreptară către Gholheim. Păreau mult mai puţin exuberante în dimineaţa aceea. Şi păreau – sau cel puţin aşa i se părea lui Bod – că fugeau de ceva.

Pe la mijlocul zilei, când soarele cu ochi morţi era deasupra capului, ghulele se opriră şi se grămădiră. În faţa lor, sus pe cer, zburând în curenţii de aer fierbinte, se aflau groaznicii nopţii, duzini întregi, care călăreau curenţii fierbinţi.

Ghulele se împărţiră în două facţiuni: cei care simţeau că dispariţia prietenilor lor era lipsită de importanţă şi cei care credeau că îi înhăţase cineva – probabil groaznicii nopţii. Nu ajunseră la o înţelegere, cu excepţia acordului general că trebuie să se înarmeze cu pietre pe care să le arunce în groaznicii nopţii dacă aveau să coboare, aşa că-şi umplură buzunarele costumelor şi robelor cu pietre luate de pe solul deşertului.

Ceva urlă în deşert, în stânga lor, iar ghulele se uitară una la alta. Urletul era mai puternic decât fusese în timpul nopţii, un urlet apropiat, profund, ca de lup.

— Ai auzit? întrebă lordul primar al Londrei.

— Nu, spuse al treizeci şi treilea preşedinte al Statelor Unite.

— Nici eu, zise onorabilul Archibald Fitzhugh.

Urletul răsună din nou.

— Trebuie să ajungem acasă, spuse ducele de Westminster, înhăţând o piatră mare.

Oraşul de coşmar Gholheim se afla în faţa lor, pe o ieşitură înaltă de piatră, iar făpturile coborâră drumul către el.

— Vin groaznicii nopţii! răcni episcopul de Bath şi Wells. Aruncaţi cu pietre în jigodii!

Bod vedea în momentul acela în jos, fiind săltat în sus şi-n jos pe spinarea celui de al treizeci şi treilea preşedinte al Statelor Unite, iar nisipul aspru din drum îi sărea în faţă. Dar auzi ţipete, ca nişte ţipete de vultur, iar Bod strigă din nou cerând ajutor în limba groaznicilor nopţii. De data asta nu încercă nimeni să-l oprească, dar Bod nu fu sigur că-l auzise cineva în mijlocul ţipetelor groaznicilor nopţii, al blestemelor şi înjurăturilor ghulelor care apucau pietrele şi le aruncau în aer.

Bod auzi din nou urletul. De data asta venea din dreapta.

— Ticăloşii ăştia înfiorători sunt o duzină, spuse mohorât ducele de Westminster.

Cel de-al treizeci şi treilea preşedinte al Statelor Unite îl dădu pe Bod celebrului scriitor Victor Hugo, care aruncă băiatul într-un sac şi-l puse pe umăr. Bod era încântat că sacul nu mirosea a ceva mai groaznic decât lemnul plin de praf.

— Se retrag! răcni o ghulă. Uitaţi-vă că pleacă!

— Nu-ţi face griji, zise o voce de lângă sac, care i se păru lui Bod a fi cea a episcopului de Bath şi Wells. N-o să fie nici una din aiurelile asta când o să te ducem în Gholheim. Gholheim e de necucerit.

Bod nu-şi dădea seama dacă vreo ghulă fusese ucisă sau rănită în timp ce lupta cu groaznicii nopţii. Dar bănuia, după imprecaţiile episcopului de Bath şi Wells, că mai multe ghule fugiseră.

— Iute, strigă cineva, probabil ducele de Westminster, iar ghulele o luară la goană.

Bod, în sac, nu era în largul lui, fiind izbit dureros de spatele celebrului scriitor Victor Hugo şi, uneori, lovit de pământ. Ca să se simtă şi mai bine, în sac mai erau câteva bucăţi de lemn, fără a mai menţiona şuruburi şi cuie

ascuţite din resturile de lemn de foc pe bază de coşciug. Un şurub era chiar sub mâna lui şi-şi croia drum în el.

În ciuda faptului că era zgâlţâit şi săltat, smucit şi zguduit la fiecare pas al celui ce-l capturase, Bod reuşi să apuce şurubul în mâna dreaptă. Îi simţi vârful, ascuţit la atingere. Spera, în sinea sa, să reuşească. Apoi împinse şurubul în pânza sacului de sub el, apăsând vârful ascuţit, apoi trăgându-l înapoi şi făcând o altă gaură, puţin mai încolo de prima.

Din urmă auzi ceva urlând încă o dată şi îi trecu prin minte că acel ceva care putea să le îngrozească pe ghule trebuie să fie el însuşi mai înfiorător decât îşi putea închipui, iar pentru o clipă încetă să mai împungă cu şurubul – dacă pica din sac şi nimerea în fălcile unei fiare groaznice? Dar dacă murea, îşi spuse Bod, avea să moară fiind el însuşi, cu toate amintirile sale, ştiind cine îi erau părinţii, cine era Silas, ştiind chiar cine era domnişoara Lupescu.

Asta era bine.

Atacă din nou sacul cu şurubul său de bronz, împungând şi împingând până când făcu altă gaură în pânză.

— Hai, băieţi, răcni episcopul de Bath şi Wells. Urcaţi treptele şi am ajuns acasă, în siguranţă, în Gholheim.

— Ura, preasfinţia voastră! strigă altcineva, probabil onorabilul Archibald Fitzhugh.

Modul de mişcare al celor ce-l răpiseră se schimbase. Nu mai era o mişcare înainte, era o secvenţă de mişcări, în sus şi înainte, în sus şi înainte.

Bod împinse în pânza de sac cu mâna, încercând şi reuşind să facă o gaură prin care să vadă. Se uită afară. Sus, înfiorătorul cer roşu. Jos…

… zări solul deşertului, dar care se afla acum la sute de metri sub el. Către acesta se întindeau trepte, dar trepte făcute pentru giganţi, iar zidul de stâncă neagră se găsea în dreapta sa. Gholheim, pe care Bod nu-l putea să vadă din poziţia în care era, trebuia să fie deasupra sa. În stânga se afla o râpă abruptă. Trebuia să cadă drept în jos,

îşi spuse Bod, să cadă direct pe trepte, sperând că ghulele n-or să-l bage în seamă, în disperarea lor de a ajunge acasă, în siguranţă. Văzu groaznicii nopţii pe cerul roşu, plutind înapoi, dând târcoale.

Fu încântat să descopere că în urma sa nu era o altă ghulă: celebrul autor Victor Hugo era în coada şirului şi nu se afla nimeni în urma sa, ca să atragă atenţia ghulelor în legătură cu gaura care se lărgea. Sau să-l vadă pe Bod, dacă ar fi căzut din sac.

Dar acolo era altcineva…

Bod fu săltat într-o parte, îndepărtându-se de gaură. Văzuse însă ceva uriaş şi cenuşiu pe treptele din urma lor, care îi urmărea. Auzi şi un mârâit furios.

Domnul Owens avea o expresie pentru două lucruri pe care le găsea la fel de neplăcute: „Mă aflu între diavol şi Marea Albastră Adâncă”. Aşa ar fi zis el. Bod se întrebase ce însemna expresia aceea, pentru că în viaţa sa din cimitir nu văzuse nici diavolul, nici Marea Albastră Adâncă.

— Sunt între ghule şi monstru, îşi zise el.

Şi în timp ce gândea acest lucru, dinţi ascuţiţi de câine apucară sacul, traseră de el până când pânza se rupse de-a lungul găurilor pe care le făcuse Bod, iar băiatul căzu pe treptele de piatră, unde stătea un animal cenuşiu imens, asemănător cu un câine, dar mult mai mare, şi care mârâia şi mormăia, ridicat deasupra lui, un animal cu ochi de flăcări, cu colţi albi şi cu labe uriaşe. Animalul gâfâia şi se uita la Bod.

În faţă, ghulele se opriră.

— La naiba! zise ducele de Westminster. Câinele ăla din iad l-a prins pe amărâtul de băiat!

— N-are decât, zise împăratul Chinei. Hai să fugim!

— Vai! exclamă al treizeci şi treilea preşedinte al Statelor Unite.

Ghulele alergară pe trepte. Bod era acum sigur că scara aceea fusese sculptată de giganţi, pentru că o treaptă era mai înaltă decât el. În timp ce fugeau, ghulele se opreau doar ca să se întoarcă şi să facă gesturi obscene către fiară, poate şi către Bod.

Fiara rămase locului.

— O să mă mănânce, îşi zise Bod cu amărăciune. Bravo, Bod!

Şi se gândi la casa sa din cimitir, iar acum nu-şi mai amintea de ce o părăsise. Trebuia să se întoarcă din nou acasă, în ciuda câinelui monstruos. Acasă îl aşteptau nişte oameni.

Trecu pe lângă fiară, sări pe treapta următoare, aflată la un metru şi douăzeci de centimetri sub el, căzu pe o distanţă cât înălţimea sa, căzu pe gleznă, care se răsuci sub el, dureros, şi se prăbuşi greoi pe piatră.

Auzi fiara venind, sărind către el, şi încercă să se târască, să se ridice în picioare, dar glezna îi era nefolositoare, era ţeapănă şi dureroasă şi, înainte să se poată opri, se prăbuşi din nou. Căzu de pe scară, departe de peretele stâncos, în spaţiul gol, în partea opusă pantei, şi făcu o tumbă de coşmar, pe o distanţă pe care Bod nici măcar nu putea să şi-o imagineze…

Şi în timp ce cădea fu sigur că auzi o voce care venea cam din direcţia fiarei cenuşii. Fiara zise, cu vocea domnişoarei Lupescu:

— Oh, Bod!

Era ca în orice vis în care cădeai, o tumbă iute, care te speria, prin spaţiu, îndreptându-te spre solul aflat dedesubt. Bod simţi că în mintea sa era loc doar pentru un singur gând imens „Câinele uriaş era, de fapt, domnişoara Lupescu”, iar „O să mă lovesc de solul pietros şi o să mă zdrobesc” se străduia să-şi facă loc în capul său.

Ceva se înfăşură în jurul lui, ceva ce cădea cu aceeaşi viteză ca şi el, apoi se auzi un fluturat de aripi din piele şi totul se încetini. Solul părea să nu se mai îndrepte către el cu aceeaşi viteză.

Aripile se agitară mai puternic. Cei doi se ridicară uşor, iar acum singurul gând din mintea lui Bod era „Zbor!”. Şi zbura. Deasupra lui se afla un cap de-un cafeniu închis, complet chel, cu ochi vârâţi în orbite, ochi care arătau ca şi cum ar fi fost nişte bucăţi şlefuite de piatră neagră.

Bod scoase sunetul ca un zgâriat care însemna „ajutor!” în limba groaznicilor nopţii, iar groaznicul nopţii zâmbi şi scoase un gungurit profund. Părea încântat.

O legănare şi o încetinire, iar cei doi atinseră solul deşertului cu un bocănit. Bod încercă să se ridice, dar glezna îl trădă încă o dată şi-l făcu să se prăbuşească pe nisip. Vântul era puternic, iar nisipul tăios al deşertului izbea puternic, zgâriindu-i pielea lui Bod.

Groaznicul nopţii se ghemui lângă el, cu aripile-i de piele strânse pe spate. Bod crescuse într-un cimitir şi era obişnuit cu imagini de persoane înaripate, dar îngerii de pe pietrele de morminte nu arătau aşa.

Şi către ei veni, săltând pe solul deşertului din umbra Gholheim-ului, o fiară cenuşie imensă, care arăta ca un câine uriaş.

Câinele spuse, cu glasul domnişoarei Lupescu:

— Bod, e a treia oară când groaznicii nopţii ţi-au salvat viaţa. Prima oară a fost când ai strigat după ajutor, iar ei au auzit. Mi-au transmis mesajul, spunându-mi unde eşti. A doua oară a fost noaptea trecută, lângă foc, în timp ce tu dormeai. Zburau prin întuneric şi au auzit două ghule vorbind şi ajungând la concluzia că le aduceai ghinion, că ar trebui să-ţi zdrobească ţeasta cu o piatră şi să te arunce undeva, ca să te găsească după ce o să putrezeşti cum se cuvine, ca să te mănânce. Groaznicii nopţii au rezolvat problema în tăcere. Iar acum a fost a treia oară.

— Domnişoară Lupescu?

Capul ca de câine uriaş se aplecă spre el, iar Bod crezu, într-o clipă nebunească şi plină de groază, că avea să-l muşte, dar limba ei îi linse latura feţei, cu afecţiune.

— Te doare glezna?

— Da. Nu pot să stau în picioare.

— Urcă-te pe spatele meu, spuse fiara cenuşie uriaşă, care era domnişoara Lupescu.

Mai spuse ceva în limba scârţâitoare a groaznicilor nopţii, iar făptura înaripată veni şi-l ridică pe Bod, în timp ce acesta se ţinea cu braţele de gâtul domnişoarei Lupescu.

— Ţine-te de blana mea, zise ea. Ţine-te bine. Acum, înainte de a pleca, spune… şi scoase un sunet foarte strident.

— Ce înseamnă?

— Mulţumesc. Sau la revedere. Sau amândouă.

Bod scrâşni cât putu mai bine, iar groaznicul nopţii scoase un cloncănit amuzat. După care scoase un sunet asemănător, îşi întinse aripile mari din piele şi fugi în vântul deşertului, dând puternic din aripi, iar vântul îl prinse şi-l ridică, exact ca pe un zmeu care şi-ar fi luat zborul.

— Acum, spuse fiara care era domnişoara Lupescu, ţine-te bine.

Şi începu să alerge.

— O să mergem pe zidul de morminte?

— Pe la porţile ghulelor? Nu. Acelea sunt pentru ghule. Eu sunt Câinele lui Dumnezeu. Eu călătoresc pe propriul meu drum, până în iad şi afară din el.

Şi lui Bod i se păru că alerga şi mai iute decât până atunci.

Luna cea uriaşă răsări, apoi şi cea mai mică, de culoarea mucegaiului, lor li se alătură o lună rubinie, iar lupul cenuşiu alerga cu pas iute sub ele, de-a lungul deşertului de oase. Se opri lângă o clădire dărăpănată din lut, ca un ştiubei enorm, construită lângă un curs mic de apă ce ieşea bolborosind din piatra deşertului, apoi se scurgea într-un bazin micuţ şi dispărea din nou. Lupul cenuşiu îşi lăsă capul în jos şi bău, iar Bod luă apă în mâini, bând-o cu zeci de înghiţituri mititele.

— Aceasta e graniţa, spuse lupul cenuşiu care fusese domnişoara Lupescu, iar Bod privi în sus.

Cele trei luni dispăruseră. Acum vedea Calea Lactee, o vedea aşa cum nu o mai văzuse înainte, un giulgiu sclipitor aruncat pe arcada cerului. Cerul era plin de stele.

— Sunt minunate, zise Bod.

— Când o să ajungem acasă, o să te învăţ numele stelelor şi al constelaţiilor, spuse domnişoara Lupescu.

— Mi-ar plăcea să le învăţ, recunoscu Bod.

Apoi Bod se căţără din nou pe spatele ei imens, cenuşiu, şi-şi îngropă faţa în blana ei, şi se ţinu bine, şi i se păru că peste o clipă fu cărat – cu stângăcie, aşa cum cară o femeie adultă un băiat de şase ani – prin cimitir, spre mormântul familiei Owens.

— S-a rănit la gleznă, zise domnişoara Lupescu.

— Sărmanul de el, zise doamna Owens, luând băiatul de la ea şi legănându-l în braţele-i capabile, chiar dacă erau imateriale. N-o să spun că n-am fost îngrijorată, pentru că am fost. Dar acum s-a întors, şi doar asta contează.

Şi după acea Bod se simţi perfect, sub pământ, într-un loc bun, cu capul pe perna lui, iar apoi îl cuprinse un întuneric blând, liniştitor…

*

Glezna stângă a lui Bod era umflată şi purpurie. Doctorul Trefusis (1870 – 1936, *Fie să se trezească în slavă*) o consultase şi spusese că-i doar scrântită. Domnişoara Lupescu se întoarse dintr-o călătorie până la farmacist cu un bandaj elastic pentru gleznă, iar Josiah Worthington, baronet, care fusese înmormântat cu bastonul său de abanos, insistă să i-l împrumute lui Bod, care se amuză copios rezemându-se în băţ şi prefăcându-se că-i un bătrân de o sută de ani.

Bod şontâcăi în susul dealului şi regăsi bucata împăturită de hârtie pusă sub o piatră.

Câinii lui Dumnezeu, scria pe ea. Cuvintele erau scrise cu cerneală purpurie şi erau primul element dintr-o listă.

Cei pe care oamenii îi numesc vârcolaci sau licantropi îşi spun Câinii lui Dumnezeu, pentru că pretind că transformarea lor e un dar de la creatorul lor, iar ei plătesc acest dar cu tenacitate lor, pentru că vor urmări un răufăcător până la porţile iadului.

Bod dădu din cap.

Nu numai pe răufăcători, îşi spuse el.

Citi şi restul listei, memorând-o cât de bine putu, apoi coborî până la capelă, unde îl aştepta domnişoara Lupescu, cu o plăcintă mică umplută cu carne şi cu o pungă uriaşă cu cartofi prăjiţi, pe care o cumpărase de la prăvălia cu

peşte şi cartofi prăjiţi, prăvălie de la poalele dealului, şi cu un alt teanc de liste copiate cu cerneală purpurie.

Cei doi împărţiră cartofii prăjiţi şi, o dată sau de două ori, domnişoara Lupescu zâmbi.

Silas se întoarse la sfârşitul lunii. Ducea geanta sa neagră în mâna stângă şi-şi ţinea braţul drept ţeapăn. Dar era Silas, iar Bod fu fericit să-l vadă, şi fu şi mai fericit când Silas îi oferi un cadou, un model în miniatură al podului Golden Gate din San Francisco.

Era aproape miezul nopţii, nu se întunecase complet. Cei trei stăteau în vârful dealului, luminile oraşului sclipind la picioarele lor.

— Sunt convins că totul a fost bine, în absenţa mea.

— Am învăţat multe, spuse Bod, ţinându-şi încă podul în mână. Iată, zise el, arătând în sus, spre cerul nopţii. Acela e Orion, vânătorul, cu centura sa alcătuită din trei stele. Iar acela e taurul.

— Foarte bine, zise Silas.

— Şi tu? întrebă Bod. Ai învăţat ceva, cât timp ai lipsit?

— Oh, da, spuse Silas, dar refuză să fie mai explicit.

— Şi eu, spuse afectată domnişoara Lupescu, şi eu am învăţat nişte chestii.

— Foarte bine, zise Silas, iar o bufniţă ţipă în ramurile unui stejar. Ştiţi, am auzit nişte zvonuri, cât timp am fost plecat. Cică acum câteva săptămâni voi doi aţi fost undeva, într-un loc mai îndepărtat decât cele în care aş fi putut să vă urmez. În mod normal ar trebui să vă sfătuiesc să fiţi prudenţi, dar, spre deosebire de alţii, ghulele au memorie scurtă.

— E totul în regulă, zise Bod. Domnişoara Lupescu a avut grijă de mine. N-am fost în pericol nici o clipă.

Domnişoara Lupescu se uită la Bod, iar ochii îi luciră. După aceea se uită la Silas.

— Sunt multe lucruri de aflat, zise ea. Poate o să mă întorc la anul, tot în miez de vară, ca să-l instruiesc din nou pe băiat.

Silas se uită la domnişoara Lupescu şi ridică un pic din sprânceană. Apoi se uită la Bod.

— Mi-ar plăcea, spuse Bod.

IV
Piatra funerară a vrăjitoarei

Toată lumea ştia că la marginea cimitirului era înmormântată o vrăjitoare. Lui Bod i se spusese să se ţină departe de colţul acela de lume, îi spusese asta doamna Owens, cu foarte mult timp în urmă.

— De ce? întrebase el.

— Nu-i sănătos pentru un băiat viu, spusese doamna Owens. Acolo e umezeală mare. Practic e o mlaştină. O să-ţi găseşti moartea.

Domnul Owens fusese mult mai evaziv şi mai lipsit de imaginaţie.

— Nu-i un loc bun, fusese tot ce spusese el.

Cimitirul propriu zis se termina în parte de jos a laturii de vest a dealului, lângă mărul cel bătrân, cu un gard din bare de fier de-un ruginiu-cafeniu, fiecare bară având în capăt un vârf ca o lance, mic şi ruginit, dar dincolo de el era un teren viran, o masă de urzici şi tufărişuri, de rugi de mure şi resturi ale toamnei, iar Bod, care era de obicei ascultător, nu se strecură printre zăbrele, ci se aplecă şi privi printre ele. Ştia că nu i se povestise întreaga poveste, iar asta îl enerva.

Se întoarse în susul dealului, la capela cea mică de lângă intrarea în cimitir, şi aşteptă până când se făcu întuneric. Când crepusculul era gata să se transforme din cenuşiu în purpuriu, în vârful clopotniţei se auzi un zgomot, ca o fâlfâire de catifea grea, iar Silas îşi părăsi locul de odihnă din clopotniţă şi coborî cu capul înainte din turn.

— Ce-i în colţul îndepărtat al cimitirului? întrebă Bod. Dincolo de Harrison Westwood, brutar al acestei parohii, şi soţiile sale Marion şi Joan?

— De ce întrebi? zise paznicul său, scuturându-şi cu degetele-i ca de fildeş praful de pe costumul său negru.

Bod ridică din umeri.

— Mă întrebam, pur şi simplu.

— E pământ nesfinţit, zise Silas. Ştii ce înseamnă asta?

— Nu prea, recunoscu Bod.

Silas merse pe cărare fără să mişte nici măcar o frunză căzută, apoi se aşeză pe bancă, lângă Bod.

— Există unii care cred că tot pământul e sfinţit, spuse el, cu vocea-i mătăsoasă. Că a fost sfinţit înainte să apărem noi pe el, şi va fi sfinţit şi după noi. Dar aici, în ţara ta, oamenii binecuvântează bisericile şi pământul în care se înmormântează oamenii, ca să-l facă sfânt. Dar au lăsat un teren nesfinţit lângă acest sol sacru, Câmpul Olarului[7], în care să fie înmormântaţi criminalii, sinucigaşii şi cei necredincioşi.

— Deci oamenii înmormântaţi în pământul din cealaltă parte a gardului sunt oameni răi?

Silas ridică o sprânceană perfectă.

— Hmmm? Oh, nu, de loc. Să vedem, a trecut ceva timp de când am fost acolo. Dar nu-mi amintesc de cineva rău în mod deosebit. Ţine minte că în zilele din trecut puteai să fii spânzurat dacă furasei un şiling. Şi întotdeauna există oameni care consideră că vieţile lor au devenit atât de insuportabile încât cel mai bun lucru pe care-l pot face e să grăbească trecerea lor într-un alt plan al existenţei.

— Adică să se sinucidă? întrebă Bod, care avea vreo opt ani, ochi mari şi cercetători, şi nu era prost.

— Exact.

— Şi merge? Sunt mai fericiţi dacă-s morţi?

— Uneori. În majoritatea cazurilor, nu. E ca şi cu oamenii care cred că vor fi fericiţi dacă vor pleca şi vor trăi în altă parte, dar care află că lucrurile nu stau chiar aşa. Oriunde te-ai duce, te iei pe tine însuţi cu tine. Dacă pricepi ce vreau să zic.

— Într-un fel, răspunse Bod.

Silas se aplecă şi ciufuli părul băiatului.

— Ce-i cu vrăjitoarea? vru Bod să ştie.

---

[7] Câmpul olarului – termen din Biblie, care desemnează un teren cumpărat de la un olar şi destinat înmormântării criminalilor şi păcătoşilor.

— Da, spuse Silas. Sinucigaşi, criminali şi vrăjitoare. Cei care mor nespovediţi, zise el, ridicându-se, o umbră din miez de noapte în crepuscul. Am tot pălăvrăgit şi nu mi-am luat încă micul dejun. Vino mai târziu pentru lecţii.

În crepusculul din cimitir avu loc o implozie tăcută, un fâlfâit de beznă catifelată, iar Silas dispăru.

Luna începuse să se ridice când Bod ajunse la mausoleul domnului Pennyworth, iar Thomas Pennyworth (*zace acilea cu siguranţa reînvierii celei mai slăvite*) îl aştepta deja şi nu era prea bine dispus.

— Ai întârziat, zise el.

— Îmi pare rău, domnule Pennyworth.

Pennyworth scoase o exclamaţie, nerăbdător. În săptămâna anterioară, domnul Pennyworth îl învăţase pe Bod despre Elemente şi Dispoziţii, iar Bod uitase care ce era. Se aştepta să fie supus unui test, dar în loc de asta domnul Pennyworth zise:

— Cred că e momentul să petrecem câteva zile cu probleme practice. La urma urmei, timpul trece.

— Trece? întrebă Bod.

— Tare mi-e teamă că-i aşa, tinere jupân Owens. Cum e cu Ştergerea imaginii tale?

Bod spera să nu fie întrebat.

— E bine, spuse el. Adică, ştiţi…

— Nu, jupâne Owens. Nu ştiu. De ce nu-mi faci o demonstraţie?

Lui Bod i se opri inima în piept. Trase aer în piept şi se strădui cât putu el de bine, dându-şi ochii peste cap şi încercând să-şi şteargă imaginea şi să dispară.

Domnul Pennyworth nu fu impresionat.

— Ptiu! Nu aşa se fac lucrurile. Nu, nici un pic. Băiete, felul morţilor de a acţiona e de a se furişa şi de a dispărea. Să te furişezi în umbre. Să dispari din vedere. Încearcă din nou.

Bod se strădui şi mai tare.

— Eşti vizibil ca nasul de pe faţa ta, zise domnul Pennyworth. Iar nasul tău e foarte vizibil. Ca şi restul feţei tale, tinere. Aşa eşti tu. În numele a tot ce-i sfânt, goleşte-ţi

mintea. Acum. Eşti o alee goală. Eşti o uşă deschisă. Eşti nimic. Ochii nu te văd. Minţile nu te concep. Eşti nicăieri, eşti nimeni.

Bod încercă din nou. Închise ochii şi se imagină dispărând în pietrele peretelui pătat al zidului mausoleului, devenind o umbră din noapte şi nimic mai mult. Se strâmbă…

— Groaznic, spuse domnul Pennyworth şi oftă. Chiar groaznic. Cred că trebuie să discut un pic despre asta cu păzitorul tău. Bine, zise el, clătinând din cap. Dispoziţiile. Înşiră-le.

— Hmm. Sangvină. Colerică. Flegmatică. Şi cealaltă, hmmm, cred că melancolică.

Şi tot aşa, până veni vremea pentru Gramatică şi Compunere, cu domnişoara Letitia Borrows, celibatară din această parohie (*Care n-a făcut rău nici unui om în toate ziulicile vieţii sale. Cititorule, poţi să spui acelaşi lucru despre tine?*). Lui Bod îi plăcea domnişoara Borrows, şi comoditatea din cripta ei mică, şi faptul că putea fi atrasă uşor la discuţii în afara subiectului.

— Se zice că există o vrăjitoare pe pământul ne… nesfinţit, zise el.

— Da, dragule. Dar tu nu trebuie să te duci acolo.

— De ce?

Domnişoara Borrows zâmbi – zâmbetul nevinovat al celor morţi.

— Nu sunt din soiul nostru de oameni, spuse ea.

— Dar este în cimitir, nu-i aşa? Adică am voie să mă duc acolo, dacă vreau, nu-i aşa?

— Nu te-aş sfătui să faci asta, spuse domnişoara Borrows.

Bod era ascultător, dar curios. Şi după ce-şi termină lecţiile din noaptea aceea, trecu pe lângă monumentul lui Harrison Westwood, brutar, şi al familiei acestuia, un înger cu braţul rupt, dar nu coborî dealul către Câmpul Olarului. În loc de asta urcă pe latura dealului unde un picnic ce avusese loc cu vreo treizeci de ani în urmă îşi lăsase un semn, sub forma unui copac mare, un măr.

Aici învăţase Bod unele lecţii, care îi rămăseseră în minte. Cu câţiva ani în urmă mâncase o burtă de mere necoapte, acre şi cu sâmburi albi, luate din pom, apoi regretase lucrul acela zile în şir, cu crampe şi dureri în măruntaie, în care timp doamna Owens îi înşirase ce nu trebuie să mănânce. Acum aştepta întotdeauna până se coceau merele, înainte să le mănânce, şi nu mânca niciodată mai mult de două, trei într-o noapte. Terminase ultimul măr cu o săptămână în urmă, dar îi plăcea copacul, ca fiind un loc în care să stea şi să se gândească.

Se căţără în copac, în locul său favorit, la intersecţia dintre două ramuri, şi se uită în jos, la Câmpul Olarului de sub el, un petec de bălării şi iarbă netunsă, sub lumina lunii. Se întrebă dacă vrăjitoarea era bătrână şi cu dinţi de oţel, care călătorea într-o casă cu picioare de găină, sau dacă era slabă, cu nas coroiat şi avea o mătură cu coadă.

Stomacul lui Bod ghiorăi şi el îşi dădu seama că i se făcuse foame. Îşi dori să nu fi devorat toate merele din pom. Dacă ar fi lăsat măcar unul…

Se uită în sus şi i se păru că vede ceva. Se uită o dată, se uită de două ori ca să fie sigur: un măr, roşu şi copt.

Bod era foarte mândru de modul în care se căţăra în copaci. Săltă din cracă în cracă, imaginându-şi că e Silas şi că sare cu uşurinţă peste un zid înalt de cărămidă. Mărul, cu roşul aproape negru în lumina lunii, atârna dincolo de posibilitatea sa de a-l atinge. Bod înaintă încet de-a lungul ramurii, până ajunse chiar sub fruct. Apoi se întinse în sus, iar vârfurile degetelor sale atinseră mărul cel perfect.

Nu avea să-l guste niciodată.

Se auzi un pocnet, tare ca bubuitul puştii unui vânător, iar ramura se prăvăli sub el.

*

O fulgerare de durere îl trezi, ascuţită ca gheaţa, de culoarea unui tunet lent ce coborâse în ierburile nopţii de vară.

Pământul de sub el părea relativ moale şi ciudat de cald. Întinse mâna şi simţi sub el ceva ca o blană caldă. Aterizase pe o grămadă de iarbă, în care grădinarul

cimitirului arunca ceea ce cosise în ziua acea, iar iarba îi oprise căderea. Avea totuşi o durere în piept, iar piciorul îl durea de parcă ar fi aterizat pe el şi s-ar fi răsucit.

Bod gemu.

— Sttt, băiete, zise o voce din spatele lui. De unde ai venit? Ai picat ca un meteorit. Aşa se vine?

— Eram în măr, zise Bod.

— Aha. Stai să-ţi văd piciorul. Pun pariu că-i rupt ca o cracă de copac.

Degete reci îi pipăiră piciorul stâng.

— Nu-i rupt. Răsucit, da, poate scrântit. Ai avut un noroc nemaipomenit, băiete, că ai căzut în compost. Nu-i sfârşitul lumii.

— Oh, bine, zise Bod. Totuşi mă doare.

Întoarse capul şi se uită în sus, în spate. Fata era mai mare decât el, dar nu era un adult, şi nu părea nici prietenoasă, nici neprietenoasă. Mai degrabă prudentă. Avea o figură inteligentă şi nici măcar un pic frumoasă.

— Eu sunt Bod, zise el.

— Băiatul cel viu? întrebă fata.

Bod dădu din cap.

— M-am gândit eu că ai putea să fii el. Noi am auzit de tine, chiar şi aici, în Câmpul Olarului. Cum te cheamă?

— Owens, răspunse el. Nobody Owens. Pe scurt, Bod.

— Bună ziua, tinere jupân Bod.

Bod o privi de sus până jos. Fata purta un giulgiu complet alb. Părul ei era cenuşiu şi lung. Avea ceva de spiriduş în figură – o urmă de zâmbet ce părea să zăbovească, indiferent ce făcea restul feţei sale.

— Eşti o sinucigaşă? o întrebă el. Ai furat un şiling?

— N-am furat niciodată nimica, zise ea. Nici măcar o batistă. Oricum, sinucigaşii sunt toţi aici, în cealaltă parte a păducelului, iar clienţii puşcăriei sunt în câmpul cu rugi, amândoi. Unul a fost un falsificator de bani, celălalt un bandit la drumul mare, sau cel puţin aşa zice el, deşi, după părerea mea, mă îndoiesc că a fost altceva decât un bandit obişnuit, care lucra noaptea.

— Aha, zise Bod, apoi, cuprins de bănuieli, zise, sondând terenul. Se spune că aici e înmormântată o vrăjitoare.

Fata dădu din cap.

— Înecată, arsă şi îngropată aici, fără măcar o piatră care să însemne locul.

— Ai fost înecată *şi* arsă?

Fata se aşeză pe mormanul de iarbă, alături de el, şi-i cuprinse piciorul cu mâinile ei reci.

— Au venit la căsuţa mea în zori, înainte să mă trezesc ca lumea, şi m-au târât pe islaz. „Eşti o vrăjitoare!” răcneau ei, graşi, proaspăt spălaţi, complet roz în dimineaţa aceea, ca nişte purceluşi curăţaţi pentru o zi de târg. Unul câte unul au venit sub cer şi au spus de laptele ce se acrea, de caii îmbolnăviţi şi, în cele din urmă s-a ridicat jupâniţa Jemima, cea mai grasă, mai roz şi mai bine spălată dintre toţi şi a zis cum Solomon Porritt a lăsat-o baltă şi dă târcoale pe la spălătorie ca o viespe în jurul borcanului cu miere, şi-i doar vraja mea, zicea ea, care l-a făcut să fie aşa, iar sărmanul tânăr ar trebui să fie eliberat de descântec. Aşa că m-au legat de scaunul infamiei şi l-au aruncat în apa iazului, zicând că dacă-s vrăjitoare n-o să mă înec, nici n-o să-mi pese, dar dacă nu-s vrăjitoare o să simt ce înseamnă. Iar tatăl jupâniţei Jemima a dat fiecăruia câte un ban de argint ca să ţină scaunul la fund cât mai mult timp, ca să vadă dacă o să mă sufoc.

— Şi te-ai înecat?

— Oh, da. Mi s-au umplut plămânii cu apă. Asta m-a dat gata.

— Oh, zise Bod. Deci nu erai vrăjitoare.

Fata se uită la el cu ochii ei de fantomă ca nişte mărgele şi zâmbi din colţul gurii. Arăta încă a spiriduş, dar acum arăta ca un spiriduş frumos, iar Bod nu crezu că avusese nevoie de vreo vrajă ca să-l atragă pe Solomon Porritt, din moment ce avea un asemenea zâmbet.

— Ce aiureală! Bineînţeles că eram vrăjitoare. Au aflat asta când m-au dezlegat de pe scaunul infamiei şi m-au întins pe iarbă, pe trei sferturi moartă şi acoperită cu

lintiţă şi cu nămol împuţit. Mi-am dat ochii peste cap şi i-am blestemat pe toţi cei care erau pe islazul satului în dimineaţa aceea să nu se odihnească niciodată în mormânt. Am fost surprinsă cât de uşor a venit blestemul acela. Ca la dans, când picioarele prind singure paşii unui nou ritm pe care urechile tale nu l-au auzit niciodată, iar mintea ta nu-l ştie, dar picioarele îl dansează până-n zori.

Fata se ridică, se răsuci, dădu cu piciorul în ceva, iar picioarele ei goale luciră în lumina lunii.

— Aşa a fost că i-am blestemat, cu ultima mea răsuflare bolborosind de apă. Şi apoi am murit. Ei mi-au ars trupul pe islaz până n-a mai rămas decât cărbune negru, şi m-au aruncat într-o groapă de pe Câmpul Olarului, fără o piatră de mormânt care să-mi însemne numele, zise ea şi abia atunci când se opri păru, pentru o clipă, melancolică.

— E înmormântat vreunul dintre ei în cimitir? întrebă Bod.

— Nici unul, răspunse fata, făcând cu ochiul. În sâmbăta următoare zilei în care m-au înecat şi m-au prăjit, jupânul Porringer a primit un covor, adus tocmai din Londra, un covor frumos. Dar s-a dovedit că în covor nu erau doar lână rezistentă şi urzeală bună, pentru că în ţesătura sa purta ciuma, iar până luni cinci dintre ei tuşeau sânge, iar pielea lor era la fel de neagră cum fusese a mea când m-au scos din foc. După o săptămână, ciuma luase majoritatea oamenilor din sat, iar cadavrele au fost aruncate la întâmplare în groapa comună, care a fost săpată în afara localităţii, iar după aceea a fost astupată.

— Au fost ucişi toţi cei din sat?

Fata ridică din umeri.

— Toţi cei care au privit cum am fost înecată şi arsă. Ce-ţi mai face piciorul?

— E mai bine, răspunse Bod. Mulţumesc.

Apoi se ridică încet şi coborî de pe mormanul de iarbă. Se sprijini de gardul de fier.

— Deci ai fost întotdeauna vrăjitoare? întrebă el. Adică înainte să-i blestemi pe toţi?

— Dacă consideri vrajă faptul că l-am făcut pe Solomon Porritt să dea târcoale căsuţei mele, spuse ea, pufnind.

Ăsta, îşi spuse Bod pentru sine, fără să spună şi cu voce tare, nu era un răspuns la întrebarea sa, nu era nici un pic.

— Cum te cheamă? întrebă el.

— N-am piatră de mormânt, zise ea, lăsându-şi în jos colţurile gurii. Aş putea fi oricine. Nu-i aşa?

— Dar trebuie să ai un nume.

— Liza Hempstock, dacă vrei, spuse ea, sec. Nu cer mult, nu-i aşa? Ceva care să-mi însemne mormântul. Sunt aici, vezi? Şi doar urzicile arată unde mă odihnesc.

Şi arăta atât de tristă, încât, pentru o clipă, lui Bod îi veni s-o îmbrăţişeze. apoi îi veni o idee, în timp ce se strecura printre zăbrelele gardului. O să-i găsească Lizei Hempstock o piatră de mormânt, cu numele ei pe ea. Şi aşa o s-o facă să zâmbească.

Se întoarse să-i facă semn cu mâna, ca rămas bun, dar fata dispăruse deja.

*

În cimitir existau bucăţi rupte din pietrele de mormânt ale altor oameni şi din statui, Bod ştia asta, dar ar fi fost complet greşit să ducă aşa ceva vrăjitoarei cu ochi cenuşii din Câmpul Olarului. Era nevoie de ceva mai mult de atât. Se decise să nu spună nimănui ce plănuia, pornind de la argumentul complet nerezonabil că avea să i se spună să nu facă aşa ceva.

În următoarele zile mintea sa fu plină de planuri, fiecare mai complicat şi mai extravagant decât cel anterior. Domnul Pennyworth era disperat.

— Cred că mergi din ce în ce mai rău, dacă aşa ceva e posibil, anunţă el, scărpinându-şi mustaţa prăfuită. Nu dispari. Băiete, eşti *vizibil.* E greu să nu fii zărit. Dacă mergi cu mine, împreună cu un leu purpuriu, un elefant verde şi un inorog stacojiu pe care călăreşte regele Angliei, în hainele regale, cred că la tine şi numai la tine se vor holba oamenii, ignorându-i pe ceilalţi ca fiind nişte chestii minore şi fără importanţă.

Bod se mulţumi să se uite la el, fără să spună nimic. Se întreba dacă existau magazine speciale în locurile în care hălăduiau oamenii vii, în care se vindeau numai pietre de mormânt, iar dacă aşa stăteau lucrurile, cum ar putea să găsească un asemenea magazin. Dispariţia era ultima dintre problemele lui.

Profită de dispoziţia domnişoarei Borrows de a fi abătută de la subiectele legate de gramatică şi compunere şi de a discuta orice alte subiecte ca s-o întrebe despre bani – cum funcţionau aceştia, cum erau folosiţi ca să obţii lucrurile pe care le doreai. Bod avea nişte monede pe care le găsise în decursul anilor (descoperise că locul cel mai bun pentru găsitul banilor era să te duci, după aceea, în locurile în care perechile de îndrăgostiţi folosiseră iarba cimitirului ca să se îmbrăţişeze, să se strângă în braţe, să se sărute şi să se tăvălească. Găsise deseori monede de metal pe sol, în locurile în care fuseseră acestea.) şi se gândi că, poate, descoperise în cele din urmă o utilizare pentru ele.

— Cât de mult ar costa o piatră de mormânt? o întrebă el pe domnişoara Borrows.

— Pe vremea mea costa cincisprezece guinee, îi spuse ea. Nu ştiu cât mai face în ziua de azi. Îmi imaginez că mai mult. Mult, mult mai mult.

Bod avea două lire şi cincizeci şi trei de penny. Era aproape sigur că nu erau de ajuns.

Trecuseră patru ani – aproape o jumătate de viaţă – de când Bod vizitase mormântul Omului Indigo, dar îşi amintea încă drumul. Se căţără în vârful dealului, până fu deasupra întregului oraş, chiar şi deasupra vârfului mărului, chiar şi deasupra turnului bisericii în ruine, acolo sus unde mausoleul familiei Frobisher stătea ca un dinte stricat. Se strecură în acesta, pătrunse dincolo de sicriu şi coborî şi coborî, şi tot coborî pe treptele mici de piatră săpate în centrul dealului, până ajunse în încăperea de piatră. Era întuneric în mormântul acela, întuneric ca într-o mină de cositor, dar Bod vedea cum văd morţii, iar încăperea îşi scoase la iveală secretele în faţa lui.

Ucigaşul era încolăcit în jurul zidului gorganului. Bod îl simţea. Era aşa cum şi-l amintea, o făptură invizibilă, numai cârcei de fum, ură şi lăcomie. De data asta, lui Bod nu-i era frică de el.

TEME-TE DE NOI, şopti Ucigaşul. PENTRU CĂ NOI PĂZIM LUCRURI PREŢIOASE ŞI NICIODATĂ PIERDUTE.

— Nu mă tem de tine, zise Bod. Îţi aminteşti? Vreau să iau ceva de aici.

N-A PLECAT NICIODATĂ NIMIC DE AICI, veni răspunsul de la făptura încolăcită în întuneric. CUŢITUL, BROŞA, CUPA. UCIGAŞUL LE PĂZEŞTE ÎN BEZNĂ. NOI AŞTEPTĂM.

— Scuză-mă că întreb, zise Bod, dar acesta e mormântul tău?

STĂPÂNUL NE-A PUS AICI SĂ PĂZIM, NE-A ÎNGROPAT CRANIILE SUB PIATRĂ, NE-A LĂSAT AICI ŞTIIND CE TREBUIE SĂ FACEM. PĂZIM COMOARA PÂNĂ CÂND STĂPÂNUL SE VA ÎNTOARCE.

— Cred că a uitat de tine, îi atrase atenţia Bod. Sunt sigur că a murit de foarte mult timp.

NOI SUNTEM UCIGAŞUL. NOI PĂZIM.

Bod se întrebă cât de mult trebuie să te întorci în trecut, ca să ajungi în momentul în care mormântul cel mai adânc din interiorul dealului să fi fost pe câmpie. Ştia că asta trebuie să fi fost cu foarte mult timp în urmă. Simţea că Ucigaşul îşi agita valurile de teamă în jurul lui, ca nişte cârcei ai unei plante carnivore. Bod începu să simtă că-i e frig, că-i lent, de parcă inima îi fusese muşcată de o viperă arctică şi începuse să pompeze în trupul său venin îngheţat.

Făcu un pas înainte, astfel încât să ajungă lângă lespedea de piatră, se întinse şi-şi strânse degetele în jurul răcelii broşei.

LASĂ-L! şopti Ucigaşul. NOI PĂZIM ASTA PENTRU STĂPÂN.

— N-o să se sinchisească, zise Bod şi făcu un pas înapoi, apoi se îndreptă către treptele de piatră, evitând

rămăşiţele uscate de oameni şi de animale, care erau pe podea.

Ucigaşul şuieră furios, agitându-se prin camera micuţă ca un fum fantomatic. Apoi îşi încetini mişcarea.

O SĂ REVINĂ, spuse Ucigaşul, cu vocea sa triplă. ÎNTOTDEAUNA REVINE.

Bod urcă foarte iute treptele de piatră din interiorul dealului. La un moment dat îşi imagină că venea cineva după el, dar când ieşi afară, în vârful dealului, în mausoleul familii Frobisher, şi putu să respire aerul rece al zorilor, nu se mişcă nimic, nu-l urmări nimeni.

Bod rămase în aer liber, în vârful dealului, şi se uită la broşă. La început crezu că era complet neagră, dar apoi soarele răsări, iar Bod putu să vadă că piatra din centrul metalului negru era de-un roşu învârtejit. Avea mărimea unui ou de prigor, iar Bod se uită la piatră întrebându-se dacă în miezul acesteia se mişcau anumite lucruri, privind-o cu ochii aţintiţi asupra ei şi cu sufletul cufundat în lumea stacojie. Dacă Bod ar fi fost mai mic, ar fi vrut să-şi bage piatra în gură.

Piatra era prinsă de o agrafă dintr-un metal negru, cu ceva ce arăta ca nişte gheare, şi cu altceva încolăcit în jur. Acel ceva arăta aproape ca un şarpe, dar avea prea multe capete. Bod se întrebă dacă aşa arăta Ucigaşul, la lumina zilei.

Coborî dealul, luând-o pe toate scurtăturile pe care le ştia, prin desişul de iederă ce acoperea subterana familiei Bartleby (auzi, înăuntru, sunetul scos de cei din familia Bartleby care se pregăteau de culcare) şi mai departe, până trecu printre zăbrele şi ajunse în Câmpul Olarului.

Apoi strigă:

— Liza! Liza!

Şi se uită în jur.

— Bună dimineaţa, tinere prostănac, spuse vocea Lizei.

Bod nu putea s-o vadă, dar lângă copacul familiei Hawthorn era o umbră suplimentară, iar când Bod se apropie de ea, umbra se transformă în ceva transparent,

ceva sidefiu în lumina începutului de dimineaţă. Ceva ca o fată. Ceva cu ochi cenuşii.

— Ar fi trebuit să dorm aşa cum se cuvine, zise ea. Ce fel de comportare e asta?

— Piatra ta funerară, zise el. Voiam să ştiu ce vrei să scrie pe ea.

— Numele meu, răspunse fata. Trebuie să scrie pe ea numele meu, cu un E mare, pentru Elizabeth, ca numele reginei bătrâne care a murit când m-am născut, şi un H mare, pentru Hempstock. Mai mult de atât nu mă interesează, pentru că n-am ştiut să citesc.

— Şi datele? întrebă Bod.

— Willyum Cuceritorul, 1066, cântă ea, în şoapta vântului prin tufişul de păducel. Un E, te rog. Şi un H.

— Ai avut o meserie? întrebă Bod. Adică atunci când nu erai vrăjitoare.

— Spălam rufe, spuse fata moartă, iar apoi lumina soarelui dimineţii potopi terenul viran, iar Bod rămase singur.

Era ora nouă dimineaţa, când toată lumea doarme. Bod era hotărât să rămână treaz. La urma urmei, era în misiune. Avea opt ani, iar lumea din afara cimitirului nu-l îngrozea.

Haine. Avea nevoie de haine. Ştia că îmbrăcămintea sa obişnuită, un giulgiu cenuşiu, era nepotrivită. Era bună în cimitir, fiind de aceiaşi culoare ca şi pietrele, ca şi umbrele. Dar dacă se ducea să înfrunte lumea de dincolo de zidul cimitirului, trebuia să facă parte din aceasta.

Existau nişte haine în cripta de lângă biserica în ruine, dar Bod nu voia să coboare în criptă, nici măcar la lumina zilei. Deşi Bod era pregătit să se justifice faţă de domnul şi doamna Owens, nu era în stare să-i dea explicaţii lui Silas. Numai gândul la ochii aceia negri, furioşi sau, şi mai rău, dezamăgiţi, îl umplea de ruşine.

La capătul îndepărtat al cimitirului se găsea o colibă a grădinarului, o clădire mică, verde, care mirosea a ulei de motor şi în care stătea şi ruginea nefolosită vechea maşină de tuns iarba, împreună cu o grămadă de scule străvechi

de grădinărit. Coliba fusese părăsită atunci când ultimul grădinar ieşise la pensie, înainte de naşterea lui Bod, iar sarcina de întreţinere a cimitirului fusese împărţită între consiliul local (care trimetea un om să tundă iarba şi să cureţe aleile, o dată pe lună, din aprilie până în septembrie) şi voluntarii locali din asociaţia Prietenii Cimitirului.

Un lacăt uriaş la uşă apăra conţinutul colibei, dar Bod descoperise cu mult timp în urmă scândura desprinsă din spatele clădirii. Uneori se ducea în coliba grădinarului – unde stătea şi se gândea – atunci când voia să fie singur.

De câte ori fusese în colibă, acolo se găsise o haină de lucru bărbătească, de culoare cafenie, atârnată în dosul uşii, uitată sau abandonată cu mulţi ani în urmă, împreună cu o pereche de blugi pentru grădinărit, înverziţi de iarbă. Blugii erau mult prea mari pentru el, dar Bod le suflecă iute cracii, până picioarele sale ieşiră la iveală, apoi îşi făcu o curea din sfoară cafenie pentru grădinărit, şi o legă în jurul mijlocului. Într-un colţ erau nişte cizme, iar Bod încercă să le încalţe, dar erau prea mari şi cu o crustă de noroi şi ciment, încât abia putea să le târşâie, iar când făcu un pas, cizmele rămaseră pe podeaua magaziei. Bod scoase haina prin spaţiul lăsat de scândura lipsă, ieşi şi el pe acolo, apoi îmbrăcă haina. Decise că, de-şi sufleca mânecile, haina i se potrivea destul de bine. Avea buzunare mari, iar Bod îşi vârî mâinile în ele şi se simţi foarte elegant.

Bod merse până la poarta principală a cimitirului şi privi afară, printre zăbrele. În urma sa se întindea o umbră verde, răcoroasă, acoperită cu copaci şi iederă: casa sa.

Cu inima bătându-i puternic, Bod ieşi în lume.

*

Abanazer Bolger văzuse mulţi tipi ciudaţi la viaţa lui: dacă ai avea un magazin ca al său, ai vedea şi tu. Magazinul, în îngrămădeala de străzi din Oraşul Vechi – un pic anticariat, un pic prăvălie de lucruri ieftine, un pic prăvălie de amanetat (nici măcar Abanazer însuşi nu era sigur ce parte ţinea de un anumit domeniu) aduna tipi

ciudaţi şi oameni stranii, unii dintre ei dornici să cumpere, alţii fiind siliţi să vândă. Abanazer Bolger stătea la tejghea, cumpărând şi vânzând, şi făcea treabă mai bună în spatele tejghelei şi în camera din dos, acceptând obiecte ce probabil nu fuseseră achiziţionate prin mijloace cinstite, apoi scăpând liniştit de ele. Afacerea sa era ca un aisberg. Doar mica prăvălie prăfuită se vedea la suprafaţă. Restul era subteran, iar Abanazer Bolger voia ca lucrurile să fie exact aşa.

Abanazer Bolger avea ochelari groşi şi o expresie permanentă de dezgust, ca şi cum tocmai îşi dăduse seama că laptele din ceai se acrise, iar el nu putea să scape de gustul acela de lapte stricat. Expresia îi servea foarte bine când oamenii încercau să-i vândă diferite lucruri.

— Sincer vorbind, le spunea el, cu mutră acră, de fapt, nu merită nici un ban. Dar îţi dau cât pot, pentru că are valoare sentimentală.

Erai norocos dacă obţineai de la Abanazer Bolger cam cât dorisei.

O afacere precum cea a lui Abanazer Bolger aducea oameni ciudaţi, dar băiatul care intrase în dimineaţa aceea era unul dintre străinii cei mai ciudaţi de care îşi amintea Abanazer să fi văzut într-o viaţă întreagă de înşelat oameni ciudaţi în legătură cu obiectele lor de valoare. Părea să aibă vreo şapte ani şi era îmbrăcat în hainele bunicului său. Mirosea ca un grajd. Avea părul lung şi încâlcit şi arăta extrem de grav. Ţinea mâinile înfundate în buzunarele unei jachete cafenii, prăfuite, dar, chiar dacă nu-şi ţinea mâinile la vedere, Abanazer tot văzuse că strângea ceva foarte puternic – ca şi cum ar fi vrut să-l apere – în mâna dreaptă.

— Scuzaţi-mă, zise băiatul.

— Salut, Sonny-Jim, zise Abanazer, fără vlagă.

Copiii, îşi zise el, *fie au şterpelit ceva, fie încearcă să-şi vândă jucăriile.* În ambele cazuri, el spunea de obicei nu. Dacă faci prostia să cumperi de la un copil proprietăţi furate, te pomeneşti în clipa următoare cu un adult furios care te acuză că i-ai dat micului Johnnie – sau micuţei

Matilda – zece bănuţi pentru verigheta lui. Puştii aduceau necazuri mai mari decât merita.

— Am nevoie de ceva pentru un prieten al meu, spuse băiatul. Şi m-am gândit că s-ar putea să cumpăraţi ceva ce am eu.

— Nu cumpăr lucruri de la copii, zise Abanazer Bolger, fără intonaţie.

Bod scoase mâna din buzunar şi puse broşa pe tejgheaua murdară. Bolger privi în jos spre ea, apoi se uită atent. Luă un ocular de pe tejghea şi şi-l potrivi la ochi. Îşi scoase ochelarii. Aprinse o mică veioză de pe tejghea şi examină broşa prin ocular.

— Amonit fosil[8]? zise el, pentru sine, nu către băiat. După care îşi scoase ocularul, puse ochelarii la locul lor şi se uită la băiat cu o privire acră şi bănuitoare.

— De unde ai asta? întrebă Abanazer Bolger.

— Vreţi s-o cumpăraţi? întrebă Bod.

— Ai furat-o. Ai şterpelit-o dintr-un muzeu, nu-i aşa?

— Nu, răspunse Bod, fără intonaţie. Vreţi s-o cumpăraţi sau trebuie să caut pe altcineva care vrea s-o cumpere?

Dispoziţia acră a lui Abanazer Bolger se schimbă. Brusc, individul deveni plin de amabilitate. Zâmbi larg.

— Scuze, zise el. Nu prea se văd multe piese de felul ăsta. Nu într-un magazin ca acesta. Nu în afara unui muzeu. Dar sigur că îmi place. De ce n-am sta un pic, să gustăm nişte ceai cu biscuiţi – am un pachet de prăjituri cu fulgi de ciocolată în camera din spate – ca să decidem cât valorează aşa ceva? Ei?

Bod fu uşurat că individul devenise prietenos, în cele din urmă.

— Am nevoie de suficient de mulţi bani ca să cumpăr o piatră, zise el. O piatră funerară pentru o prietenă a mea. Ei, nu-i chiar o prietenă a mea. E doar cineva pe care îl cunosc. Ştiţi, cred că mi-a vindecat piciorul.

Abanazer Bolger, care nu acordă prea multă atenţie pălăvrăgelii băiatului, ieşi din spatele tejghelei şi deschise

---

[8] amonit fosil – piatră poroasă, despre care se credea că poate vindeca muşcătura de şarpe.

uşa către magazie, un spaţiu fără ferestre, în care fiecare centimetru era plin cu cutii din carton, fiecare dintre ele fiind plină cu mărfuri ieftine şi proaste. Într-un colţ se găsea un seif, unul mare şi vechi. Acolo se mai afla o cutie plină cu viori, o grămadă de animale împăiate, scaune fără fund, cărţi şi imprimate.

Lângă uşă se găsea un birou mic, iar Abanazer Bolger luă singurul scaun şi se aşeză, lăsându-l pe Bod în picioare. Abanazer scotoci într-un sertar, în care Bod putu să vadă o sticlă de whisky pe jumătate goală, şi scoase un pachet aproape terminat cu prăjituri cu fulgi de ciocolată, oferi una băiatului, apoi aprinse veioza de pe birou, se uită din nou la broşă, la spirala de roşu şi portocaliu din piatră, şi examină banda de metal negru care o înconjura, stăpânindu-şi o mică tresărire la vederea expresiei capetelor făpturilor ca nişte şerpi.

— E veche, zise el. E… *nepreţuită,* îşi zise el – probabil că nu valorează mult, dar nu se ştie niciodată.

Lui Bod îi căzu faţa. Abanazer Bolger încercă să pară liniştitor.

— Trebuie să ştiu că nu-i furată, înainte să-ţi dau vreun ban. Ai luat-o din noptiera mamei tale? Ai şterpelit-o dintr-un muzeu? Poţi să-mi spui. N-o să-ţi fac necazuri. Însă trebuie să ştiu.

Bod clătină din cap. Îşi mesteca prăjitura.

— Atunci de unde o ai?

Bod nu spuse nimic.

Abanazer Bolger nu voia să pună broşa jos, dar o împinse spre băiat, în cealaltă parte a biroului.

— Dacă nu poţi să-mi spui, atunci e mai bine s-o iei înapoi. La urma urmei, e nevoie de încredere din ambele părţi. Mi-a făcut plăcere să fac afaceri cu tine. Îmi pare rău că nu putem continua.

Bod păru îngrijorat. Apoi zise:

— Am găsit-o într-un mormânt vechi. Dar nu pot să spun unde.

Se opri, pentru că aţâţarea şi lăcomia înlocuiseră prietenia de pe figura lui Abanazer Bolger.

— Şi mai sunt şi alte chestii ca asta acolo?

— Dacă nu vreţi s-o cumpăraţi, o să găsesc pe altcineva. Mulţumesc pentru biscuit, zise Bod.

— Te grăbeşti? întrebă Bolger. Presupun că te aşteaptă mămica şi tăticul…

Băiatul clătină din cap, apoi îşi dori să fi dat din cap.

— Nu te aşteaptă nimeni. Bine, zise Abanazer Bolger şi-şi strânse degetele în jurul broşei. Acum spune-mi exact unde ai găsit chestia asta. Ei?

— Nu-mi amintesc, zise Bod.

— E prea târziu pentru aşa ceva, spuse Abanazer Bolger. Hai să zicem că o să te gândeşti un pic în legătură cu locul de unde vine chestia asta. Apoi, după ce o să te gândeşti, o să discutăm puţin şi o să-mi spui totul.

Se ridică şi ieşi din încăpere, închizând uşa în urma sa. Apoi încuie uşa cu o cheie mare de metal.

Desfăcu mâna, se uită la broşă şi zâmbi lacom.

Se auzi un *ding* din clopoţelul de deasupra uşii, care-l anunţă că intrase cineva, iar el ridică privirea, vinovat, dar nu era nimeni. Însă uşa era uşor întredeschisă, iar Bolger o închise şi, ca să fie totul în regulă, întoarse panoul din fereastră, astfel încât pe el să scrie *Închis.* Puse zăvorul. Nu voia să apară nimeni care să-l facă să-şi piardă timpul.

Ziua de toamnă se transformase din însorită în cenuşie, iar o ploaie uşoară răpăi în fereastra murdară a prăvăliei.

Abanazer ridică telefonul de pe tejghea şi apăsă butoanele cu degete care abia dacă tremurau.

— Un zăcământ aurifer, Tom, zise el. Vino aici cât de iute poţi.

*

Bod îşi dădu seama că fusese prins în capcană în momentul în care auzi broasca uşii încuindu-se. Trase de uşă, dar aceasta rezistă. Se simţi tâmpit pentru că se lăsase atras acolo, se consideră un prost pentru că nu avusese încredere în primul său impuls, acela de a se îndepărta cât mai iute de individul cu figură acră. Încălcase toate regulile cimitirului şi totul mersese pe dos. Ce-o să spună Silas? Sau familia Owens? Începu să fie

cuprins de panică şi el o stăpâni, reţinând îngrijorarea în sine. Totul o să fie bine. Ştia că aşa va fi. Sigur, trebuia să iasă de acolo…

Examină încăperea în care era închis. Era doar o magazie cu un birou în ea. Singura intrare era uşa.

Deschise sertarul biroului, nu găsi decât cutiuţe de vopsea (folosite pentru a face noi lucrurile vechi) şi o pensulă. Se întrebă dacă ar fi în stare să arunce cu vopsea în faţa individului şi să-l orbească pentru suficient timp ca să fugă. Deschise capacul unei cutii şi-şi cufundă degetul înăuntru.

— Ce faci? întrebă o voce din apropierea urechii sale.

— Nimic, zise Bod, înşurubând capacul cutiei cu vopsea şi punând-o în unul din buzunarele enorme ale jachetei.

Liza Hempstock se uită la el, neimpresionată.

— De ce eşti aici? întrebă ea. Şi ce-i cu ticălosul de afară?

— E prăvălia lui. Am încercat să-i vând ceva.

— De ce?

— Nu-i treaba ta.

— Bine, pufni ea, dispreţuitor. Atunci ar trebui să te întorci în cimitir.

— Nu pot. M-a încuiat aici.

— Sigur că poţi. Strecoară-te prin perete.

Bod clătină din cap.

— Nu pot. Pot să fac asta acasă, pentru că mi s-a acordat Libertatea Cimitirului când eram prunc.

Se uită în sus spre ea, sub becul electric. Era greu s-o vadă ca lumea, dar Bod îşi petrecuse toată viaţa discutând cu morţii.

— Tu ce faci aici? De ce ai ieşit din cimitir? E zi. Şi tu nu eşti ca Silas. Tu trebuie să rămâi în cimitir.

— Există nişte reguli pentru cei din cimitir, îi zise ea, nu şi pentru cei îngropaţi în pământ nesfinţit. Nimeni nu-mi spune mie ce să fac sau unde să mă duc. Nu-mi place omul ăla, adăugă ea, uitându-se spre uşă. Mă duc să văd ce face.

O pâlpâire, iar Bod rămase din nou singur în încăpere. Auzi bubuitul unui tunet în depărtare.

În bezna din magazinul de vechituri, Abanazer Bolger părea bănuitor, fiind sigur că îl privea cineva. Apoi îşi dădu seama că bănuiala sa era o prostie.

— Băiatul e încuiat în cameră, îşi zise el. Uşa din faţă e încuiată.

Lustrui banda de metal ce înconjura amonitul, blând şi cu grijă ca un arheolog în timpul unor săpături, înlăturând negreala şi scoţând la iveală argintul scânteietor de sub ea.

Începuse să regrete că-l chemase pe Tom Hustings, deşi Hustings era solid şi bun să sperie oamenii. Începuse să regrete şi faptul că trebuia să vândă broşa, după ce avea să termine totul. Era specială. Cu cât broşa strălucea mai mult, în lumina slabă de pe tejgheaua sa, cu atât dorea mai mult să fie a sa, numai a sa.

Dar acolo de unde venea broşa erau mai multe… Băiatul avea să-i spună. Băiatul avea să-l conducă la ele.

Băiatul…

Îi veni o idee. Puse jos broşa, fără nici un chef, şi trase un sertar din spatele tejghelei, scoţând din el o cutie de metal pentru biscuiţi, plină cu plicuri, cărţi de vizită şi bucăţi de hârtie.

Căută în ea şi luă un carton, puţin mai mare decât o carte de vizită. Avea marginile negre. Pe el nu erau imprimate vreun nume sau o adresă. Doar un cuvânt, scris de mână în centrul lui, cu cerneală care se decolorase şi devenise cafenie: *Jack.*

Pe spatele cartonului, Abanazer Bolger scrisese cu creionul instrucţiuni pentru el însuşi, cu scrisul său de mână mărunt, precis, ca să ţină minte cum să-l folosească pentru a-l convoca pe individul numit Jack, deşi era puţin probabil să uite la cei folosea acel carton. Nu, nu să-l convoace. *Să-l invite.* Nu convoci oameni ca acela.

Un ciocănit în uşa exterioară a magazinului.

Bolger aruncă iute cartonul în sertar, se duse la uşă şi privi afară, în după-amiaza ploioasă.

— Grăbeşte-te, strigă Tom Hustings. Aici, afară, e o vreme mizerabilă! Mohorâtă. Sunt leoarcă.

Bolger descuie uşa, iar Tom Hastings intră, de pe pardesiu şi din păr se scurgea apă.

— Ce-i atât de important încât n-ai putut să discuţi la telefon?

— Averea noastră, zise Abanazer Bolger, cu faţă acră. Asta e atât de important.

Hustings îşi scoase pardesiul şi-l atârnă de uşă.

— Despre ce-i vorba? A căzut ceva bun dintr-un camion?

— O comoară, zise Abanazer Bolger. De două feluri.

Îl duse pe prietenul său la tejghea şi îi arătă broşa la lumina veiozei.

— E veche, nu-i aşa?

— Din vremurile păgânilor, spuse Abanazer. De dinainte de acestea. Din vremea druizilor. De dinainte de romani. Se numeşte piatra şarpelui. Am văzut-o în muzeu. N-am văzut niciodată lucrătură în metal de felul ăsta, nici una atât de fină. Trebuie să fi aparţinut unui rege. Puştiul care a găsit-o zice că broşa e dintr-un mormânt – gândeşte-te la o roabă plină cu asemenea chestii.

— Poate că merită să acţionăm legal, spuse gânditor Hustings. Declar-o comoară găsită. Trebuie să ne plătească valoarea de pe piaţă pentru obiect, iar noi putem să-i dăm numele nostru. Legatul Hustings-Bolger.

— Bolger-Hustings, zise, automat, Bolger. Există puţini oameni pe care-i ştiu eu, oameni cu bani adevăraţi, care ar plăti mai mult decât valoarea pieţii, dacă ar putea să ţină obiectul aşa cum îl ţii tu – pentru că Tom Hustings pipăia broşa uşor, ca un om care mângâie un pisoi – fără să se pună nici o întrebare.

Şi întinse mâna, iar Tom Hustings îi dădu broşa, fără nici un chef.

— Ai spus comoară de două feluri, zise Hustings. Care-i celălalt?

Abanazer Bolger luă cartonul cu margini negre şi-l arătă prietenului său.

— Ştii ce-i asta?

Prietenul lui clătină din cap.

Abanazer puse cartonul pe tejghea.

— Există un grup care caută alt grup.

— Şi?

— După cum am auzit eu, celălalt grup e un băiat, zise Abanazer Bolger.

— Există băieţi pretutindeni, spuse Tom Hustings. Aleargă peste tot. Dau de necazuri. Nu pot să-i sufăr. Deci există un grup care caută un anumit băiat?

— Puştiul ăsta pare să aibă vârsta potrivită. E îmbrăcat – ei bine, o să vezi cum e îmbrăcat. Şi a găsit asta. Ar putea să fie el.

— Şi dacă nu-i el?

Abanazer Bolger luă din nou cartonaşul, de margine, şi-l agită încet, ca şi cum ar fi plimbat marginea lui de-a lungul unei flăcări imaginare.

— Vine o lumânare să-ţi lumineze patul… începu el.

— … şi vine satârul să-ţi reteze capul, încheie gânditor Tom Hustings. Uite care-i treaba. Dacă îl chemăm pe individul numit Jack, pierdem băiatul. Şi dacă pierdem băiatul, pierdem şi comoara.

Cei doi întoarseră problema pe toate feţele, cântărind meritele şi dezavantajele de a anunţa găsirea băiatului sau de a lua comoara, comoară care crescuse în minţile lor la dimensiunile unei peşteri imense plină cu lucruri preţioase, iar în timp ce discutau, Abanazer scoase de sub tejghea o sticlă cu gin de porumbe şi turnă pentru fiecare câte o porţie generoasă, „ca să ajute activitatea cerebrală”.

Liza se plictisi curând de discuţia lor, care se tot învârtea în jurul cozii, fără să ducă nicăieri, aşa că se întoarse în magazie, unde-l găsi pe Bod stând în mijlocul încăperii cu ochii bine închişi, cu pumnii strânşi şi cu figura schimonosită, de parcă l-ar fi durut dinţii, şi aproape vânăt de cât îşi ţinuse răsuflarea.

— Ce faci? întrebă ea, neimpresionată.

Băiatul deschise ochii şi se relaxă.

— Încerc să dispar, zise el.

Liza strâmbă din nas.

— Mai încearcă, îi zise ea.

El se supuse, ţinându-şi răsuflarea mai mult timp, de data asta.

— Opreşte-te, îi zise Liza. Sau o să pocneşti.

Bod trase puternic aer în piept, apoi oftă.

— Nu merge, zise el. Poate ar trebui să-l lovesc cu o piatră, apoi să fug.

Dar acolo nu era nici o piatră, aşa că Bod luă un prespapier din sticlă colorată, îl cântări în mână, întrebându-se dacă putea să-l arunce suficient de tare ca să-l împiedice pe Abanazer Bolger să-l urmărească.

— Acum dincolo sunt doi indivizi, îi spuse Liza. Şi dacă unul nu-ţi vine de hac, o să reuşească celălalt. Spun că vor să le arăţi de unde ai broşa, să sape în mormânt şi să ia comoara.

Nu-i spuse şi de cealaltă discuţie a celor doi, nici despre cartea de vizită cu marginile negre. Clătină din cap şi întrebă:

— De ce ai făcut un lucru atât de prostesc? Ştii care-s regulile în legătură cu părăsirea cimitirului. Ai căutat necazurile cu lumânarea, asta e.

Bod se simţi foarte mărunt şi foarte tâmpit.

— Voiam să-ţi procur o piatră de mormânt, recunoscu el, cu glas slab. Şi am crezut că o să mă coste mulţi bani. Aşa că am venit să-i vând broşa, ca să-ţi cumpăr o piatră.

Fata nu zise nimic.

— Eşti supărată?

Liza clătină din cap.

— E primul lucru frumos pe care-l face pentru mine cineva în cinci sute de ani, spuse ea, cu o urmă de zâmbet de spiriduş. De ce să fiu supărată? Ce faci, când încerci să dispari?

— Ce mi-a spus domnul Pennyworth să fac. *Sunt o uşă deschisă, sunt o alee goală, nu sunt nimic. Ochii nu mă vor vedea, privirile vor aluneca peste mine.* Dar nu funcţionează niciodată.

— Asta-i din cauză că eşti viu, zise Liza şi pufni dispreţuitor. Asta-i o chestie care funcţionează la noi, morţii, care trebuie să ne străduim în cea mai mare parte

din timp să fim băgaţi în seamă, dar nu funcţionează niciodată la voi, oamenii.

Îşi strânse braţele în jurul trupului şi-şi legănă trupul înainte şi înapoi, ca şi cum ar fi dezbătut ceva. Apoi zise:

— Din cauza mea ai intrat în treaba asta… Vino încoace, Nobody Owens.

Băiatul făcu un pas către ea, în camera aceea mică, iar ea îşi puse mâna-i rece pe fruntea lui. Şi el o simţi ca pe o eşarfă udă de mătase, lipită de pielea sa.

— Acum! zise ea. Poate pot să fac o vrajă bună pentru tine.

Şi începu să mormăie de una singură, bălmăjind cuvinte pe care Bod nu le înţelegea. Apoi zise limpede şi tare:

Fii groapă, fii praf, fii vis, fii vânt,
Fii noapte, fii beznă, fii voinţă, fii gând,
Acum alunecă, strecoară-te, fii nevăzut
Sus, jos, pe lângă şi oriunde ai trecut.

Ceva imens îi atinse pe Bod, îl mângâie uşor din cap până-n picioare. Băiatul tremură. Părul i se zbârli, i se făcu piele de găină. Ceva se schimbase.

— Ce-ai făcut? întrebă el.

— Ţi-am dat o mână de ajutor, răspunse ea. Chiar dacă-s moartă, sunt o vrăjitoare moartă. Iar noi nu uităm.

— Dar…

— Sttt! zise Liza. Indivizii se întorc.

Cheia zăngăni în broasca magaziei.

— Acum să fim amici, zise o voce pe care Bod n-o mai auzise limpede până atunci. Sunt sigur că o să fim buni prieteni, iar cu asta, Tom Hustings deschise uşa, după care rămase în prag, uitându-se în jur, părând uluit; era un om mare, mare, cu păr roşcovan şi cu nas roşu din cauza băuturii. Ia te uită! Abanazer, credeam că ai spus că-i aici.

— Am spus, zise Bolger din spatele lui.

— Nu văd nici măcar un fir de păr din el.

Figura lui Bolger se ivi din spatele individului roşcat şi Bolger privi în încăpere.

— Se ascunde, spuse el, uitându-se drept în locul în care stătea Bod. N-are nici un rost să te ascunzi, strigă el, te văd, ieşi afară.

Cei doi bărbaţi intrară în cămăruţă, iar Bod rămase locului între ei doi şi se gândi la lecţiile domnului Pennyworth. Nu reacţionă, nu se mişcă. Lăsă privirile indivizilor să alunece pe el, fără să-l vadă.

— O să-ţi doreşti să fi ieşit când te-am strigat, zise Bolger şi închise uşa. Bine, îi zise el lui Tom Hustings, blochează ieşirea, să nu aibă pe unde să fugă.

Acestea fiind zise, merse prin încăpere, privind în spatele diferitelor lucruri, aplecându-se cu greutate să se uite sub birou. Trecu chiar pe lângă Bod şi deschise dulapul.

— Te văd! răcni el. Ieşi afară!

Liza chicoti.

— Ce-a fost asta? întrebă Tom Hustings, întorcându-se.

— N-am auzit nimic, răspunse Abanazer Bolger.

Liza chicoti din nou. Apoi îşi lipi buzele şi scoase un sunet care începu ca un fluierat, apoi ca un vânt îndepărtat. Lumina electrică din cămăruţă pâlpâi şi bâzâi, după care se stinse.

— Ale naibii siguranţe, bombăni Abanazer Bolger. Vino. Pierdem timpul.

Cheia zăngăni în broască, iar Liza şi Bod fură lăsaţi singuri în încăpere.

*

— A plecat, zise Abanazer Bolger; Bod putea să-l audă prin uşă. Într-o cameră ca aia nu avea unde să se ascundă. L-am fi văzut, dacă ar fi fost acolo.

— Individului numit Jack n-o să-i placă treaba asta.

— Cine o să-i spună?

Urmă o pauză.

— Tom Hustings! Unde a dispărut broşa?

— Hmmm? Ce? E aici. Am pus-o bine.

— Ai pus-o bine? În buzunarul tău? Grozav loc în care s-o pui bine, dacă vrei să-mi cunoşti părerea. Ca şi cum ai fi

plănuit să pleci cu ea – ca şi cum ai fi plănuit să păstrezi broşa mea pentru tine.

— Broşa ta, Abanazer? Broşa *ta?* Adică broşa noastră.

— Da, a noastră. Nu-mi amintesc să fi fost aici când am luat-o de la băiat.

— Te referi la băiatul ăla pe care n-ai fost în stare să-l păstrezi pentru individul numit Jack? Poţi să-ţi imaginezi ce-o să facă individul când o să afle că *tu* l-ai prins pe băiatul pe care-l căuta şi *tu* l-ai lăsat să plece?

— Probabil că nu-i acelaşi băiat. Există o grămadă de băieţi pe lume, ce şanse sunt să fi fost cel pe care-l căuta? Pun pariu că a ieşit prin uşa din spate de îndată ce m-am întors. Tom Hustings, nu-ţi face griji în privinţa individului numit Jack, spuse Abanazer Bolger, cu glas strident. Sunt sigur că era alt băiat. Mintea mea bătrână îmi joacă feste. Iar noi aproape că am dat gata ginul de porumbe – nu ţi-ar plăcea un scotch bun? Am whisky în camera din spate. Aşteaptă aici o clipă.

Uşa magaziei era descuiată, iar Abanazer intră, ţinând un baston şi o lanternă, cu o figură mai acră decât înainte.

— Dacă mai eşti aici, mormăi el morocănos, să nu te gândeşti să fugi. Am chemat poliţia să te ia, asta am făcut.

Scotocitul în sertar scoase la iveală sticla de whisky plină pe jumătate şi o sticluţă mică, neagră. Abanazer turnă câteva picături din sticluţă în sticla mai mare, apoi puse sticluţa în buzunar.

— Broşa e a mea, numai a mea, mormăi el şi continuă răcnind. Vin imediat, Tom!

Se uită prin încăperea întunecată, privind pe lângă Bod, apoi părăsi magazia, ţinând whisky-ul în faţa sa. Încuie uşa în urma sa.

— Uite, se auzi vocea lui Abanazer Bolger prin uşă. Dă-mi paharul, Tom. Bun scotch, face să-ţi crească păr pe piept. Să-mi spui când să mă opresc.

Tăcere.

— E o poşircă ieftină. Tu nu bei?

— Ginul de porumbe mi-a dat gata măruntaiele. Stomacul meu are nevoie de un minut, să-şi revină.. Ia zi, Tom, ce-ai făcut cu broşa mea?

— Acum e broşa *ta?* Ce… ce-ai… ai pus ceva în băutura mea, jigodie!

— Şi ce dacă? Citeam pe faţa ta ce plănuiai, Tom Hustings! Hoţule!

Apoi se auziră ţipete, şi trosnituri, după care un bubuit puternic, de parcă ar fi fost răsturnată o mobilă grea…

… după care se aşternu tăcerea…

— Iute! zise Liza. Hai să ieşim de aici!

— Uşa e încuiată, spuse Bod, uitându-se la ea. Poţi să faci ceva?

— Eu? Băiete, nu ştiu nici o vrajă care să te scoată dintr-o încăpere încuiată.

Bod se ghemui şi se uită prin gaura cheii. Era astupată: cheia rămăsese în broască. Bod se gândi, apoi zâmbi pentru o clipă, iar zâmbetul îi lumină figura ca fulgerarea unui bliţ. Luă o bucată mototolită de ziar dintr-o cutie, o netezi cât putu mai bine şi o întinse sub uşă, lăsând doar un colţ în partea sa.

— Ce ai de gând? întrebă Liza, nerăbdătoare.

— Am nevoie de ceva ca un creion. Chiar mai subţire… Gata.

Luă pensula de pe birou şi vârî coada acesteia în broască, o agită şi o împinse şi mai mult.

Se auzi un zăngănit înăbuşit când cheia fu împinsă şi când căzu din broască pe ziarul întins. Bod trase hârtia înapoi pe sub uşă, de data asta cu cheia pe ea.

Liza râse, încântată.

— Eşti deştept, tinere, zise ea. Eşti înţelept.

Bod vârî cheia în broască, o răsuci şi deschise uşa magaziei.

Pe podea, în mijlocul prăvăliei de vechituri aglomerate, zăceau doi bărbaţi. Într-adevăr, mobila se prăbuşise, camera era un haos de ceasuri stricate şi scaune, iar în mijlocul lor zăcea trupul imens al lui Tom Hustings,

prăbuşit peste silueta mai mică a lui Abanazer Bolger. Nici unul dintre ei nu mai mişca.

— Sunt morţi? întrebă Bod.

— Nu avem un asemenea noroc, răspunse Liza.

Pe podea, între cei doi bărbaţi era o broşă din argint sclipitor; o piatră cu benzi stacojii şi portocalii ţinută de gheare şi de capete de şarpe, iar expresia capetelor de şarpe era una de triumf, de avariţie şi de satisfacţie.

Bod puse broşa în buzunar, alături de prespapierul greu din sticlă, de pensulă şi de cutia mică de vopsea.

— Ia şi asta, îi zise Liza.

Bod se uită la cartea de vizită cu margini negre, care avea pe o parte cuvântul JACK scris cu litere de mână. Cartea de vizită îl tulbura. Exista ceva familiar în ea, ceva ce trezea amintiri vechi, ceva periculos.

— N-o vreau.

— Nu poţi s-o laşi aici, cu ei, spuse Liza. Or s-o folosească pentru a-ţi face rău.

— N-o vreau, zise Bod. E rea. O s-o ard.

— Nu, gemu Liza. Nu face asta. Nu trebuie să faci asta.

— Atunci o să i-o dau lui Silas, zise Bod.

Puse cartea de vizită într-un plic, ca s-o atingă cât mai puţin posibil, apoi puse plicul în buzunarul interior al jachetei vechi pentru grădinărit, lângă inima sa.

*

La distanţă de două sute de mile, individul numit Jack se trezi din somn şi adulmecă aerul. Coborî pe scări.

— Ce s-a întâmplat? întrebă bunica sa, mestecând într-o oală mare de fier de pe plită. Ce-ai păţit?

— Nu ştiu, răspunse el. Se întâmplă ceva. Ceva… interesant, zise el şi-şi linse buzele. Miroase plăcut. Pare foarte gustos.

*

Fulgerele luminau strada pietruită.

Bod fugea prin ploaie prin oraşul vechi, urcând dealul către cimitir. Ziua cenuşie devenise o noapte timpurie în timp ce el se aflase în interiorul magaziei şi nu fu surprins când o umbră familiară se răsuci pe sub lămpile stradale.

Bod ezită, apoi o fâlfâire de catifea neagră ca noaptea se finaliză într-o siluetă omenească.

Silas rămase în faţa lui, cu braţele încrucişate. Se aplecă spre el, nerăbdător.

— Ei? zise el.

— Îmi pare rău, Silas, zise Bod.

— M-ai dezamăgit, Bod, spuse Silas şi clătină din cap. Te-am căutat de când m-am trezit. Ai miros de necaz în jurul tău. Ştii că nu nu ţi se permite să vii aici, în lumea celor vii.

— Ştiu. Îmi pare rău.

Pe faţa băiatului curgeau picături de ploaie, ca nişte lacrimi.

— În primul rând trebuie să ne întoarcem acolo unde suntem în siguranţă.

Silas se aplecă şi înfăşură copilul viu în pelerina sa, iar Bod simţi pământul îndepărtându-se de el.

— Silas, zise Bod.

Silas nu-i răspunse.

— Am fost speriat un pic, zise băiatul. Dar ştiam că o să vii şi o să mă ajuţi, dacă treaba se înrăutăţea prea mult. Era şi Liza. Ea m-a ajutat mult.

— Liza? întrebă tăios Silas.

— Vrăjitoarea. Din Câmpul Olarului.

— Şi zici că te-a ajutat?

— Da. M-a ajutat în special la dispariţie. Cred că acum pot s-o fac.

— O să-mi povesteşti după ce o să ajungem acasă, mormăi Silas.

Iar Bod tăcu până când aterizară lângă capelă. Intrară înăuntru, în sala goală, în timp ce ploaia se înteţea, plescăind pe pietrişul ce acoperea solul.

Bod scoase plicul ce conţinea cartea de vizită cu margini negre.

— Hmm, zise el, am crezut că trebuie să ai asta. De fapt, Liza s-a gândit.

Silas se uită la plic. Apoi îl deschise, scoase cartea de vizită, se uită la ea, o întoarse şi citi în gând notiţa scrisă în

creion de Abanazer Bolger, cu scrisul lui de mână mărunt, ce explica exact modul în care se folosea cartea de vizită.

— Povesteşte-mi totul, zise el.

Bod îi povesti tot ce putea să-şi amintească din ziua aceea. La sfârşit, Silas clătină din cap încet şi gânditor.

— Am necazuri? întrebă Bod.

— Nobody Owens, îi răspunse Silas, chiar ai necazuri. Cred totuşi că trebuie să las în grija părinţilor tăi administrarea pedepsei şi reproşurilor considerate de ei drept necesare. Între timp, eu o să mă ocup de asta.

Cartea de vizită cu margini negre dispăru în interiorul pelerinei de catifea, apoi Silas plecă, în felul în care o fac cei de felul său.

Bod îşi trase jacheta peste cap şi lipăi pe aleile alunecoase către vârful colinei, până la mausoleul familiei Frobisher. Trase într-o parte sicriul lui Ephraim Pettyfer, apoi coborî şi coborî, şi coborî…

Puse la loc broşa lângă cupă şi cuţit.

— Gata, zise el. Complet lustruită. Arată frumos.

S-A ÎNTORS, zise Ucigaşul, cu satisfacţie în vocea-i ca nişte tentacule de fum. ÎNTOTDEAUNA SE ÎNTOARCE.

*

Fusese o noapte lungă.

Bod mergea, somnoros şi cam tiptil, trecu pe lângă mormântul celei ce avusese minunatul nume domnişoara Liberty Roach[9] (*Ceea ce a cheltuit e pierdut, ceea ce a dăruit a rămas pentru totdeauna cu ea, Cititorule, fii milos*), trecu pe lângă locul de odihnă definitivă al lui Harrison Westwood, brutar al acestei parohii şi soţiile sale Marion şi Joan, până ajunse în Câmpul Olarului. Domnul şi doamna Owens muriseră cu câteva sute de ani înainte să se decidă că bătutul copiilor era un lucru rău, iar domnul Owens făcuse, cu regret, ceea ce considerase că-i datoria sa, iar pe Bod îl ustura teribil fundul. Însă grija de pe figura doamnei Owens îl duruse pe Bod mai mult decât bătaia pe care o încasase.

---

[9] Roach e numele unui peşte, babuşcă, dar mai poate însemna şi gândac de bucătărie.

Ajunse la gardul de fier ce mărginea Câmpul Olarului şi se strecură printre zăbrele.

— Hei! strigă el, dar nu-i răspunse nimeni, nu se zări nici o umbră suplimentară în tufişul de păducel. Sper că n-ai şi tu necazuri, zise el.

Nimic.

Bod pusese blugii la loc în coliba grădinarului – se simţea mai bine în linţoliul său cenuşiu – dar păstrase jacheta. Îi plăcea să aibă buzunare.

Când se dusese la şopron să pună blugii la loc, luase o seceră mică de pe peretele unde era atârnată, iar cu ea atacă petecul de urzici de pe Câmpul Olarului, făcând urzicile să zboare, le spintecă şi le ciopârţi până nu mai rămase nimic, doar resturi de plantă înţepătoare împrăştiate pe pământ.

Scoase din buzunar prespapierul mare de sticlă, ce avea în interiorul său o multitudine de culori. Mai scoase cutia cu vopsea şi pensula.

Înmuie pensula în vopsea şi trasă cu grijă pe suprafaţa prespapierului, cu vopsea cafenie, literele

E H

iar dedesubt scrise

n-o vom uita

Avea să se facă în curând ora de culcare şi n-ar fi fost înţelept din partea lui să întârzie, ceva timp de aici înainte.

Puse prespapierul pe solul care fusese cândva un petec cu urzici, îl aşeză în locul în care estimă că ar trebui să fie capul fetei şi, după ce rămase doar cât să-şi privească opera un moment, trecu printre zăbrele şi se întoarse, furişându-se ceva mai puţin, înapoi pe colină.

— Nu-i rău, zise o voce obraznică de pe Câmpul Olarului, din spatele său. Nu-i rău deloc.

Dar când Bod se întoarse, acolo nu se afla nimeni.

V
Dans macabru

Urma să se întâmple ceva: Bod era sigur de asta. Se simţea ceva în aerul rece de iarnă, în stele, în vânt, în beznă. Se simţea în ritmul nopţilor lungi şi în zilele ce treceau iute.

Doamna Owens îl împinse afară din mormântul micuţ al familiei Owens.

— Du-te, spuse ea. Am nişte treburi.

— Dar e frig afară, zise Bod, uitându-se la mama sa.

— Sper să fie, spuse ea. Având în vedere că-i iarnă, aşa trebuie să fie. Pantofi, zise ea, mai mult către sine decât către Bod. Uită-te la rochia asta, trebuie tivită. Şi pânze de păianjen – pentru numele lui Dumnezeu, sunt pânze de păianjen peste tot. Tu du-te, îi spuse ea din nou lui Bod, am destule de făcut şi nu vreau să-mi stai în cale.

Şi începu să cânte pentru sine un cântecel pe care Bod nu-l mai auzise niciodată:

Bogaţi, săraci, veniţi
Macabreaua ţopăiţi.

— Ce-i asta? întrebă Bod, dar nu pusese întrebarea potrivită, pentru că doamna Owens arăta întunecată ca un nor de furtună, iar Bod o tuli afară din mormânt înainte ca ea să apuce să-şi exprime supărarea într-un mod mai clar.

Era frig în cimitir, frig şi întuneric, iar stelele dispăruseră deja. Bod trecu pe lângă maica Slaughter, care era pe Promenada Egipteană, promenadă acoperită de iederă. Bătrâna se zgâia la verdeaţă.

— Tinere, ai ochii mai buni ca ai mei, zise ea. Vezi vreo floare?

— Flori? Iarna?

— Nu te uita la mine aşa, tinere, spuse ea. Toate înfloresc la timpul lor. Îmbobocesc şi înfloresc, înfloresc şi se usucă. Totul la timpul lui.

Bătrâna se înfofoli mai bine în pelerina şi boneta sa şi zise:

— *Timp de muncă, timp de jucat*

Timp Macabreaua de dansat. Ei, băiete?

— Nu ştiu. Ce-i Macabreaua? întrebă Bod.

Dar maica Slaughter trecuse prin iederă şi dispăruse din vedere.

— Ciudat, zise Bod, cu voce tare.

Căută căldură şi companie în mausoleul aglomerat al familiei Bartleby, dar familia Bartleby – şapte generaţii la un loc – nu avea timp pentru el în noaptea aceea. Făceau curat şi dereticau cu toţii, de la cel mai bătrân (decedat în 1831) la cel mai tânăr (decedat în 1690).

Fortinbras Bartleby, care avusese zece ani când murise (de *tuberculoză,* îi explicase el lui Bod, care înţelesese greşit şi timp de câţiva ani crezuse că Fortinbras fusese mâncat de lei sau de urşi şi fusese foarte dezamăgit când aflase că era vorba de o boală[10]) se scuză:

— Nu putem să ne oprim ca să ne jucăm, conaşule Bod. Pentru că în curând o să vină *noaptea de mâine.* Şi cât de des putem să spunem asta?

— În fiecare seară, zise Bod. Întotdeauna o să vină noaptea de mâine.

— Nu noaptea asta anume, îi zise Fortinbras. Cum n-o să fie niciodată o lună albastră sau o săptămână alcătuită numai din duminici.

— Nu-i noaptea lui Guy Fawkes, nici cea de Halloween, spuse Bod. Nu-i nici Crăciunul, nici ziua Anului Nou.

Fortinbras zâmbi, un zâmbet larg, care-i umplu cu veselie faţa turtită şi pistruiată.

— Nici nu se compară, spuse el. Noaptea *asta* e deosebită.

— Cum îi spune? întrebă Bod. Ce se va întâmpla mâine?

— E ziua cea mai bună, spuse Fortinbras, iar Bod fu sigur că ar fi continuat, dar bunica lui, Louisa Bartleby (care avea doar douăzeci de ani) îl chemă la ea şi-şi şopti

---

[10] *Consumption* – tuberculoză, *to consume* – a consuma, a mânca (n. red.).

ceva la ureche. Nimic, îi zise Fortinbras, apoi i se adresă lui Bod. Scuze, trebuie să fac treabă, zise el, luă o cârpă şi începu să frece sicriul său prăfuit cu ea, freca şi cânta. La, la, la, ump, la, la la, ump.

Şi la fiecare „ump” îşi fâlfâia de zor cârpa.

— Nu cânţi cântecul ăla?

— Care cântec?

— Cel pe care-l cântă toată lumea.

— N-avem timp de asta, zise Fortinbras. La urma urmei, e mâine, *mâine!*

— N-avem timp, spuse Louisa, care murise în chinurile naşterii, aducând pe lume doi gemeni. Vezi-ţi de treabă!

Şi cântă, cu vocea ei dulce şi limpede:

Şi cu toţii ascultaţi
Macabreaua s-o dansaţi.

Bod se duse la mica biserică în ruine. Se strecură printre pietre, pătrunse în criptă, se aşeză şi aşteptă să se întoarcă Silas. Era frig, dar frigul nu-l deranja cu adevărat: cimitirul îl cuprindea, iar morţii nu se sinchisesc de frig.

Paznicul său se întoarse spre dimineaţă, cărând o sacoşă mare din plastic.

— Ce-i acolo?

— Haine. Pentru tine. Încearcă-le.

Silas scoase un pulover cenuşiu, de culoarea linţoliului lui Bod, o pereche de blugi, lenjerie şi pantofi – pantofi de-un verde deschis.

— Pentru ce-s astea?

— Adică în afară de faptul că-s pentru purtat? Păi, mai întâi cred că eşti suficient de mare – câţi ani ai, parcă zece, nu-i aşa? – iar oamenii vii, obişnuiţi poartă haine de felul ăsta. Va trebui să porţi şi tu într-o zi, aşa că de ce nu te-ai obişnui de pe acum? Şi vor fi şi un camuflaj.

— Ce înseamnă camuflaj?

— Când cineva arată suficient de mult cu alţii, încât cei care îl văd să nu ştie la ce se uită.

— Oh, pricep. Cred că pricep.

Bod îşi puse hainele. Şireturile pantofilor îi dădură un pic de furcă, iar Silas trebui să-l înveţe să le înnoade. Lui Bod i se păru deosebit de complicat şi trebui să lege şi să dezlege şireturile de mai multe ori înainte ca Silas să se declare satisfăcut. Abia atunci Bod îndrăzni să pună întrebarea care-l interesa.

— Silas, ce-i Macabreaua?

Silas ridică din sprâncene şi-şi lăsă capul într-o parte.

— Unde ai auzit de asta?

— Toţi cei din cimitir vorbesc de asta. Cred că mâine noapte se va întâmpla ceva. Ce-i Macabreaua?

— E un dans.

— *Macabreaua s-o dansaţi,* zise Bod, amintindu-şi versul. Tu ai dansat dansul ăsta? Ce fel de dans e?

Paznicul său îl privi cu ochi ca nişte iazuri negre şi zise:

— Nu ştiu. Bod, eu ştiu multe lucruri, pentru că eu colind pământul acesta de foarte mult timp, dar nu ştiu cum e să dansezi Macabreaua. Trebuie să fii viu sau să fii mort ca să-l dansezi, iar eu nu-s nici una, nici alta.

Bod se înfioră. Voia să-şi îmbrăţişeze paznicul, să-l ţină în braţe şi să-i spună că el n-o să-l părăsească niciodată, dar un asemenea gest era inimaginabil. Nu putea să-l îmbrăţişeze pe Silas, aşa cum nu putea să prindă o rază de lună, nu pentru că paznicul său ar fi fost imaterial, ci pentru că n-ar fi fost bine. Există oameni pe care poţi să-i îmbrăţişezi şi există Silas.

Paznicul său se uită gânditor la Bod – un băiat cu haine noi.

— Merge, zise el. Acum arăţi ca şi cum ai fi trăit toată viaţa în afara cimitirului.

Bod zâmbi, mândru de sine. Apoi zâmbetul său încetă şi băiatul deveni din nou serios.

— Silas, tu vei fi întotdeauna aici, nu-i aşa? Iar eu nu va trebui să plec, dacă nu vreau, nu-i aşa?

— Totul la timpul său, zise Silas, iar în noaptea aceea nu mai spuse nimic.

*

Bod se trezi devreme a doua zi, când soarele era o monedă de argint pe cerul cenuşiu de iarnă. Era uşor să dormi în timpul orelor de lumină a zilei, să petreci întreaga iarnă într-o noapte lungă şi să nu vezi niciodată soarele, aşa că în fiecare noapte, înainte de culcare, Bod îşi făgăduia să se trezească pe lumină şi să părăsească mormântul plăcut al familiei Owens.

În aer se simţea un miros ciudat, puternic, un miros de flori. Bod îl urmă până pe deal, la Promenada Egipteană, unde iedera de iarnă atârna în valuri verzi, o încâlceală de plante perene verzi ce ascundea zidul ce imita stilul egiptean, statuile şi hieroglifele.

Parfumul era mai puternic aici şi, pentru o clipă, Bod se întrebă dacă ninsese, pentru că pe verdeaţă se vedeau ciorchini albi. Se uită la un ciorchine mai atent. Era făcut din flori mici, cu cinci petale. Tocmai se aplecase să miroasă parfumul florilor când auzi paşi ce veneau pe alee.

Bod dispăru în iederă şi privi. Trei bărbaţi şi o femeie, toţi vii, urcau pe alee şi veniră pe Promenada Egipteană. Femeia purta un lănţişor împodobit în jurul gâtului.

— Aici e? întrebă ea.

— Da, doamnă Caraway, spuse unul dintre bărbaţi – dolofan, cu părul alb, care gâfâia.

Fiecare dintre bărbaţi căra un coş mare, gol, împletit din nuiele.

Femeia părea atât zăpăcită, cât şi uimită.

— Bine, dacă ziceţi voi… Dar n-aş zice că pricep, spuse ea, uitându-se la flori. Acum ce trebuie să fac?

Bărbatul cel mai scund căută în coşul de nuiele şi scoase o foarfecă de argint, fără luciu.

— Foarfeca, doamnă primar.

Femeia luă foarfeca şi începu să taie mănunchiuri de flori, apoi ea şi cei trei bărbaţi se apucară să umple coşul cu flori.

— Asta e o chestie complet ridicolă, spuse doamna Caraway, doamna primar.

— *E o tradiţie*, spuse bărbatul cel gras.

— Complet ridicolă, zise doamna Caraway, dar continuă să taie florile albe şi să le pună în coşul de nuiele. Nu-i suficient? întrebă ea, când primul coş se umplu.

— Trebuie să umplem toate coşurile, spuse bărbatul cel mai scund, apoi să împărţim câte o floare fiecărei persoane din oraşul vechi.

— Ce fel de tradiţie mai e şi asta? întrebă doamna Caraway. L-am întrebat pe primarul de dinaintea mea şi mi-a spus că n-a auzit niciodată de aşa ceva. N-aveţi impresia că ne priveşte cineva? întrebă ea.

— Poftim? spuse cel de-al treilea bărbat, cel care nu vorbise până atunci; avea barbă şi turban. Adică fantome? Nu cred în fantome.

— Nu fantome, îi răspunse doamna Caraway. Am doar senzaţia că mă priveşte cineva.

Bod îşi stăpâni impulsul de a se afunda şi mai mult în iederă.

— Nu-i de mirare că fostul primar nu ştia nimic de această tradiţie, zise bărbatul cel dolofan, al cărui coş era aproape plin. E prima oară când înfloreşte iedera iarna, după optzeci de ani.

Bărbatul cu barbă şi turban, cel care nu credea în fantome, se uita nervos în jur.

— Fiecare persoană din oraşul vechi va primi o floare, zise bărbatul scund. Bărbat, femeie sau copil.

Apoi adăugă încet, ca şi cum ar fi încercat să-şi amintească ceva învăţat cu multă vreme în urmă:

— *Unul pleacă, altul stă şi toţi Macabreaua dansează.*

Doamna Caraway pufni:

— Prostii! zise ea şi continuă să taie florile.

*

Se întunecă devreme în după-amiaza aceea şi era deja noapte la patru şi jumătate. Bod se plimba pe cărările cimitirului, uitându-se după cineva cu care să vorbească, dar nu era nimeni. Merse pe Câmpul Olarului, să vadă dacă Liza Hempstock era pe acolo, dar nici acolo nu găsi pe nimeni. Se întoarse la mormântul familiei Owens, dar îl

găsi pustiu: nici tatăl său, nici doamna Owens nu se vedeau nicăieri.

Îl cuprinse panica, o panică de nivel redus. Era prima oară în cei zece ani ai săi în care Bod se simţea părăsit în locul pe care îl considerase întotdeauna casa sa. Alergă sus pe deal, la vechea biserică, unde îl aşteptă pe Silas.

Silas nu veni.

— Poate că l-am ratat, îşi spuse Bod, fără să creadă ce gândea.

Urcă până în vârful dealului şi privi în jur. Stelele atârnau pe cerul îngheţat, în timp ce luminile ordonate ale oraşului se întindeau sub el, lumini stradale şi lumini ale farurilor maşinilor, în mişcare. Coborî încet dealul până când ajunse la poarta principală a cimitirului şi se opri acolo.

Auzea muzică.

Bod ascultase tot felul de muzici: melodiile plăcute ale camionului cu îngheţată, cântecele de la radiourile muncitorilor, acordurile pe care Claretty Jake le scotea din scripca sa prăfuită, dar nu auzise niciodată ceva asemănător: o serie de crescendouri profunde, ca muzica de început a ceva, un soi de preludiu sau o uvertură.

Se strecură prin porţile încuiate şi coborî dealul, până ajunse în oraşul vechi.

Trecu pe lângă doamna primar, care stătea la un colţ de stradă, şi, în timp ce privea, femeia se întinse şi prinse cu un ac cu gămălie o floare albă la reverul unui om de afaceri ce trecea pe acolo.

— Nu fac personal donaţii, spuse bărbatul. Las treaba asta în seama firmei.

— Nu-i pentru opere de caritate, spuse doamna Caraway. E o tradiţie locală.

— Aha! spuse omul şi-şi scoase pieptul în afară, arătând micuţa floare albă întregii lumi, apoi plecă, mândru precum Punch[11]. O tânără care împingea un cărucior de copii fu următoarea care trecu pe lângă doamna primar.

---

[11] Personaj comic din teatrul de păpuşi englez.

— Pen’ce-i asta? întrebă ea bănuitoare, când primăriţa se apropie.

— Una pentru tine, una pentru micuţ, zise primăriţa.

Prinse floarea cu un ac de haina de iarnă a femeii, apoi lipi floarea de haina copilului cu bandă adezivă.

— Dar pen’ce-i asta? întrebă tânăra.

— O chestie din oraşul vechi, spuse doamna primar, fără să insiste. Un fel de tradiţie.

Bod merse mai departe. Peste tot pe unde mergea vedea oameni cu flori albe. La alte colţuri de stradă trecu pe lângă bărbaţii care fuseseră cu doamna primar, fiecare bărbat având un coş şi înmânând flori albe. Nu toţi luau o floare, dar majoritatea oamenilor o acceptau.

Muzica se auzea în continuare, undeva, la marginea percepţiei, solemnă şi stranie. Bod îşi ciuli urechile, încercând să stabilească locul de unde venea, dar fără succes. Era în aer, peste tot în jur… Răsuna în foşnetul steagurilor şi a tendelor, în zumzetul traficului stradal îndepărtat, în zăngănitul călcâielor pe pietrele pavajului…

Şi mai era o ciudăţenie, îşi spuse Bod, în timp ce privea oamenii îndreptându-se spre casă. Aceştia mergeau în ritmul muzicii.

Bărbatul cu barbă şi turban aproape terminase florile. Bod se duse la el.

— Scuzaţi-mă, zise Bod.

Bărbatul tresări.

— Nu te-am văzut, spuse el, acuzator.

— Scuze, spuse Bod. Pot să primesc şi eu o floare?

Bărbatul cu turban se uită bănuitor la Bod.

— Locuieşti pe aici? întrebă el.

— Oh, da, răspunse Bod.

Bărbatul îi dădu lui Bod o floare albă. Bod o luă şi scoase un vaiet, pentru că îl înţepase ceva la baza degetului mare.

— Prindeţi-o cu acul cu gămălie de haină, zise bărbatul. Fii atent la ac.

O mărgică stacojie ieşi din degetul lui Bod. Acesta o supse în timp ce bărbatul îi prinse floarea de pulover.

— Nu te-am mai văzut pe aici, îi zise el băiatului.

— Locuiesc aici, zise Bod. Pentru ce-s florile?

— E o tradiţie din oraşul vechi, de dinainte ca oraşul să se întindă în jurul lui. Când florile de iarnă înfloresc în cimitirul de pe deal, ele sunt tăiate şi dăruite tuturor, bărbaţi şi femei, tineri şi bătrâni, bogaţi şi săraci.

Muzica devenise mai puternică. Bod se întrebă dacă putea s-o audă pentru că purta floarea – putea să distingă o bătaie, ca într-o tobă îndepărtată, şi un sunet de cimpoi, o melodie ezitantă ce-l făcea să-şi salte călcâiele şi să mărşăluiască în ritmul sunetului.

Bod nu mai mersese niciodată undeva la plimbare. Uitase prohibiţia care-i interzicea să părăsească cimitirul, uitase că în noaptea aceea morţii nu mai erau la locul lor, se gândea doar la oraşul vechi, aşa că merse în grabă prin el către grădina municipală din faţa vechii primării. (Acum acolo era un muzeu şi un centru pentru informarea turiştilor, primăria fiind mutată într-o clădire mult mai impunătoare, mai nouă şi mai mohorâtă, în cealaltă parte a oraşului.)

Acolo erau deja oameni, care se plimbau prin grădina municipală – acum, în miez de iarnă, era doar un câmp întins înierbat, ici, colo fiind câteva trepte, un tufiş, o statuie.

Bod asculta muzica, în transă. În piaţă pătrundeau încet oameni, câte unul, câte doi, cu familia sau singuri. Bod nu văzuse niciodată atât de mulţi oameni vii la un loc. Erau sute, toţi respirând, fiecare din ei viu ca şi el, fiecare având o floare albă.

— Asta fac oamenii vii? se întrebă Bod, dar ştia că nu-i aşa, că lucrul acela – indiferent ce era – reprezenta ceva deosebit.

Tânăra pe care o văzuse mai devreme, împingând un cărucior de copil, stătea lângă el, ţinându-şi copilul în braţe şi legănându-şi capul în ritmul muzicii.

— Cât timp o să cânte muzica? o întrebă Bod, dar ea nu zise nimic, doar se legăna şi zâmbea.

Bod nu credea că femeia zâmbea prea mult, în mod obişnuit. Şi tocmai când era convins că femeia nu-l auzise, că el dispăruse sau că era doar cineva de care femeii nu-i păsa şi nu se ostenise să-l asculte, tânăra zise:

— O grămadă. E ca de Crăciun.

Rostise vorbele ca o femeie dintr-un vis, ca şi cum s-ar fi văzut pe sine din afară. Şi, cu acelaşi ton nu-sunt-cu-adevărat-aici, adăugă:

— Îmi aduce aminte de sora bunicii, mătuşa Clara. Ne-am dus la ea în noaptea de dinainte de Crăciun, după ce a murit bunica, iar ea ne-a interpretat muzică la vechiul ei pian, şi a cântat uneori şi cu vocea, şi am mâncat ciocolată şi nuci... şi nu-mi amintesc nici unul dintre cântecele pe care le-a cântat. Iar muzica asta e exact la fel ca toate cântecele acelea, cântate toate de-o dată.

Copilul părea adormit cu capul pe umărul ei, dar până şi pruncul îşi legăna uşor mâinile în ritmul muzicii.

Apoi muzica se opri şi în piaţă se aşternu tăcerea, o tăcere amortizată, precum tăcerea din momentul în care ninge, toate zgomotele fiind înghiţite de noapte şi de trupurile din piaţă, nimeni nu bocănea sau îşi târşâia picioarele, oamenii abia respirau.

Un ceas începu să bată, undeva, în apropiere, acordurile de miez de noapte. Iar ei apărură.

Coborau de pe deal într-o procesiune lentă, păşind cu gravitate, la unison, umplând drumul, în şiruri de câte zece. Bod îi cunoştea sau îi cunoştea pe majoritatea lor. În primul rând îi recunoscu pe maica Slaughter şi pe Josiah Worthington, şi pe bătrânul conte care fusese rănit în cruciade şi care venise acasă să moară, şi pe doctorul Trefusis, iar toţi arătau solemni şi importanţi.

Oamenii din piaţă gemură. Cineva începu să plângă, zicând:

— Doamne, fie-ţi milă, e Judecata de Apoi, asta e!

Majoritatea oamenilor se uitau, pur şi simplu, fără să fie surprinşi, aşa cum ar fi fost dacă toate acestea s-ar fi petrecut într-un vis.

Morţii veniră, şir după şir, până ajunseră în piaţă. Josiah Worthington urcă treptele şi ajunse lângă doamna Caraway, primăriţa. Întinse braţul şi spuse suficient de tare ca să fie auzit în întreaga piaţă:

— Graţioasă doamnă, iată voia mea: Dansaţi cu mine în Macabrea.

Doamna Caraway ezită. Se uită la bărbatul de lângă ea, pentru un sfat: acesta purta un halat şi papuci, dar avea o floare albă prinsă cu un ac de reverul halatului. El zâmbi şi dădu din cap către doamna Caraway.

— Bineînţeles, zise el.

Primăriţa întinse mâna. Când degetele ei îl atinseră pe Josiah Worthington, muzica începu din nou. Dacă muzica pe care o auzise Bod până atunci fusese un preludiu, acum nu mai era preludiu. Aceasta era muzica pe care veniseră cu toţii s-o asculte, o muzică ce le dădea mâncărimi în picioare şi în degete.

Se luară de mâini, vii cu morţii, şi începură să danseze. Bod o văzu pe maica Slaughter dansând cu bărbatul cu turban, în timp ce omul de afaceri dansa cu Louisa Bartleby. Doamna Owens îi zâmbi lui Bod, în timp ce lua mâna bătrânului vânzător de ziare, iar domnul Owens se întinse şi luă mâna unei fetiţe, fără condescendenţă, iar fata îi luă mâna de parcă aşteptase întreaga-i viaţă să danseze cu el. Apoi Bod încetă să se uite, pentru că mâna cuiva o apucase pe a lui, iar dansul începu.

Liza Hempstock rânji şi, în timp ce începură să ţopăie împreună, îi zise:

— E grozav!

Apoi începu să cânte, în ritmul dansului:

Fă un pas şi te roteşte, apoi stăm,
Macabreaua noi dansăm.

Muzica îi umplu capul şi pieptul lui Bod cu o bucurie aprigă, iar picioarele sale se mişcau ca şi cum ar fi ştiut paşii, i-ar fi ştiut dintotdeauna.

Dansă cu Liza Hempstock, apoi când dansul se termină, se pomeni că mâna îi fusese luată de Fortinbras Bartleby, iar Bod dansă cu Fortinbras, trecând prin liniile de dansatori, linii care se dădeau la o parte ca să-i lase să treacă.

Bod îl văzu pe Abanazer Bolger dansând cu domnişoara Borrows, fosta sa învăţătoare. Iar dansul în perechi deveni şiruri lungi de oameni care păşeau la unison, mergând şi ţopăind (*La-la-la-ump! La-la-la-ump!*), un dans în şir, dans ce fusese deja vechi cu o mie de ani în urmă.

Acum era în şir lângă Liza Hempstock. Întrebă:

— De unde vine muzica?

Tânăra dădu din umeri.

— Cine face să se întâmple toate acestea?

— Se întâmplă întotdeauna, îi spuse ea. Cei vii nu-şi amintesc, dar noi ne amintim... *Priveşte!* exclamă ea, emoţionată.

Bod nu mai văzuse un cal adevărat, văzuse cai doar în cărţile cu poze, dar calul alb care cobora strada către ei nu semăna deloc cu caii pe care şi-i imaginase. Era mai mare şi avea o faţă lungă, serioasă. Pe spatele gol, fără şa, călărea o femeie, îmbrăcată într-o rochie cenuşie lungă, care atârna şi lucea sub luna de decembrie ca o pânză de păianjen presărată cu rouă.

Femeia ajunse în piaţă, iar calul se opri. Femeia în cenuşiu alunecă uşor de pe cal şi rămase pe pământ, înfruntându-i pe toţi, vii şi morţi.

Făcu o plecăciune.

Şi, toţi ca unul, cei din piaţă îi răspunseră printr-o plecăciune, iar dansul reîncepu.

Acum Doamna în cenuşiu, chiar ea,
Ne conduce în Macabrea

cânta Liza Hempstock, înainte ca vârtejul dansului s-o ducă departe de Bod.

Ţopăiau în ritmul muzicii, păşeau, dădeau din picioare, iar doamna dansa cu ei, păşind, rotindu-se şi dând din

picioare cu entuziasm. Până şi calul cel bălan îşi legăna capul, păşea şi se răsucea după muzică.

Dansul îşi mări ritmul, iar dansatorii se ţinură după el. Bod gâfâia, dar nu-şi imagina că dansul se va opri vreodată: Macabreaua, dansul celor vii şi al celor morţi, dansul cu Moartea. Bod zâmbea şi toată lumea zâmbea.

O vedea din când în când pe doamna cu rochie cenuşie, în timp ce se rotea şi ţopăia prin grădina municipală.

— Toţi, îşi zise Bod, toţi dansează.

De îndată ce se gândi îşi dădu seama că se înşelase. În umbra primăriei stătea un bărbat, îmbrăcat complet în negru. El nu dansa. Îi privea pe ei.

Bod strigă:

— Silas!

Spera să-l facă pe paznicul său să vină la ei, să li se alăture în dans, să se amuze ca şi ei, dar când îşi auzi numele, Silas se trase înapoi în întuneric şi dispăru din vedere.

— Ultimul dans! strigă cineva, iar muzica se transformă în ceva impunător, lent şi hotărâtor.

Fiecare dansator îşi luă un partener, unul viu cu unul mort. Bod întinse mâna şi se pomeni că atinsese degetele doamnei cu rochie de pânză de păianjen şi că privea în ochii ei cenuşii.

Doamna îi zâmbi.

— Bună, Bod, zise ea.

— Bună ziua, spuse el, în timp ce dansa cu ea. Nu vă cunosc numele.

— Numele nu-s importante cu adevărat, spuse ea.

— Îmi place calul dumneavoastră. E atât de mare! Nu ştiam că un cal poate fi atât de mare.

— E suficient de blând ca să-l care pe cel mai solid dintre voi pe spatele lui lat şi suficient de puternic ca să-l ducă pe cel mai mic dintre voi.

— Pot să-l călăresc? întrebă Bod.

— Într-o zi, îi făgădui ea, iar rochia ei de pânză de păianjen sclipi. Într-o zi. Toţi fac asta.

— Îmi promiteţi?

— Îţi promit.

Şi cu asta, dansul se termină. Bod făcu o plecăciune adâncă către partenera de dans şi atunci – doar atunci – se simţi epuizat, se simţi ca şi cum ar fi dansat ore în şir. Simţea că toţi muşchii îl dor şi protestează. Abia mai respira.

Undeva, un ceas începu să bată ora, iar Bod numără împreună cu el. Douăsprezece acorduri. Se întrebă dacă dansaseră douăsprezece ore sau douăzeci şi patru… sau nu dansaseră nici o clipă.

Se îndreptă şi privi în jur. Morţii plecaseră, ca şi Doamna în cenuşiu. Rămăseseră doar cei vii, care începuseră să se îndrepte spre casă – părăsind piaţa oraşului somnoroşi, ca nişte oameni treziţi dintr-un somn adânc şi mergând fără să meargă cu adevărat.

Piaţa oraşului era acoperită cu floricele albe. Piaţa arăta ca şi cum acolo avusese loc o nuntă.

*

Bod se trezi a doua zi în mormântul familiei Owens, simţind că ştia un secret imens, că făcuse ceva important, şi ardea de nerăbdare să discute despre asta.

Când doamna Owens se sculă, Bod zise:

— Noaptea trecută a fost uimitor!

— Oh, da? zise doamna Owens.

— Am dansat, spuse Bod. Noi toţi. În oraşul vechi.

— Oare? spuse doamna Owens şi pufni dispreţuitor. Am dansat? Ştii că nu ai voie să cobori în oraş.

Bod ştia că n-are rost să insiste când mama sa era într-o asemenea stare de spirit. Se strecură afară din mormânt şi ieşi în întuneric.

Urcă pe deal, se duse la obeliscul negru şi la piatra de mormânt a lui Josiah Worthington, unde se afla un amfiteatru natural şi de unde putea să privească spre oraşul vechi şi către luminile oraşului din jurul acestuia.

Josiah Worthington stătea lângă el.

— Aţi început dansul, zise Bod. Cu primăriţa. Aţi dansat cu ea.

Josiah Worthington se uită la el şi nu spuse nimic.

— Aţi dansat, insistă Bod.

— Băiete, spuse Josiah Worthington, morţii nu se amestecă printre cei vii. Noi nu mai facem parte din lumea lor, ei nu fac parte din a noastră. Dacă se întâmplă să dansăm *dansul macabru* cu ei, dansul morţii, atunci nu vom discuta despre asta şi cu siguranţă că nu vom vorbi despre asta cu cei vii.

— Dar eu sunt unul dintre voi.

— Încă nu, băiete. Nu pe durata unei vieţi.

Iar Bod îşi dădu seama de ce dansase ca unul dintre cei vii şi nu împreună cu cei care coborâseră de pe deal şi spuse doar:

— Înţeleg… cred că înţeleg.

Coborî dealul în goană, un băiat de zece ani grăbit, mergând atât de iute că aproape se împiedică de Digby Poole (1785 – 1860, *Sunt Ceea Ce Vei Fi Şi Tu*), îndreptându-se printr-un efort de voinţă şi gonind la vale către vechea biserică, speriat că n-o să-l găsească pe Silas, că paznicul său va fi plecat deja când Bod avea să ajungă acolo.

Bod se aşeză pe bancă.

Lângă el avu loc o mişcare, deşi el nu auzise nimic mişcându-se, iar paznicul său zise:

— Bună seara, Bod.

— Ai fost acolo noaptea trecută, zise Bod. Nu încerca să spui că n-ai fost, pentru că ştiu că ai fost.

— Da, zise Silas.

— Am dansat cu ea. Cu doamna de pe calul cel alb.

— Ai dansat?

— Ai văzut! Ne-ai privit! Cei vii şi cei morţi! Dansam. De ce nu vrea nimeni *să discute* despre asta?

— Pentru că sunt mistere. Pentru că sunt lucruri care sunt interzise discuţiilor. Pentru că sunt lucruri pe care oamenii nu şi le amintesc.

— Dar tu discuţi chiar în clipa asta despre ele. Noi doi discutăm despre Macabrea.

— Eu n-am dansat, zise Silas.

— Dar ai văzut dansul.

Silas spuse doar:

— Nu ştiu ce am văzut.

— Silas, am dansat cu doamna! exclamă Bod.

Paznicul său părea zdruncinat, iar Bod se pomeni speriat, ca un copil care trezise o panteră ce dormea.

Însă Silas spuse doar:

— Discuţia asta s-a încheiat.

Bod ar fi putut spune ceva – erau o sută de lucruri pe care voia să le spună, deşi n-ar fi fost înţelept să le spună – când ceva îi distrase atenţia: un foşnet, uşor şi blând, şi o atingere rece ca de pană, de parcă ceva i-ar fi mângâiat faţa.

Toate gândurile despre dans dispărură, iar teama fu înlocuită cu încântare şi uimire.

Era a treia oară în viaţa sa când vedea aşa ceva.

— Priveşte, Silas, ninge! spuse el, bucuria umplându-i pieptul şi capul, nelăsând loc pentru altceva. Ninge cu adevărat!

Interludiu
Convocarea

Un afiş micuţ din holul hotelului anunţa că Sala Washington fusese ocupată în seara aceea de o organizaţie particulară, dar nu se dădea nici o informaţie despre felul organizaţiei respective. Dar dacă te-ai fi uitat la ocupanţii Sălii Washington din seara aceea, n-ai fi avut nici o idee despre ce se întâmplă, deşi o privire ar fi fost de ajuns ca să-ţi dai seama că acolo nu se afla nici o femeie. Erau numai bărbaţi, asta era limpede, şi stăteau în jurul meselor pentru cină şi îşi terminau desertul.

Erau cam o sută de indivizi, toţi în costume negre, sobre, dar costumele erau singurul lucru pe care-l aveau în comun. Aveau păr alb sau păr negru, păr blond sau păr roşu – sau nu aveau deloc păr. Aveau figuri prietenoase sau neprietenoase, binevoitoare sau ursuze, deschise sau secretoase, brutale sau delicate. Majoritatea aveau piele roz, dar erau şi bărbaţi cu piele neagră sau cafenie. Erau europeni, africani, indieni, chinezi, sud-americani, filipinezi, americani. Toţi vorbeau engleza când discutau între ei sau cu chelnerii, dar accentele erau la fel de diverse ca şi domnii. Veneau din toată Europa şi din toată lumea.

Bărbaţii în costume negre stăteau în jurul meselor, în timp ce pe un podium, unul dintre ei, un bărbat solid, vesel, îmbrăcat într-un costum de zi, de parcă tocmai venise de la o nuntă, anunţa Lista Faptelor Bune. Copiii dintr-un număr de localităţi sărace fuseseră duşi în vacanţe exotice. Fusese cumpărat un autobuz care să ducă oamenii în excursii.

Individul numit Jack stătea la o masă din faţă, în centru, lângă un bărbat spilcuit, cu părul argintiu. Cei doi aşteptau cafeaua.

— Timpul trece, spuse bărbatul cu părul argintiu, şi nici unul dintre noi nu devine mai tânăr.

Individul numit Jack zise:

— Mă gândeam la afacerea aceea din San Francisco, de acum câţiva ani…

— Ce nefericire, dar precum florile care înfloresc primăvara, tra-la, nu mai e nimic de făcut în cazul acela. Ai dat greş, Jack. Tu ar fi trebuit să ai grijă de toţi. Asta includea şi copilul. În special copilul. *Aproape toţi* se foloseşte doar când numeri potcoave sau grenade de mână.

Un chelner în jachetă albă turna cafea fiecărui bărbat de la masă: un bărbat scund cu o mustaţă neagră, subţire, un blond înalt ce arăta suficient de bine ca să fie vedetă de cinema sau model şi un bărbat cu piele oacheşă cu un cap imens care privea lumea ca un taur furios. Aceşti bărbaţi se străduiau să nu asculte conversaţia lui Jack şi erau atenţi la vorbitorul de pe podium, ba chiar aplaudau din când în când. Bărbatul cu părul argintiu adăugă câteva linguriţe pline cu zahăr în cafeaua sa şi o amestecă de zor.

— Zece ani, zise el. Timpul şi mareea nu aşteaptă nici un om. Copilul va fi adult în curând. Şi atunci ce se va întâmpla?

— Mai am timp, domnule Dandy, începu individul numit Jack, dar bărbatul cu părul argintiu îl întrerupse, întinzând un deget roz, mare, în direcţia lui.

— Ai *avut* timp. Acum ai doar o scadenţă. Trebuie să fii deştept. Nu mai poţi să dai greş, nu mai poţi să greşeşti încă o dată. Ne-am săturat să aşteptăm după indivizii numiţi Jack care fac parte dintre noi.

Individul numit Jack dădu scurt din cap.

— Am nişte indicii, zise el.

Bărbatul cu părul argintiu îşi sorbi cafeaua neagră.

— Adevărat?

— Adevărat. Şi repet, cred că are legătură cu necazurile pe care le-am avut în San Francisco.

— Ai discutat treaba asta cu secretarul? zise domnul Dandy, arătând spre tipul de pe podium, care în momentul acela povestea despre echipamentul de spital cumpărat în anul anterior datorită generozităţii lor. („Nu unul, nu două, ci *trei* aparate de dializă”, zicea el. Bărbaţii din sală aplaudară politicos – pe ei înşişi şi generozitatea lor.)

Individul numit Jack dădu din cap.

— I-am menţionat problema.

— Şi?

— Nu-i interesat. Vrea doar rezultate. Vrea să termin treaba pe care am început-o.

— Drăgălaşule, noi toţi vrem rezultate, spuse bărbatul cu părul argintiu. Băiatul e încă în viaţă. Iar timpul nu mai e prietenul nostru.

Ceilalţi bărbaţi de la masă, care se prefăcuseră că nu ascultă, mormăiră şi dădură din cap, aprobator.

— După cum spuneam, zise domnul Dandy, cu glas lipsit de emoţie, timpul curge.

VI
Zilele de şcoală ale lui Nobody Owens

Ploua în cimitir, iar lumea se bălăcea în reflectări tulburi. Bod stătea, ascuns de oricine, viu sau mort, care ar fi putut să-l caute, sub arcada care despărţea Promenada Egipteană şi sălbăticia din nord-vest de restul cimitirului, şi-şi citea cartea.

— La naiba! se auzi un răcnet de pe cărare. Al naibii domn, plezniţi-ar ochii! Când o să te prind – şi o să vezi că o să te prind – o să te fac să-ţi blestemi ziua în care te-ai născut!

Bod oftă şi lăsă cartea în jos. Se aplecă în afară, cât să-l vadă pe Thackeray Porringer (1720 – 1734, *fiul celui de mai sus*) venind împleticindu-se pe poteca alunecoasă. Thackeray era un băiat solid – avusese paisprezece ani când murise, după ce fusese iniţiat ca ucenic al unui meşter vopsitor de case: i se dăduseră opt penny de aramă şi i se spusese să nu se întoarcă acasă fără o jumătate de bidon cu vopsea cu dungi roşii şi albe, pentru vopsitul stâlpilor bărbierului. Thackeray pierduse cinci ore umblând prin tot oraşul într-o dimineaţă de ianuarie noroioasă, fiind luat în râs în fiecare prăvălie în care intrase şi trimis la următorul magazin; când îşi dăduse seama că fusese păcălit, făcuse apoplexie din cauza furiei, boală care-l dăduse gata într-o săptămână, şi murise urlând furios la ceilalţi ucenici, ba chiar şi la domnul Horrobin, meşterul vopsitor, care păţise lucruri şi mai rele pe când fusese ucenic, încât nu-şi dădea seama de ce se face atât de mult caz.

Deci Thackeray Porringer murise furios, strângând în mână exemplarul său din *Robinson Crusoe* care reprezenta tot avutul său, împreună cu o monedă de argint de şase penny cu marginile pilite şi hainele pe care le purta. Mama sa, la cererea lui, îl înmormântase cu cartea sa. Moartea nu-i potolise firea lui Thackeray Porringer, iar acum acesta răcnea:

— Ştiu că eşti pe aici, pe undeva! Ieşi afară şi primeşte-ţi pedeapsa, hoţule!

Bod închise cartea.

— Thackeray, nu-s hoţ. Doar am împrumutat cartea. Am promis să ţi-o aduc înapoi după ce o s-o termin.

Thackeray se uită în sus, îl văzu pe Bod cuibărit în spatele statuii lui Osiris.

— Ţi-am spus să n-o iei!

Bod oftă.

— Sunt atât de puţine cărţi aici! Mai am un pic. El a găsit o urmă de pas. Nu-i a lui. Asta înseamnă că pe insulă e altcineva!

— E cartea mea, zise încăpăţânat Thackeray Porringer. Dă-mi-o înapoi!

Bod era dispus să se certe sau să negocieze, dar văzu expresia îndurerată de pe figura lui Thackeray şi se potoli. Coborî pe latura arcadei, sărind în ultima porţiune şi întinse cartea.

— Poftim.

Thackeray o luă, fără amabilitate, şi se uită urât la el.

— Pot să-ţi citesc din ea, se oferi Bod. Ştiu să citesc.

— Poţi să te duci şi să-ţi pui căpăţâna la fiert, zise Thackeray şi-i trânti lui Bod un pumn în ureche.

Îl atinse şi-l duru, deşi, judecând după mutra lui Thackeray Porringer, Bod îşi dădu seama că pe acesta îl durea pumnul la fel de mult pe cât îl durea pe el urechea.

Băiatul mai mare coborî împleticindu-se cărarea, iar Bod îl privi plecând, cu urechea îndurerată şi cu ochii plini de lacrimi. Apoi se duse înapoi prin ploaie, coborând pe aleea înşelătoare, acoperită cu iederă. La un moment dat alunecă şi-şi juli genunchiul, rupându-şi blugii.

Lângă zid era un crâng de sălcii, iar Bod fu gata să se lovească de domnişoara Euphemia Horsfall şi de Tom Sands, care erau împreună de mulţi ani. Tom fusese îngropat cu atât de multă vreme în urmă, că piatra sa de mormânt era doar o rocă roasă de vreme; trăise şi murise în timpul războiului de o sută de ani cu Franţa, în timp ce domnişoara Euphemia (1861 – 1883, *Doarme, vai, dar*

doarme cu îngerii) fusese înmormântată în vremurile victoriene, după ce cimitirul se tot întinsese şi devenise timp de vreo cincizeci de ani o afacere de succes, iar ea avea un mormânt întreg numai al ei, dincolo de o uşă neagră de pe Promenada Sălciilor. Dar cuplul părea să nu aibă probleme din cauza diferenţei dintre perioadele lor istorice.

— Ar trebui să mergi mai încet, tinere Bod, zise Tom. Sau altfel o să te răneşti singur.

— Ai făcut-o deja, spuse domnişoara Euphemia. Oh, dragă Bod. Nu mă îndoiesc că mama ta o să-ţi spună ceva în legătură cu asta. Nu-i uşor pentru noi să reparăm asemenea nădragi.

— Hmm… Îmi pare rău, zise Bod.

— Iar paznicul tău te caută, adăugă Tom.

Bod se uită la cerul cenuşiu şi exclamă:

— Dar e încă zi!

— S-a sculat grabnic, zise Tom, folosind un cuvânt despre care Bod ştia că înseamnă *devreme*. A spus să-ţi zic că vrea să te vadă. Dacă te întâlnesc.

Bod dădu din cap.

— E un alun copt în desişul de lângă monumentul familiei Littlejohn, spuse Tom cu un zâmbet, ca şi cum ar fi vrut să-l facă să îndure mai uşor o lovitură.

— Mulţumesc, spuse Bod.

Apoi alergă iute prin ploaie, pe aleea întortocheată, apoi pe panta mai lentă a cimitirului, până când ajuns la capela cea veche.

Uşa era deschisă, iar Silas, căruia nu-i plăceau nici ploaia, nici rămăşiţele luminii zilei, stătea înăuntru, în umbră.

— Am auzit că m-ai căutat, spuse Bod.

— Da, zise Silas. Se pare că ţi-ai rupt pantalonii.

— Am alergat, se justifică Bod. Hmm. Am avut o mică încăierare cu Thackeray Porringer. Voiam să citesc *Robinson Crusoe.* E o carte despre un om pe o corabie – asta-i o chestie care merge pe mare, care-i o apă ca o baltă

enormă – şi despre cum corabia a naufragiat pe o insulă, care-i un loc pe mare unde poţi să stai şi…

— Bod, au trecut unsprezece ani, spuse Silas. Unsprezece ani de când eşti cu noi.

— Bine, zise Bod. Dacă spui tu…

Silas se uită în jos, spre cel de care răspundea. Băiatul era zvelt, iar părul lui de culoarea şoarecelui se întunecase uşor, o dată cu vremea.

În vechea capelă erau numai umbre.

— Cred că e timpul să discutăm de unde vii, zise Silas.

Bod trase aer în piept şi zise:

— Nu trebuie să discutăm acum. Dacă nu vrei neapărat.

Rostise vorbele cât de uşor putuse, dar inima îi bubuia în piept.

Tăcere. Doar răpăitul ploii şi clipocitul apei prin burlanele de scurgere. O tăcere care se întinse atât de mult, încât Bod crezu că o să se rupă.

— Ştii că eşti altfel, zise Silas. Ştii că tu eşti viu. Că noi te-am primit – că *ei* te-au primit aici – iar eu am fost de acord să-ţi fiu paznic.

Bod nu spuse nimic.

Silas continuă, cu voce ca de catifea:

— Ai avut părinţi. Ai avut o soră mai mare. Au fost ucişi. Cred că urma să fii ucis şi tu şi că ai scăpat din întâmplare şi datorită intervenţiei familiei Owens.

— Şi a ta, spuse Bod, căruia noaptea respectivă îi fusese descrisă de multe persoane, în decursul anilor – dintre ele, unele fuseseră de faţă la cele întâmplate; fusese o noapte importantă pentru cei din cimitir.

— Cred că omul care ţi-a omorât familia te caută încă în lumea din afara cimitirului, intenţionând încă să te ucidă, zise Silas.

Bod dădu din umeri.

— Şi ce dacă? E doar moarte. Vreau să zic că toţi prietenii mei buni sunt morţi.

— Da, zise Silas, ezitând. Sunt morţi. Şi, în marea lor majoritate, au terminat cu lumea. Tu nu ai terminat. Bod, tu *eşti viu.* Asta înseamnă că ai un potenţial infinit. Poţi să

faci orice, să făureşti orice, să visezi orice. Dacă vei schimba lumea, lumea se va schimba. Ai potenţial. O dată ce ai murit, s-a terminat. Gata. Vei face ceea ce ai mai făcut, vei visa ce-ai visat, îţi vei scrie numele. Vei fi îngropat aici, vei putea chiar să mergi. Dar potenţialul s-a terminat.

Bod se gândi la cele auzite. I se păreau aproape adevărate, deşi îi veneau în minte excepţii – părinţii lui care îl adoptaseră, de exemplu. Dar morţii şi vii erau diferiţi, ştia asta, chiar dacă simpatiza cu cei morţi.

— Cu tine cum e? îl întrebă el pe Silas.

— Ce-i cu mine?

— Păi tu nu eşti viu. Şi umbli şi faci tot felul de lucruri…

— Eu sunt exact ceea ce sunt şi nimic mai mult, zise Silas. După cum ai spus, nu sunt viu. Dar dacă ajung la sfârşit, încetez pur şi simplu să exist. Cei de felul meu *există* sau *nu există.* Dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Nu prea.

Silas oftă. Ploaia se terminase, iar lumina înnorată devenise crepuscul adevărat.

— Bod, zise el, există multe motive pentru care e important să avem grijă să fii în siguranţă.

— Persoana care a făcut rău familiei mele. Cel care vrea să mă ucidă. Eşti sigur că e încă pe aici? întrebă Bod.

Era un lucru la care se gândea de ceva timp şi ştia ce voia.

— Da. E încă aici.

— Atunci vreau să merg la şcoală, zise Bod ceea ce nu trebuia spus.

Silas rămase imperturbabil. Putea să vină sfârşitul lumii şi el nu s-ar fi clintit. Dar de data asta deschise gura, se încruntă, dar zise doar:

— Poftim?

— Am învăţat o mulţime de lucruri în cimitir, spuse Bod. Pot să dispar şi pot să bântuiesc. Pot să deschid o poartă a ghulelor şi cunosc constelaţiile. Dar există o lume în afara locului ăsta, cu mare în ea, cu insule, cu naufragii şi cu porci. Adică e plină de lucruri pe care nu le cunosc. Iar

profesorii m-au învăţat o grămadă de lucruri, dar am nevoie de mai mult. Ca să pot să supravieţuiesc afară, într-o zi.

Silas păru neimpresionat.

— Nici vorbă. Aici putem să-ţi garantăm siguranţa. Afară se poate întâmpla orice. Cum să-ţi asigurăm siguranţa acolo?

— Da, îl aprobă Bod. Mai e chestia cu potenţialul, de care ai vorbit.

Rămase tăcut un timp, apoi adăugă:

— Cineva mi-a ucis tatăl, mama şi sora.

— Da. Cineva i-a ucis.

— Un bărbat?

— Un bărbat.

— Asta înseamnă că n-ai pus întrebarea corectă, zise Bod.

— Cum aşa? întrebă Silas, ridicând o sprânceană.

— Dacă ies în lumea de afară, întrebarea nu este „cine îmi va asigura siguranţa faţă de individul acela?”

— Nu?

— Nu. Întrebarea este „cine îi va asigura lui siguranţa faţă de mine?”

Ramurile băteau în ferestrele înalte, ca şi cum ar fi cerut să intre înăuntru. Silas îşi scutură un fir de praf imaginar de pe mânecă, folosind o unghie ascuţită ca o lamă.

— Trebuie să-ţi găsim o şcoală, zise el.

*

La început, nimeni nu remarcă băiatul. Nimeni nu remarcă faptul că ei nu-l remarcaseră. Băiatul stătea în clasă, mai în spate. Nu răspundea mult, doar dacă i se punea o întrebare în mod direct, iar răspunsurile sale erau scurte şi uşor de uitat, fără culoare: băiatul dispărea, din minte şi din amintire.

— Credeţi că familia lui e religioasă? întrebă domnul Kirby, în cancelarie, în timp ce corecta tezele.

— Familia cui? întrebă doamna McKinnon.

— A lui Owens, din a opta B.

— Puştiul înalt şi plin de coşuri?

— Nu cred că-i acela. E de înălţime medie.

Doamna McKinnon ridică din umeri.

— Ce-i cu el?

— Scrie de mână totul, zise domnul Kirby. Un scris de mână minunat. Un scris caligrafic.

— Şi asta face ca familia lui să fie religioasă?

— Băiatul spune că nu au calculator.

— Şi?

— Nu are nici telefon.

— Nu văd de ce asta îl face religios, zise doamna McKinnon, care se apucase de croşetat de când fusese interzis fumatul în cancelarie, iar acum stătea şi croşeta o pătură pentru copii, fără să o pregătească în mod special pentru cineva anume.

Domnul Kirby ridică din umeri.

— E un băiat deştept, zise el. Sunt însă nişte chestii pe care nu le ştie. Iar la istorie se vâră în amănunte cam exagerate, chestii care nu-s în cărţi…

— Ce fel de chestii?

Domnul Kirby termină de corectat teza lui Bod şi o puse deasupra teancului. Fără să aibă imediat în faţa sa ceva anume, toată treaba părea neclară şi lipsită de importanţă.

— Nişte chestii, zise el şi uită de problemă.

Aşa cum uitase să treacă numele lui Bod în catalog. Aşa cum numele lui Bod nu exista în baza de date a şcolii.

Băiatul era un elev model, uşor de uitat şi de ignorat, care petrecea o mare parte din timpul său liber în fundul clasei de engleză, unde existau teancuri de ziare vechi, şi în biblioteca şcolii, o încăpere mare plină cu cărţi şi fotolii vechi, unde citea poveşti cu entuziasmul cu care mănâncă unii copii.

Până şi ceilalţi copii uitau de el. Nu atunci când stătea în faţa lor: atunci şi-l aminteau. Dar când puştiul cu numele Owens nu era la vedere, nu era nici în mintea lor. Copiii nu se gândeau la el. Nu aveau nevoie să se gândească la el. Dacă le-ar fi cerut cineva tuturor copiilor din clasa a opta B să închidă ochii şi să spună douăzeci de

băieţi şi de fete din clasă, puştiul numit Owens n-ar fi fost pe lista aceea. Prezenţa sa era aproape fantomatică.

Sigur, lucrurile stăteau altfel când era prezent.

Nick Farthing avea doisprezece ani, dar putea fi confundat – şi era uneori confundat – cu unul de şaisprezece ani: un băiat solid cu un zâmbet parşiv şi cu puţină imaginaţie. Era, într-un fel, un tip practic, un hoţ din magazine eficient, un tâlhar ocazional căruia nu-i păsa să fie plăcut, cât timp ceilalţi copiii, toţi mai mărunţi ca el, făceau ce le spunea el. Oricum, avea o prietenă. Numele ei era Maureen Quilling, dar toată lumea îi spunea Mo, iar ea era slabă, cu piele albă şi păr blond deschis, cu ochi de-un albastru apos şi nas ascuţit, agresiv. Lui Nick îi plăcea să fure din magazine, dar Mo îi spunea ce să şterpelească. Nick putea să bată şi să intimideze, dar Mo era cea care îi arăta oamenii care trebuiau intimidaţi. Cei doi alcătuiau o echipă perfectă, după cum spunea fata uneori.

Stăteau în colţul bibliotecii, împărţindu-şi prada ce consta din banii de buzunar ai celor din clasa a şaptea. Aveau vreo opt, nouă copii de unsprezece ani care le dădeau în fiecare săptămână banii lor de buzunar.

— Puştiul ăla, Singh, n-a scuipat încă banii, zise Mo. Trebuie să-l cauţi.

— Mda, spuse Nick. O să plătească.

— Ce-a şterpelit tipul? Un CD?

Nick dădu din cap.

— Arată-i doar că greşeşte, zise Mo, care voia să semene cu tipii duri de la televizor.

— Potoleşte-te, îi zise Nick. Suntem o echipă grozavă.

— Ca Batman şi Robin, spuse Mo.

— Mai degrabă ca doctor Jekyll şi domnul Hyde, spuse cineva care citea, nebăgat în seamă, pe un scaun de lângă fereastră şi care se ridică şi ieşi din încăpere.

Paul Singh stătea pe pervaz, în vestiar, cu mâinile vârâte adânc în buzunare şi cufundat în gânduri negre. Scoase o mână din buzunar, o deschise, se uită la cele câteva monede de o liră, clătină din cap şi strânse din nou mâna în jurul banilor.

— Asta aşteaptă Nick şi Mo? întrebă cineva, iar Paul tresări şi împrăştie monedele peste tot pe podea.

Celălalt băiat îl ajută să strângă banii şi i-i dădu. Era un băiat mai mare. Paul îşi spuse că avea impresia că-l mai văzuse prin jur, dar nu era sigur.

— Eşti cu ei? întrebă Paul. Cu Nick şi Mo?

Celălalt băiat clătină din cap.

— Nu. Mi se par scârboşi, zise el, apoi adăugă, după o scurtă ezitare. De fapt, am venit să-ţi dau un sfat.

— Da?

— Nu-i mai plăti.

— Pentru tine e uşor să spui asta.

— Pentru că pe mine nu mă şantajează?

Băiatul se uita la Paul, iar Paul privi în altă parte, ruşinat.

— Te-au bătut sau te-au ameninţat până ai furat pentru ei un CD dintr-un magazin. Apoi ţi-au spus că n-or să te pârască, dacă le dai banii de buzunar. Ce-au făcut, te-au filmat în timp ce furai?

Paul dădu din cap.

— Refuză-i, zise băiatul. Nu-i mai plăti.

— Or să mă omoare. Şi au zis că…

— Spune-le că eşti de părere că poliţia şi autorităţile şcolare s-ar putea să fie mai interesate de o pereche de puşti care-i pun pe copiii mai mici să fure pentru ei şi apoi îi obligă să le dea banii de buzunar decât de un puşti obligat să fure un CD, împotriva voinţei sale. Iar dacă se mai ating de tine, o să anunţi poliţia. Spune-le că ai pus toate astea pe hârtie şi că dacă ţi se va întâmpla ceva, orice, dacă te vei alege cu un ochi învineţit sau ceva de genul ăsta, prietenii tăi or să trimită imediat hârtia autorităţilor şcolare şi poliţiei.

— Nu pot să fac asta, zise Paul.

— Atunci o să le dai banii de buzunar cât timp o să mai fii în şcoala asta. Şi o să-ţi fie mereu frică de ei.

Paul se gândi un timp, apoi întrebă:

— De ce să nu mă duc, pur şi simplu, la poliţie şi să povestesc totul?

— Poţi să faci asta, dacă vrei.

— O să încerc mai întâi aşa cum ai spus tu, zise Paul şi zâmbi, nu era un zâmbet prea larg, dar era un zâmbet, primul său zâmbet în ultimele trei săptămâni.

Aşa că Paul Singh îi explică lui Nick Farthing de ce nu avea să-l mai plătească şi plecă, în timp ce Nick Farthing rămase locului şi nu zise nimic, strângându-şi şi deschizându-şi pumnii. Iar în ziua următoare, alţi cinci puşti de unsprezece ani îl întâlniră pe Nick Farthing pe terenul de joacă şi-i spuseră că-şi vor banii înapoi, toţi banii de buzunar pe care i-i dăduseră în luna anterioară, altfel au să se ducă la poliţie, iar acum Nick Farthing era un tânăr extrem de nefericit.

— *El* a fost, zise Mo. *El* a declanşat toată treaba asta. Dacă n-ar fi fost el… ceilalţi nu s-ar fi gândit singuri la aşa ceva. El e cel care trebuie învăţat minte. Atunci or să se înveţe minte şi ceilalţi.

— Cine? întrebă Nick.

— Cel care citeşte tot timpul. Cel din bibliotecă. Bob Owens. El.

Nick dădu încet din cap. Apoi întrebă:

— Care-i tipul?

— O să ţi-l arăt eu, zise Mo.

*

Bod era obişnuit să fie ignorat, să stea în umbră. Când, în mod obişnuit, privirea alunecă de pe tine, devii foarte conştient de ochii care te privesc, de privirile aruncate în direcţia ta, de atenţia ce-ţi e acordată. Şi dacă abia exişti în minţile oamenilor, drept o altă persoană ce ţi-a fost arătată, atunci când eşti urmărit… un asemenea lucru îţi atrage atenţia.

Cei doi îl urmăriră de la şcoală, de-a lungul drumului, pe lângă vânzătorul de ziare din colţul străzii, pe podul de peste calea ferată. Bod nu se grăbi, ca să fie sigur că cei doi care îl urmăreau, un băiat mătăhălos şi o fată subţirică şi cu faţă ascuţită, nu aveau să-l piardă, apoi pătrunse în micul cimitir de la capătul drumului, un cimitir în miniatură din spatele bisericii locale, şi aşteptă lângă

mormântul lui Roderick Persson şi al soţiei acestuia, Amabella, şi al celei de-a doua soţii al acestuia, Portunia, *Ei dorm ca să se trezească din nou.*

— Tu eşti puştiul ăla, zise un glas de fată. Bob Owens. Ei bine, ai necazuri mari, Bob Owens.

— De fapt, mă cheamă Bod, spuse Bod şi se uită la ei. Cu litera D. Iar voi sunteţi Jekyll şi Hyde.

— Tu ai fost, zise fata. Tu i-ai învăţat pe cei din clasa a şaptea.

— Aşa că o să-ţi dăm şi noi o lecţie, zise Nick Farthing, zâmbind fără umor.

— Îmi plac lecţiile, spuse Bod. Dacă aţi fi fost mai atenţi la lecţia pe care aţi primit-o, n-aţi mai şantaja copii mai mici ca să le luaţi banii de buzunar.

Nick se încruntă şi zise:

— Eşti mort, Owens.

Bod clătină din cap şi făcu un gest către ce era în jurul său.

— Eu nu sunt mort, zise el. Ei sunt.

— Cine? întrebă Mo.

— Oamenii din locul ăsta, răspunse Bod. Uite ce-i, v-am adus aici ca să vă dau de ales…

— Nu ne-ai adus tu aici, zise Nick.

— Eşti aici, îi explică Bod. Am vrut să vii aici. Am venit aici. Tu m-ai urmărit. E acelaşi lucru.

Mo se uită în jur, nervoasă.

— Ţi-ai adus prietenii aici? întrebă ea.

— Mi-e teamă că n-aţi priceput nimic, zise Bod. Voi doi trebuie să încetaţi. Să încetaţi să vă purtaţi ca şi cum ceilalţi n-ar conta. Să încetaţi să faceţi rău oamenilor.

Mo rânji şi-i zise lui Nick:

— Pentru numele lui Dumnezeu, trage-i una!

— Vă dau o şansă, zise Bod.

Nick îi dădu o lovitură puternică, dar Bod nu mai era acolo, iar pumnul lui Nick izbi latura unei pietre de mormânt.

— Unde s-a dus? întrebă Mo.

Nick înjura şi-şi scutura mâna. Fata se uită uluită prin cimitirul plin de umbre.

— Era aici! Ştii şi tu că era!

Nick avea puţină imaginaţie şi nu avea să înceapă să gândească tocmai atunci.

— Poate că a fugit, zise el.

— N-a fugit, spuse Mo. Pur şi simplu nu mai e aici.

Mo avea imaginaţie. Ea era cea cu ideile. În cimitirul micuţ se lăsase crepusculul, iar fetei i se zburlise părul de pe ceafă.

— Ceva e rău, rău cu adevărat, zise Mo. Trebuie să plecăm de aici, adăugă ea, cu voce piţigăiată, plină de panică.

— O să-l găsesc pe puştiul ăsta, spuse Nick Farthing. O să-l bat măr.

Mo simţi un nod în stomac. Umbrele păreau să se mişte în jurul lor.

— Nick, zise ea, mi-e frică.

Teama e contagioasă. Poţi să te molipseşti de ea. Uneori e suficient să spună cineva că e speriat pentru ca teama să devină reală. Mo era îngrozită, iar Nick fu şi el cuprins de groază.

Nick nu spuse nimic. O luă pur şi simplu la fugă, iar Mo se ţinu după el. Luminile stradale se aprindeau în timp ce ei fugeau înapoi către lume, transformând crepusculul în noapte, transformând umbrele în beznă în care se putea întâmpla orice.

Fugiră până când ajunseră la locuinţa lui Nick, intrară înăuntru şi aprinseră toate luminile, iar Mo o sună pe mama ei şi îi ceru, aproape plângând, să vină s-o ia cu maşina – deşi distanţa până la propria-i casă era scurtă – pentru că nu avea de gând să meargă pe jos în noaptea aia.

Bod îi privise fugind, plin de satisfacţie.

— A fost grozav, dragule, zise cineva din spatele lui, o femeie înaltă îmbrăcată în alb. În primul rând, o dispariţie frumoasă. Apoi teama.

— Mulţumesc, zise Bod. Nu mai încercasem niciodată teama pe fiinţe vii. Adică ştiam teoria, dar numai atât.

— A funcţionat perfect, spuse veselă femeia. Eu sunt Amabella Persson.

— Bod. Nobody Owens.

— Băiatul cel viu? Din cimitirul cel mare de pe deal? Chiar aşa?

— Îhî.

Bod nu-şi dăduse seama până atunci că era cunoscut şi în afara propriului cimitir. Amabella ciocăni în latura mormântului.

— Roddy, Portunia, veniţi să vedeţi cine e aici!

Acum erau toţi trei în faţa sa, iar Amabella îl prezentă pe Bod şi acesta strânse mâini şi spuse:

— Încântat.

El puteai să salute politicos oamenii, în ciuda faptului că în nouă sute de ani manierele se tot schimbaseră.

— Jupân Owens a speriat nişte copii care, nu mă îndoiesc, meritau asta, explică Amabella.

— Un spectacol minunat, zise Roderick Persson. Indivizi vinovaţi de comportare condamnabilă, nu-i aşa?

— Erau nişte huligani, le spuse Bod. Făceau copiii să le dea banii de buzunar. Chestii de felul ăsta.

— O sperietură e, fără îndoială, un bun început, zise Portunia Persson, care era o femeie solidă, mult mai în vârstă decât Amabella. Şi ce plănuisei pentru cazul în care sperietura nu era suficientă?

— Nu m-am gândit serios… începu Bod, dar Amabella îl întrerupse.

— Aş sugera că remediul cel mai potrivit este mersul în vis. Poţi să mergi în vis, nu-i aşa?

— Nu-s sigur, răspunse Bod. Domnul Pennyworth mi-a arătat cum se face, dar n-am făcut-o cu adevărat – există lucruri pe care le cunosc doar în teorie şi…

— Mersul în vis e foarte bun, dar eu aş sugera o apariţie foarte bună, interveni Portunia Persson. E singurul limbaj pe care-l înţeleg oamenii.

— Oh! exclamă Amabella. O apariţie? Portunia, dragă, nu crezi că…

— Nu, nu cred. Din fericire, unul dintre noi gândeşte.

— Trebuie să mă duc acasă, zise Bod, în grabă. Probabil că-şi fac griji în privinţa mea.

— Sigur, spuseră cei din familia Persson, şi mai ziseră: Ne-a făcut plăcere să te cunoaştem, şi o seară foarte bună, tinere.

Amabella Persson şi Portunia Persson se holbau una la alta. Roderick Persson zise:

— Scuze că te întreb, dar paznicul tău e bine?

— Silas? Da, e foarte bine.

— Transmite-i salutări din partea noastră. Mi-e teamă că într-un cimitir mic de lângă o biserică, precum acesta, n-o să întâlnim niciodată un membru al Gărzii de Onoare. E bine totuşi să ştim că mai există încă.

— Noapte bună, spuse Bod, care nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea omul acela, dar îşi propuse să afle ulterior. O să-i spun.

Îşi luă geanta cu cărţi de şcoală şi se duse acasă, simţindu-se bine în beznă.

*

Mersul la şcoală împreună cu cei vii nu-l scutea pe Bod de lecţiile cu cei morţi. Nopţile erau lungi şi uneori Bod se scuza şi se târa în pat, epuizat, înainte de miezul nopţii. Dar în majoritatea cazurilor continua să muncească.

Domnul Pennyworth nu prea avusese motive să se plângă în zilele acelea. Bod studia din greu şi punea întrebări. În noaptea aceea Bod întrebă despre bântuire, intrând din ce în ce mai mult în detalii, lucru care îl exaspera pe domnul Pennyworth, care nu făcuse niciodată o asemenea chestie.

— Cum să fac, anume, un curent rece de aer? întreba Bod. Cred că am provocat frică, dar cum s-o fac să crească până ajunge teroare?

Iar domnul Pennyworth ofta, mormăia şi se străduia să explice. Se făcuse patru dimineaţa înainte să termine.

Bod fu obosit la şcoală, a doua zi. Prima oră era de istorie – un subiect care îi plăcea mult lui Bod, deşi trebuia deseori să se stăpânească să spună că nu se întâmplase

aşa – cel puţin după părerea celor care fuseseră de faţă – dar în dimineaţa aceea Bod se străduia să rămână treaz.

Făcu tot ce se putea ca să se concentreze asupra lecţiei, deci nu acordă prea multă atenţie la ceea ce se întâmpla în jurul lui. Se gândea la regele Carol I şi la părinţii lui, la domnul şi doamna Owens şi la cealaltă familie, cea de care nu-şi amintea, când se auzi un ciocănit în uşă. Elevii şi domnul Kirby se uitară să vadă cine era (era un elev din clasa întâia, care fusese trimis să împrumute o carte). Iar când toţi se întoarseră spre uşă, Bod simţi că îl împunge ceva în dosul palmei. Nu ţipă. Se mulţumi să-şi ridice privirea.

Nick Farthing rânjea spre el, cu un creion ascuţit în mână.

— Nu mi-e frică de tine, şopti Nick Farthing.

Bod se uită la dosul palmei sale. Un strop de sânge apăruse acolo unde vârful creionului îi înţepase pielea.

Mo Quilling trecu pe lângă Bod pe coridor, în după-amiaza aceea, cu ochii atât de holbaţi că păreau alcătuiţi numai din albul ochilor.

— Eşti ciudat, zise ea. N-ai nici un prieten.

— N-am venit aici ca să găsesc prieteni, îi răspunse sincer Bod. Am venit să învăţ.

Mo strâmbă din nas.

— Nu-ţi dai seama cât de ciudată e *chestia asta?* Nimeni nu vine la şcoală *ca să înveţe.* Adică vii aici pentru că trebuie să vii.

Bod ridică din umeri.

— Nu mi-e frică de tine, zise ea. În ciuda trucului pe care l-ai făcut ieri. Nu mă sperii.

— Bine, zise Bod şi merse mai departe.

Se întrebă dacă făcuse o greşeală implicându-se în treaba aceea. Era clar că făcuse o eroare de judecată. Mo şi Nick începuseră să discute despre el, probabil şi copiii din clasa a şaptea discutau despre el. Alţi puşti se uitau la el şi-l arătau altora. Devenise o prezenţă, nu o absenţă, iar asta îl făcea să nu se simtă în largul lui. Silas îl avertizase

că trebuie să treacă neobservat, îi spusese să meargă la şcoală dispărut în parte, iar totul se schimbase.

Discută cu paznicul său în seara aceea, îi povesti întreaga poveste. Nu se aşteptase la reacţia lui Silas.

— Nu pot să cred că ai fost atât de… prost, zise Silas. După tot ce ţi-am spus despre rămânerea în apropierea limitei invizibilităţii. Iar acum ai devenit subiectul discuţiilor din şcoală!

— Ce-ai fi vrut să fac?

— Nu ce-ai făcut. Nu mai e ca pe vremuri, zise Silas. Bod, pot să te urmărească, pot să te găsească.

Păru că se străduieşte să-şi stăpânească furia. Exteriorul neschimbător al lui Silas era ca o crustă tare de piatră deasupra lavei topite. Bod îşi dădea seama cât de furios era Silas doar pentru că îl cunoştea bine pe acesta.

Bod înghiţi în sec şi întrebă:

— Ce să fac?

— Nu te mai întoarce, zise Silas. Chestia cu şcoala a fost un experiment. Hai să recunoaştem că n-a avut succes.

Bod nu zise nimic, apoi, după un timp, spuse:

— Nu-i numai chestia cu învăţatul. E şi cealaltă chestie. Ştii ce plăcut e să fii într-o încăpere plină cu oameni, care respiră cu toţii?

— Nu-i ceva care să-mi facă plăcere, zise Silas. N-o să te întorci mâine la şcoală.

— N-am de gând să fug. Nu de Mo, de Nick sau de şcoală. Mai degrabă plec de aici.

— Băiete, o să faci ce ţi se spune, zise Silas, un nod de furie catifelată în întuneric.

— Sau ce-o să fie? întrebă Bod, cu obrajii arzând. Cum o să mă ţii aici? O să mă omori?

Se răsuci pe călcâie şi plecă pe aleea care ducea la poarta de la ieşirea din cimitir.

Silas începu să strige după el, apoi se opri şi rămase singur în noapte.

În momentele sale bune, faţa sa era indescifrabilă. Acum, faţa sa era o carte scrisă într-o limbă uitată de mult timp, într-un alfabet neimaginat încă. Silas strânse bezna

în jurul său, ca pe o pătură, se uită în direcţia în care plecase băiatul, dar nu se puse în mişcare ca să-l urmeze.

*

Nick Farthing era în pat, dormind şi visând piraţi pe o mare albastră, însorită, apoi totul o luă razna. La un moment dat era căpitanul propriei sale corăbii de piraţi – un loc plin de fericire, cu echipaj supus, alcătuit din elevi de unsprezece ani, cu excepţia fetelor, care erau toate cu un an sau doi mai mari decât Nick şi care arătau deosebit de frumoase în costumele de piraţi, şi în clipa următoare era singur pe punte, iar o navă neagră, imensă, de mărimea unui petrolier, cu pânze negre zdrenţuite şi cu un craniu drept emblemă, venea prin furtună către el.

Apoi, aşa cum se întâmplă în vise, stătea pe puntea neagră a celeilalte nave, iar cineva se uita de sus la el.

— Nu ţi-e frică de mine, spuse bărbatul mai înalt decât el.

Nick privi în sus. Era speriat, în visul său, speriat de bărbatul acela cu faţă de mort, îmbrăcat în costum de pirat, care ţinea mâna pe mânerul unei săbii de abordaj.

— Nick, crezi că eşti pirat? întrebă cel care-l capturase, iar ceva din glasul lui i se păru familiar lui Nick.

— Eşti puştiul ăla, zise el. Bob Owens.

— Eu, spuse cel care-l capturase, sunt Nobody. Iar tu trebuie să te schimbi. Să întorci pagina. Să te refaci. Complet. Sau lucrurile au să meargă rău pentru tine.

— Rău în ce fel?

— Rău în mintea ta, îi spuse regele pirat, care era acum doar băiatul din clasa sa, iar ei se aflau în sala şcolii, nu pe puntea corabiei de piraţi, deşi furtuna nu se potolise şi podeaua sălii se legăna ca o corabie pe mare.

— Ăsta e un vis, zise Nick.

— Sigur că e un vis, zise celălalt băiat. Ar fi însemnat că-s un monstru dacă aş fi făcut asta în viaţa adevărată.

— Ce poţi să-mi faci în vis? întrebă Nick şi zâmbi. Nu-mi e frică de tine. Mai ai încă semnul creionului meu pe dosul palmei, zise el şi arătă spre dosul palmei lui Bod, la semnul negru pe care-l făcuse vârful de grafit.

— Sperasem să nu trebuiască să fie aşa, spuse celălalt băiat şi-şi lăsă capul într-o parte, ca şi cum ar fi ascultat ceva. Le e foame, zise el.

— Cui? întrebă Nick.

— Făpturilor din pivniţă. Sau de sub punte. Depinde dacă asta e o şcoală sau o corabie, nu-i aşa?

Nick simţi că începe să-l cuprindă panica.

— Nu-s… păianjeni?

— S-ar putea să fie, zise celălalt băiat. O să afli, nu-i aşa?

Nick clătină din cap.

— Nu, imploră el. *Te rog,* nu!

— Bine, zise celălalt băiat. Totul depinde de tine. Schimbă-ţi modul de comportare sau o să vizitezi pivniţa.

Zgomotul deveni mai puternic – un sunet de alergat sau de târşâit, Nick Farthing nu avea idee ce este zgomotul acela, dar era absolut sigur că, indiferent ce-o fi fost, avea să se dovedească a fi provocat de cea mai îngrozitoare fiinţă pe care avea s-o întâlnească – sau pe care o întâlnise – vreodată…

Se trezi ţipând.

*

Bod auzi ţipătul, un răcnet de teroare, şi simţi satisfacţia unei trebi bine făcute.

Stătea pe pavaj lângă casa lui Nick Farthing, cu faţa umedă din cauza ceţii nopţii. Era încântat şi epuizat: abia putea să stăpânească mersul în vis, fusese foarte conştient că în vis nu exista nimic altceva decât Nick şi el însuşi, că Nick fusese speriat de zgomot.

Dar Bod era mulţumit. Celălalt băiat avea să ezite înainte să mai chinuie copiii mai mici.

Şi în continuare?

Bod îşi vârî mâinile în buzunare şi începu să meargă, fără să ştie încotro merge. Îşi spuse că avea să părăsească şcoala, aşa cum părăsise şi cimitirul. Avea să se ducă undeva unde nu-l cunoştea nimeni, avea să stea toată ziua în bibliotecă, să citească tot felul de cărţi şi să asculte oamenii respirând. Se întrebă dacă mai existau insule

pustii pe lume, ca aceea pe care naufragiase Robinson Crusoe. Ar putea să se ducă şi să trăiască pe una dintre acestea.

Nu se uita în sus. Dacă ar fi făcut asta, ar fi văzut o pereche de ochi albaştri apoşi, care-l priveau cu atenţie de la fereastra unui dormitor.

Se opri pe o alee, simţindu-se mai în largul său pentru că nu mai era la lumină.

— Deci ai fugit, zise un glas de fată.

Bod nu zise nimic.

— Asta-i diferenţa dintre cei vii şi cei morţi? spuse glasul – Bod îşi dădu seama că cea care vorbea era Liza Hempstock, chiar dacă fata vrăjitoare nu se vedea. Morţii nu te dezamăgesc. Au avut viaţa lor, au făcut ce-au făcut. Noi nu ne schimbăm. Cei vii te dezamăgesc întotdeauna, nu-i aşa? Întâlneşti un băiat care-i curajos şi nobil, iar când creşte fuge…

— Nu-i corect, zise Bod.

— Nobody Owens pe care-l cunosc eu n-ar fi fugit din cimitir fără să-şi ia rămas bun de la cei care ţin la el. O să-i frângi inima doamnei Owens.

Bod nu se gândise la asta.

— M-am certat cu Silas, zise el.

— Şi?

— Voia să mă întorc în cimitir. Să încetez să mă duc la şcoală. Crede că-i prea periculos.

— De ce? Cu talentul tău şi cu vrăjile mele, cei de la şcoală abia te bagă în seamă.

— M-am implicat. Există acolo nişte puşti care-i terorizează pe alţi copii. Am vrut să înceteze. Am atras atenţia asupra mea…

Acum Liza putea fi văzută, o formă ceţoasă ce mergea alături de Bod pe alee.

— El e undeva pe aici şi te vrea mort, zise Liza. Aşa cum ţi-a omorât familia. Noi, cei din cimitir, vrem să rămâi în viaţă. Noi vrem să ne faci surprize, să ne dezamăgeşti, să ne impresionezi şi să ne uluieşti. Hai acasă, Bod.

— Cred că… i-am zis nişte chestii lui Silas. Probabil că-i furios.

— Dacă nu i-ar pasa de tine, nu s-ar enerva, fu tot ce spuse fata.

Frunzele de toamnă căzute erau lipicioase sub picioarele lui Bod, iar ceaţa făcea neclare muchiile lumii. Nimic nu mai era limpede, aşa cum crezuse el cu câteva minute în urmă.

— Am făcut un mers în vis, zise el.

— Cum a funcţionat?

— Bine, răspunse el. Foarte bine.

— Ar trebui să-i spui domnului Pennyworth. O să fie încântat.

— Ai dreptate, spuse Bod. Ar trebui să-i spun.

Bod ajunse la capătul aleii şi în loc s-o ia la dreapta, aşa cum plănuise, o luă la stânga, pe strada principală, drumul care avea să-l ducă înapoi la strada Dunstan şi la cimitirul de pe deal.

— Ce faci? îl întrebă Liza Hempstock.

— Mă duc acasă, îi răspunse Bod. Aşa cum ai zis tu.

Acum în jur erau luminile magazinelor. Bod simţi miros de grăsime încinsă, de la prăvălia cu cartofi prăjiţi de la colţul străzii. Pietrele de pavaj luceau.

— Foarte bine, zise Liza Hempstock, care devenise din nou doar o voce; apoi vocea zise: Fugi! Sau dispari! Ceva nu-i în regulă!

Bod era pe cale să-i spună că nu era nimic în neregulă, că spunea prostii, când o maşină mare, cu o lumină ce pâlpâia pe acoperiş veni pe drum şi opri în faţa lui.

Doi bărbaţi ieşiră din automobil.

— Scuză-mă tinere, zise unul dintre bărbaţi. Poliţia. Pot să aflu ce faci afară la ora asta târzie?

— Nu ştiam că există o lege care interzice asta, zise Bod.

Cel mai solid dintre poliţişti deschise uşa din spate a maşinii.

— Domnişoară, acesta e tânărul pe care l-aţi văzut? întrebă el.

Mo Quilling ieşi din maşină, se uită la Bod şi zâmbi.

— El e, spuse ea. Era în grădina noastră din spatele casei şi spărgea diferite lucruri. Apoi a fugit.

Îl privi pe Bod în ochi şi adăugă:

— Te-am văzut din dormitorul meu. Cred că el e cel care a spart ferestrele.

— Cum te cheamă? întrebă poliţistul mai scund, care avea o mustaţă roşcată.

— Nobody, răspunse Bod. Au! făcu el, pentru că poliţistul roşcat îi apucase de ureche şi trăsese zdravăn.

— Nu face chestii din astea, îi zise poliţistul. Răspunde politicos la întrebări. Ai priceput?

Bod nu zise nimic.

— Unde locuieşti?

Bod nu zise nimic. Încercase să dispară, dar dispariţia – chiar cu ajutorul unei vrăjitoare – constă în a face ca atenţia celorlalţi să se îndepărteze de tine, iar în momentul acela, atenţia tuturor – fără să mai menţionăm două mâini oficiale ce-l ţineau – era îndreptată asupra sa.

— Nu puteţi să mă arestaţi pentru că nu vă spun numele sau adresa mea, zise Bod.

— Nu, zise poliţistul. Nu putem. Dar pot să te duc la secţie şi să te ţin acolo până o să ne spui numele unei rude, tutore sau adult care răspunde de tine, în grija căruia să te încredinţăm.

Îl conduse pe Bod în spatele maşinii, unde stătea Mo Quilling, care îi zise liniştită, cu un zâmbet de pisică ce mâncase canarul:

— Te-am văzut pe fereastră. Aşa că am chemat poliţia.

— Nu făceam nimic, spuse Bod. Nici măcar n-am fost în grădina voastră. Şi de ce te-a adus poliţia cu ea, ca să mă găseşti?

— Linişte, zise poliţistul cel solid.

Toţi tăcură, până când maşina opri în faţa casei în care locuia Mo. Poliţistul cel solid deschise uşa fetei, iar ea ieşi.

— O să te sun mâine, să-i spun părinţilor tăi ce am găsit, spuse poliţistul cel solid.

— Mulţumesc, unchiule Tam, zise Mo şi zâmbi. Mi-am făcut doar datoria.

Merseră prin oraş în tăcere, Bod încercând din răsputeri să dispară, dar fără succes. Se simţea scârbit şi jalnic. În seara aceea se certase cu Silas, încercase să fugă de acasă, dăduse greş în încercarea de a fugi de acasă, acum dăduse greş în încercarea de a se întoarce acasă. Nu putea să spună poliţiei cum îl cheamă, nici unde locuieşte. Avea să-şi petreacă restul zilelor într-o celulă a poliţiei sau într-o închisoare pentru copii. *Există închisori pentru copii?* Nu ştia dacă există.

— Scuzaţi-mă. Există închisori pentru copii? îi întrebă el pe bărbaţii de pe scaunele din faţă.

— Acum ai început să-ţi faci griji? zise Tam, unchiul lui Mo. Nu te condamn. Voi, puştii, o luaţi razna. Unii dintre voi meritaţi să fiţi închişi, zic eu.

Bod nu era sigur că răspunsul fusese pozitiv. Ceva uriaş zbură prin aer, pe deasupra maşinii, ceva întunecat şi mai mare decât cea mai mare pasăre. Ceva de mărimea unui om care dădea din aripi în timp ce înainta ca un liliac.

Poliţistul roşcovan zise.

— Când o să ajungem la secţia de poliţie ar fi bine să ne spui numele tău, să ne spui pe cine să sunăm ca să vină şi să te ia, ca să-i spunem că ai săvârşit acte de vandalism şi să te ia acasă. Pricepi? Dacă o să cooperezi, o să avem o noapte uşoară, cu mai puţine hârtii de completat. Noi îţi suntem prieteni.

— Eşti prea blând cu el. O noapte în celulă nu-i prea rău, îi zise poliţistul cel solid colegului său. Dacă nu-i o noapte aglomerată, pentru că atunci o să trebuiască să te închidem împreună cu nişte beţivi, îi spuse el lui Bod. Iar ăştia pot să fie nasoi.

Bod îşi zise: *Minte. Fac chestia asta cu un scop, interpretează chestia cu poliţistul bun şi poliţistul rău…*

Apoi maşina de poliţie coti la un colţ de stradă şi se auzi un bufnet. Ceva mare zbură peste capota maşinii şi căzu undeva, în întuneric. Se auzi scrâşnetul frânelor,

automobilul se opri, iar poliţistul cel roşcat începu să înjure în şoaptă.

— A sărit în mijlocul drumului! zise el. Ai văzut şi tu!

— Nu-s sigur ce am văzut, răspunse poliţistul mai solid. Însă ai lovit ceva.

Cei doi ieşiră din maşină, luminând cu lanternele în jur. Poliţistul roşcovan zise:

— Era îmbrăcat în negru! Nu aveai cum să-l vezi!

— E acolo, răcni poliţistul cel solid.

Cei doi se grăbiră spre trupul de pe sol, cu lanternele în mâini.

Bod încercă mânerul portierei din spate. Nu funcţiona. Şi între partea din faţă şi cea din spate a maşinii era un grilaj din metal. Chiar dacă ar fi dispărut, ar fi rămas închis pe bancheta din spate a maşinii de poliţie.

Se aplecă în faţă, cât putu de mult, încercând să vadă ce se întâmplase, ce era pe drum.

Poliţistul cel roşcat era pe drum, ghemuit lângă un trup, uitându-se la el. Celălalt poliţist, mai solid, stătea deasupra cadavrului, luminându-i faţa cu lanterna.

Bod privi faţa trupului prăbuşit – apoi începu să bată cu frenezie în fereastră, să bată disperat.

Poliţistul cel solid veni lângă maşină.

— Ce vrei? întrebă el, enervat.

— L-aţi călcat pe tăticul meu! zise Bod.

— Glumeşti.

— Seamănă cu el. Pot să-l văd mai de aproape?

Poliţistul cel solid se gheboşă brusc.

— Hei! Simon! Puştiul zice că e tăticul lui!

— N-am chef de glume.

— Cred că vorbeşte serios.

Poliţistul cel solid deschise uşa, iar Bod ieşi afară.

Silas zăcea întins pe spate, pe sol, în locul în care îl lovise maşina. Era complet ţeapăn.

Lui Bod i se umplură ochii cu lacrimi.

— Tăticule? zise el. L-aţi omorât!

Îşi zise că, de fapt, nu minţea.

— Am chemat ambulanţa, spuse Simon, cel cu mustaţă roşcovană.

— A fost un accident, zise celălalt.

Bod se ghemui lângă Silas şi luă mâna rece a acestuia. Dacă chemaseră deja ambulanţa, nu avea prea mult timp.

— Înseamnă că s-a zis cu cariera voastră, spuse el.

— A fost doar un accident! Ai văzut şi tu!

— A păşit în faţa maşinii…

— Am văzut că aţi fost de acord să faceţi o favoare nepoatei dumitale, spuse Bod, furios. Aţi vrut să speriaţi un puşti care se certase cu ea la şcoală. Aşa că m-aţi arestat fără mandat, pentru că mergeam târziu prin oraş, iar când tăticul meu a alergat în stradă, încercând să vă oprească şi să afle despre ce-i vorba, l-aţi călcat în mod intenţionat!

— A fost un accident, repetă Simon.

— Te-ai certat cu Mo la şcoală? întrebă Tam, unchiul lui Mo, dar nu părea convingător.

— Suntem amândoi în clasa a opta B de la şcoala Old Town, zise Bod. Şi l-aţi omorât pe tăticul meu.

În depărtare se auzeau sirene.

— Simon, spuse poliţistul mai solid, trebuie să discutăm despre treaba asta.

Se duseră în cealaltă parte a maşinii, lăsându-l pe Bod singur în întuneric, împreună cu Silas cel prăbuşit pe caldarâm. Bod îi auzi pe cei doi poliţişti certându-se:

— Afurisita ta de nepoată!

— Dacă te-ai fi uitat la drum…

Simon îl împunse pe Tam cu degetul în piept.

Bod şopti:

— Nu se uită la noi. Acum!

Şi dispăru.

Avu loc o învârtejire de întuneric mai profund, iar trupul de pe sol stătea în picioare, lângă el.

— Te duc acasă, zise Silas. Ia-mă cu braţele de gât.

Bod făcu ce i se ceruse, ţinându-se bine de paznicul său, şi plonjară prin noapte, îndreptându-se spre cimitir.

— Îmi pare rău, zise Bod.

— Şi mie îmi pare rău, spuse Silas.

— Te-a durut când ai lăsat maşina să te lovească atât de tare? întrebă Bod.

— Da, răspunse Silas. Să-i mulţumeşti micuţei tale prietene, vrăjitoarea. A venit şi m-a căutat, mi-a spus că ai necazuri – şi despre ce fel de necazuri era vorba.

Aterizară în cimitir. Bod se uită la casa sa ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima dată.

— A fost o prostie ce s-a întâmplat în seara asta, nu-i aşa? Adică am riscat inutil.

— Mai mult decât îţi dai seama, tinere Nobody Owens. Da.

— Ai avut dreptate, zise Bod. N-o să mă mai întorc. Nu la şcoala aceea, nu în condiţiile alea.

*

Maureen Quilling avusese parte de cea mai rea săptămână din viaţa ei: Nick Farthing nu mai vorbea cu ea; unchiul ei Tam răcnise la ea în legătură cu puştiul ăla, Owens, apoi îi ceruse să nu pomenească vreodată cuiva despre seara aceea, iar dacă avea s-o facă, atunci nu şi-ar dori să fie în locul ei; părinţii ei erau supăraţi pe ea; se simţea trădată de întreaga lume; până şi cei din clasa a şaptea nu mai erau speriaţi de ea. Se alesese praful de tot. Îşi dorea să-l vadă pe puştiul Owens, pe care îl învinovăţea de tot ce i se întâmplase, îşi dorea să-l vadă în chinuri groaznice. Dacă individul îşi închipuise că-i rău să fie *arestat*... concepea în minte planuri complicate de răzbunare, complexe şi ticăloase. Planurile astea erau singurul lucru care o făcea să se simtă mai bine, şi nici măcar ele n-o ajutau cu adevărat.

Dacă era vreo treabă care o scotea din sărite pe Mo, atunci aceea era să facă ordine în laboratorul de ştiinţe – să pună de-o parte becurile Bunsen, să se asigure că toate eprubetele, recipientele Petri, hârtia de filtrare nefolosită şi alte chestii de felul ăsta erau puse la locul lor.

Trebuia să facă treaba asta, conform unui sistem de rotaţie foarte strict, doar o dată la două luni, şi i se părea normal că acum, în cea mai proastă săptămână din viaţa ei, să se afle singură în laboratorul de ştiinţe.

Măcar era de faţă şi doamna Hawkins, care preda ştiinţele naturii, care aduna hârtii şi aranja lucrurile la sfârşitul zilei. Era liniştitor să ştie că era şi ea acolo, că mai era cineva, oricine altcineva.

— Faci treabă bună, Maureen, zise doamna Hawkins.

Un şarpe alb, dintr-un borcan cu conservant, se uita orbeşte la ea.

— Mulţumesc, spuse Mo.

— Nu trebuia să fiţi doi? întrebă doamna Hawkins.

— Cred că trebuia să fac ordine împreună cu puştiul numit Owens, zise Mo. Dar n-a mai venit la şcoală de câteva zile.

Profesoara se încruntă.

— Care era? Nu-l am pe lista mea, zise ea, gândindu-se la altceva.

— Bob Owens. Păr castaniu, un pic prea lung. Nu vorbeşte prea mult. El e cel care a numit toate oasele scheletului, la examenul oral. Vă amintiţi?

— Nu, recunoscu doamna Hawkins, fără să fie atentă.

— Trebuie să vi-l amintiţi! Nimeni nu şi-l aminteşte! Nici măcar domnul Kirby!

Doamna Hawkins puse restul foilor de hârtie în geantă şi zise:

— Draga mea, apreciez că te descurci singură. Nu uita ca înainte să pleci să ştergi tăbliile meselor.

Şi plecă, închizând uşa în urma ei.

Laboratorul de ştiinţe era vechi. În el existau mese lungi, negre, din lemn, având încastrate în ele becuri cu gaz, robinete şi chiuvete. Mai existau şi rafturi negre din lemn pe care era o colecţie de chestii în borcane mari. Lucrurile care pluteau în borcane erau moarte, muriseră cu mult timp în urmă. Într-un colţ al încăperii se afla un schelet omenesc îngălbenit, Mo nu ştia dacă era adevărat sau nu, dar în clipa aceea vederea lui o făcea să se înfioare.

Orice sunet scotea răsuna în încăperea aceea lungă. Fata stinse toate becurile din tavan, chiar şi pe cel de la tablă, ca să facă încăperea mai puţin înfiorătoare. În

încăpere începu să se facă frig. Mo îşi dori să poată porni căldura. Se duse la unul dintre caloriferele mari din metal şi îl atinse. Frigea. Şi cu toate acestea, o apucase tremuratul.

Camera era goală şi tulburătoare prin goliciunea ei, iar Mo se simţea ca şi cum n-ar fi fost singură, ca şi cum era privită de cineva.

Sigur că sunt privită, îşi zise ea. *O sută de făpturi moarte din borcane se uită la mine, fără să mai pomenim de schelet*. Şi se uită la rafturi.

Atunci fu momentul în care făpturile moarte din borcane începură să se mişte. Un şarpe cu ochi lăptoşi, nemaivăzuţi, se descolăci în borcanul plin cu alcool. O făptură marină ţepoasă, fără faţă, se răsuci şi se învârti în casa-i lichidă. Un pisoi, mort de decenii, îşi arătă dinţii şi începu să zgârie sticla.

Mo închise ochii. *Asta nu se întâmplă*, îşi zise ea. *Îmi imaginez.*

— Nu mi-e frică, zise ea cu voce tare.

— Asta-i bine, spuse cineva din întuneric, de lângă uşa din fundul încăperii. E scârbos să-ţi fie frică.

— Niciunul dintre profesori nu-şi aminteşte de tine, zise Mo.

— Dar tu îţi aminteşti, spuse băiatul, arhitectul ghinioanelor ei.

Fata înhăţă un pahar de laborator şi-l aruncă în el, dar nu ţintise bine, iar paharul se sparse de un perete.

— Ce mai face Nick? întrebă Bod, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Ştii ce mai face, răspunse Mo. Nici măcar nu mai vorbeşte cu mine. Stă şi tace în clasă, se duce acasă şi-şi face lecţiile. Probabil construieşte modele de trenuri.

— Foarte bine, zise băiatul.

— Iar tu n-ai mai fost la şcoală de o săptămână. Ai necazuri mari, Bob Owens! Poliţia a venit ziua trecută. Te căuta.

— Asta mi-a amintit de ceva… Ce mai face unchiul Tam? întrebă Bod.

Mo nu zise nimic.

— Într-un fel, ai câştigat, spuse Bod. Am părăsit şcoala. În alt fel, ai pierdut. Maureen Quilling, ai fost bântuită vreodată? Te-ai uitat vreodată în oglindă întrebându-te dacă ochii care se uită la tine sunt ai tăi? Ai stat vreodată într-o încăpere goală şi ţi-ai dat seama că nu eşti singură? Nu-i plăcut.

— Ai de gând să mă bântuieşti? întrebă ea, cu voce tremurătoare.

Bod nu zise nimic. Se mulţumi să se uite la ea. În colţul îndepărtat al încăperii, ceva zăngăni: geanta ei căzuse de pe scaun pe podea, iar când se uită înapoi, era singură în încăpere. Sau cel puţin nu era nimeni pe care să-l poată vedea. Drumul ei spre casă avea să fie foarte lung şi foarte întunecat.

*

Băiatul şi paznicul său stăteau pe culmea dealului, privind luminile oraşului.

— Te mai doare? întrebă băiatul.

— Un pic, răspunse paznicul. Dar mă vindec iute. Curând o să fiu la fel ca întotdeauna.

— Puteai să fii ucis, pentru că ai păşit în faţa maşinii?

Paznicul său clătină din cap.

— Există anumite feluri în care pot fi ucişi cei ca mine, zise el. Dar nu implică folosirea de automobile. Sunt foarte bătrân şi foarte solid.

— Am greşit, nu-i aşa? întrebă Bod. Ideea era să merg la şcoală fără să fiu observat de cineva. Apoi m-am implicat în treaba cu puştii din şcoală, iar imediat după aceea a venit poliţia şi au urmat tot felul de chestii. Totul pentru că am fost egoist.

Silas ridică din sprânceană.

— N-ai fost egoist. Ai nevoie să fii printre cei de felul tău. E un lucru de înţeles. Doar că-i mai greu în lumea celor vii şi nu te putem apăra la fel de uşor acolo. Voiam să fii complet în siguranţă, zise Silas. Dar există un singur loc în care cei ca tine să fie complet în siguranţă, iar tu nu vei

putea ajunge acolo decât când aventurile tale se vor termina şi nici una dintre ele nu va mai conta.

Bod îşi frecă mâna de piatra de mormânt a lui Thomas R. Stout (1817 – 1851, *Profund regretat de toţi cei care l-au cunoscut*), simţind lichenii sfărâmându-se sub degetele sale.

— El e încă acolo, zise Bod. Individul care mi-a omorât familia. Trebuie să învăţ despre oameni. Mă vei împiedica să părăsesc cimitirul?

— Nu. Asta a fost o greşeală, una din care am avut amândoi de învăţat.

— Atunci ce vom face?

— Trebuie să ne străduim să-ţi satisfacem interesul legat de istorie, cărţi şi lume. Există biblioteci. Există şi alte căi. Există multe situaţii în care să existe alţi oameni vii în jurul tău, cum ar fi la teatru sau la cinematograf.

— Ce-s astea? E ca la fotbal? Îmi plăcea să mă uit la meciurile de fotbal, la şcoală.

— Fotbal. Hmmm… De obicei e în timpul zilei, la o oră ce-i prea devreme pentru mine, zise Silas. Dar domnişoara Lupescu poate să te ducă să vezi un meci de fotbal cu prima ocazie când va veni aici.

— O să-mi facă plăcere, spuse Bod.

Începură să coboare dealul.

— Am lăsat prea multe urme în ultimele săptămâni, zise Silas. Ştii, ei te caută.

— Ai mai spus asta, zise Bod. De unde ştii? Şi cine sunt ei? Şi ce vor?

Dar Silas se limită să clatine din cap şi nu spuse mai multe. Iar pentru moment, Bod trebui să se mulţumească doar cu atât.

VII
Fiecare individ numit Jack

În următoarele luni, Silas fu ocupat. Începuse să părăsească cimitirul pentru câteva zile la rând, uneori chiar săptămâni întregi. După Crăciun, domnişoara Lupescu veni şi-i ţinu locul timp de trei săptămâni, iar Bod împărţi cu ea mâncarea în micul ei apartament din oraşul vechi. Domnişoara Lupescu îl dusese la un meci de fotbal, aşa cum îi promisese Silas că va face, dar apoi se întorsese într-un loc pe care-l numea „Ţara străbună”, după ce-l ciupise de obraz şi-i zisese *Nimeni*[12], cuvânt ce devenise numele cu care îl alinta ea.

Acum Silas plecase, la fel şi domnişoara Lupescu. Domnul şi doamna Owens stăteau în mormântul lui Josiah Worthington, discutând cu Josiah Worthington. Nici unul dintre ei nu era fericit.

Josiah Worthington zise:

— Vreţi să ziceţi că n-a spus nici unuia dintre voi unde se duce şi cine va avea grijă de copil?

Când soţii Owens dădură din cap, Josiah Worthington spuse:

— Şi unde e?

Nici unul dintre soţii Owens nu fu în stare să dea un răspuns. Jupân Owens zise:

— N-a fost plecat niciodată pentru un timp atât de îndelungat. Şi a promis, atunci când copilul a venit la noi, a promis că va fi aici sau altcineva va fi aici ca să ne ajute să avem grijă de el. *A promis!*

— Mi-e teamă să nu i se fi întâmplat ceva, spuse doamna Owens, care părea gata să izbucnească în lacrimi, apoi lacrimile i se transformară în furie. Urât din partea lui! Nu există o cale să-l găsim, să-l chemăm înapoi?

— Din câte ştiu eu, nu, răspunse Josiah Worthington. Dar cred că a lăsat bani în criptă, pentru hrană pentru băiat.

---

[12] În limba română, în original.

— Bani! zise doamna Owens. La ce folosesc *banii?*

— Bod o să aibă nevoie de bani, dacă iese de aici ca să cumpere mâncare, începu să-i explice domnul Owens, dar doamna Owens se întoarse către el.

— Eşti la fel de rău ca şi ceilalţi! zise ea.

Apoi părăsi mormântul familiei Wortington şi se duse să-l caute pe fiul ei, pe care îl găsi acolo unde se aştepta să fie, în vârful dealului, privind spre oraş.

— Aş da un penny să ştiu ce gândeşti, zise doamna Owens.

— N-ai nici un penny, spuse Bod, care avea acum paisprezece ani şi era mai înalt decât mama sa.

— Mi-au fost puşi doi în sicriu, spuse doamna Owens. Probabil că-s cam cocliţi, dar îi mai am.

— Mă gândeam la lume, spuse Bod. Cum am putea să ştim că persoana care mi-a omorât familia e încă în viaţă? Că e acolo, afară?

— Silas zice că e, răspunse doamna Owens.

— Dar Silas nu ne-a mai spus şi altceva.

— Silas face tot ce-i bine pentru tine, zise doamna Owens. Şi tu ştii asta.

— Mulţumesc, spuse Bod, neimpresionat. Atunci unde e Silas?

Doamna Owens nu răspunse.

— Tu l-ai văzut pe individul care mi-a omorât familia, nu-i aşa? În ziua în care m-ai adoptat.

Doamna Owens dădu din cap.

— Cum arăta?

— Eu mă uitam mai mult la tine. Să mă gândesc… avea părul negru, foarte negru. Iar mie îmi era frică de el. Avea o figură ascuţită. Era flămând şi furios, în acelaşi timp. Silas l-a făcut să plece.

— De ce Silas nu l-a omorât, pur şi simplu? întrebă Bod, furios. Ar fi trebuit să-l omoare atunci.

Doamna Owens atinse dosul palmei lui Bod cu degetele ei reci.

— Bod, Silas nu-i un monstru.

— Dacă Silas l-ar fi omorât atunci, acum aş fi fost în siguranţă. Aş fi putut să mă duc oriunde.

— Silas ştie mai multe despre lucrurile astea decât tine, mai multe decât oricare dintre noi. Iar Silas ştie multe despre viaţă şi moarte, zise doamna Owens. Nu-i atât de uşor pe cât crezi.

— Cum îl chema pe individul care mi-a ucis familia? întrebă Bod.

— N-a spus cum îl cheamă. Nu atunci.

Bod îşi lăsă capul într-o parte şi privi în ochii ei cenuşii ca norii de furtună.

— Dar ştii cum îl cheamă, nu-i aşa?

— Bod, nu poţi face nimic, spuse doamna Owens.

— Uite ce-i, pot să învăţ. Pot să învăţ *tot* ce trebuie să ştiu, tot ce se poate. Am învăţat despre porţile ghulelor. Am învăţat mersul în vis. Domnişoara Lupescu m-a învăţat cum să urmăresc stelele. Silas m-a învăţat tăcerea. Pot să bântui. Pot să dispar. Cunosc fiecare petec din cimitir.

Doamna Owens întinse mâna şi atinse umărul fiului său.

— Într-o zi, spuse ea, apoi ezită.

Într-o zi nu va mai putea să-l atingă. Într-o zi, el o să-i părăsească. Într-o zi. Şi atunci zise:

— Silas mi-a spus că individul care ţi-a ucis familia se numea Jack.

Bod nu zise nimic. Apoi dădu din cap.

— Mamă?

— Ce e, fiule?

— Când o să se întoarcă Silas?

Vântul de la miezul nopţii era rece şi bătea dinspre nord.

Doamna Owens nu mai era furioasă. Îi era teamă pentru fiul ei. Zise doar:

— Dragul meu băiat, mi-aş dori să ştiu. Mi-aş dori să ştiu…

*

Scarlett Amber Perkins avea cincisprezece ani şi stătea, în clipa aceea, la etajul unui autobuz vechi. Era un vârtej de ură furioasă. Îşi ura părinţii pentru că se despărţiseră.

Îşi ura mama pentru că se mutase din Scoţia, îşi ura tatăl pentru că nu părea să-i pese că ea plecase. Ura oraşul acela pentru că era foarte deosebit – nu semăna nici un pic cu Glasgow, unde crescuse – şi îl ura pentru că din când în când, la un colţ de stradă, avea să vadă ceva, iar lumea avea să devină dureros şi oribil de familiară.

Se certase cu mama ei în dimineaţa aceea.

— Cel puţin în Glasgow aveam prieteni! spusese Scarlett, fără să ţipe încă şi fără să plângă încă. N-o să-i mai văd niciodată!

Tot ce avusese de spus mama ei fusese:

— Cel puţin o să fii undeva unde ai mai fost. Adică am locuit aici pe când erai mică.

— Nu-mi amintesc, zisese Scarlett. Şi asta nu înseamnă că mai cunosc pe cineva. Vrei să-mi găsesc vechii prieteni de pe vremea când aveam cinci ani? Asta vrei?

Iar mama ei zise:

— Ei bine, n-o să te împiedic.

Scarlett fusese toată ziua furioasă la şcoală, era furioasă şi acum. Îşi ura şcoala şi ura lumea, iar în clipa aceea ura serviciul municipal de autobuze.

În fiecare zi, când şcoala se termina, autobuzul 97 către centrul comercial o lua de la poarta şcolii şi o ducea până la capătul străzii în care mama ei închiriase un mic apartament. Scarlett aşteptase aproape o jumătate de oră în staţie, în ziua aceea furtunoasă de aprilie, şi nu apăruse nici un autobuz 97, iar când văzuse un autobuz 121, având ca destinaţie centrul comercial, se urcase în el. Dar acolo unde autobuzul ei cotea la dreapta, acesta coti la stânga, către oraşul vechi, trecu pe lângă grădina municipală din piaţa oraşului vechi, trecu pe lângă statuia lui Josiah Worthington, baronet, apoi se căţără pe o colină înşirată cu case înalte, iar pe Scarlett o cuprinse deznădejdea şi furia îi fu înlocuită de suferinţă.

Coborî de la etaj, se duse în faţă, se uită la afişul care-i spunea să nu discute cu şoferul în timp ce vehiculul era în mişcare şi zise:

— Scuzaţi-mă, voiam să ajung pe Acacia Avenue.

Şoferul – o femeie grasă, cu pielea mai închisă la culoare chiar decât a lui Scarlett – zise:

— Atunci ar fi trebuit să iei autobuzul 97.

— Dar şi ăsta ajunge în centrul comercial.

— În cele din urmă. Iar după ce o să ajungi acolo, va trebui s-o iei înapoi, spuse femeia şi oftă. Cel mai bun lucru pe care-l poţi face e să cobori aici, să mergi înapoi, coborând dealul, există o staţie de autobuz în faţa primăriei. De acolo poţi să iei autobuzul 4 sau 58, amândouă or să te ducă o mare parte din drumul până la Acacia Avenue. Poţi să cobori la centrul sportiv şi să mergi pe jos de acolo. Ai priceput?

— 4 sau 58.

— Atunci te las aici.

Era o staţie facultativă pe latura dealului, chiar lângă o poartă mare de fier, deschisă, ce arăta deprimantă şi neospitalieră. Scarlett rămase în uşa deschisă a autobuzului până când şoferiţa îi zise:

— Hai, coboară.

Păşi pe pavaj, iar autobuzul râgâi fum negru şi se îndepărtă urlând.

Vântul clătina copacii în cealaltă parte a zidului.

Scarlett începu să coboare colina – de aceea avea nevoie de un telefon mobil, îşi zise ea. Dacă întârzia cinci minute, mama ei o lua razna, dar nu i-ar fi cumpărat lui Scarlett un telefon al ei. Bine… Trebuia să îndure alt scandal… N-ar fi fost primul şi nu avea să fie ultimul.

Ajunse lângă poarta deschisă. Aruncă o privire înăuntru şi…

— Ciudat, spuse ea, cu glas tare.

Există o expresie, *deja vu*, care înseamnă că ai impresia că ai mai fost într-un loc, că l-ai visat cumva sau ţi l-ai închipuit în minte. Scarlett trăise deja o asemenea experienţă – cunoaşterea faptului că un profesor avea să-i spună că ea fusese la Inverness în vacanţă sau faptul că cineva mai scăpase o lingură în felul acela. Dar acum era ceva deosebit. Nu era o impresie că mai fusese acolo. Chiar fusese.

Scarlett intră în cimitir prin poarta deschisă.

O gaiţă îşi luă zborul în momentul în care Scarlett intră, o fulgerare de negru, alb şi verde lucitor, apoi se aşeză pe ramurile unei tise şi o privi. *După colţ e o biserică, cu o bancă în faţă*, îşi zise fata şi coti la colţ, ca să vadă biserica – mult mai mică decât cea din mintea ei, o clădire gotică mică, sinistră, cu un turn înalt. În faţa ei era o bancă din lemn ros de vreme. Fata se duse la ea, se aşeză pe bancă şi-şi legănă picioarele, de parcă ar fi fost încă o fetiţă.

— Bună. Hmm, bună, zise o voce din spatele ei. Ştiu că-i urât din partea mea, dar vrei să mă ajuţi să ţin chestia asta, chiar am nevoie de încă o pereche de o mâini, dacă nu deranjez prea mult.

Scarlett se uită în jur şi văzu un bărbat cu un impermeabil brun-roşcat, ghemuit în faţa unei pietre de mormânt. Ţinea o bucată mare de hârtie, iar vântul împingea în ea. Fata se grăbi spre el.

— Ţine-o de aici, zise bărbatul. O mână aici, una dincolo, asta e. Ştiu, o chestie groaznică. Sunt teribil de recunoscător.

Bărbatul avea lângă el o cutie de tablă pentru biscuiţi. Scoase din cutie ceva ce semăna cu un creion de mărimea unei lumânări mici. Începu să-l frece de piatră cu mişcări uşoare, ce dovedeau experienţă.

— Gata, zise el, vesel. Acum şi ea… vai. Un colţ îndoit, aici jos, cred că-i iederă – celor din epoca victoriană le plăcea să pună iederă pe lucruri, ştii, e o chestie profund simbolică… gata. Poţi să-i dai drumul.

Bărbatul se ridică, îşi trecu o mână prin părul cenuşiu.

— Oh! Trebuie să stau drept. Picioarele mi-au cam înţepenit, zise el. Da… Ce înţelegi din ce-i scris aici?

Piatra de mormânt era acoperită cu licheni verzi şi galbeni, era atât de uzată şi de ştearsă încât devenise aproape indescifrabilă, dar desenul copiat după frecarea cu grafit era clar.

— Majella Godspeed, torcătoare în această parohie, 1791 – 1870, *Dispărută pentru toţi, dar nu şi din amintire,* citi Scarlett cu voce tare.

— Probabil că acum a dispărut şi din amintire, zise bărbatul.

Avea părul rar, iar el zâmbea timid şi clipea către ea prin ochelari mici, rotunzi, care-l făceau să semene cu o bufniţă prietenoasă.

Un strop mare de ploaie pică pe hârtie, iar bărbatul se grăbi s-o ruleze şi-şi înhăţă cutia de tablă cu creioane. Altă mână de stropi, iar Scarlett ridică mapa spre care arătase bărbatul, mapă rezemată de o piatră de mormânt din apropiere, şi-l urmă în porticul îngust al bisericii, unde ploaia nu-i putea ajunge.

— Mulţumesc foarte mult, spuse bărbatul. Nu cred că o să plouă mult. Buletinul meteo pentru după-amiaza asta prevedea vreme însorită.

Ca replică, vântul bătu rece, iar ploaia începu să răpăie serios.

— Ştiu ce gândeşti, îi spuse lui Scarlett bărbatul care copia cu grafit pietre de mormânt.

— Ştiţi? zise ea.

Se gândea *Mămica o să mă omoare.*

— Te gândeşti dacă aceasta este o biserică sau o capelă funerară. Răspunsul este, din cât pot să-mi dau seama, că pe acest loc a fost cu adevărat o mică biserică, iar cimitirul iniţial fusese cimitirul acestei biserici. Asta a fost în jurul anului opt sute, poate nouă sute DC. A fost reconstruită şi extinsă de mai multe ori de atunci. Apoi aici a avut loc un incendiu, prin 1820, iar în momentul acela era deja prea mică pentru zona aceasta. Oamenii din jur foloseau biserica St. Dunstan, din piaţa oraşului, ca biserică parohială, aşa că atunci când au reconstruit-o, au transformat-o în capelă funerară, păstrând multe dintre trăsăturile iniţiale – se zice că ferestrele cu vitralii de pe peretele îndepărtat sunt originale…

— De fapt, spuse Scarlett, mă gândeam că mămica mea o să mă omoare. Am greşit autobuzul şi sunt deja în întârziere…

— Doamne, sărmana de tine, spuse bărbatul. Uite ce-i. Eu locuiesc pe drumul ăsta, puţin mai jos. Aşteaptă aici…

După ce spuse asta, îi vârî mapa, cutia cu creioane şi hârtia rulată în mâini şi ieşi în goană pe poartă, cu umerii gheboşaţi din cauza ploii. După vreo două minute, Scarlett văzu farurile unei maşini şi auzi sunetul unui claxon.

Alergă către poartă, unde văzu maşina, un BMC Mini vechi, verde. Bărbatul cu care vorbise stătea la volan. Coborî geamul din partea sa.

— Hai, urcă, zise el. Spune-mi exact unde să te duc.

Scarlett rămase locului, cu ploaia scurgându-i-se pe gât.

— Nu mă urc în maşinile străinilor, zise ea.

— Foarte bine, spuse bărbatul. Dar un serviciu merită un contraserviciu. Pune lucrurile pe bancheta din spate, înainte să se ude, adăugă el, deschizând portiera, iar Scarlett se aplecă înăuntru şi aşeză lucrurile, cât de bine putu, pe bancheta din spate. Îţi spun eu cum facem. De ce n-o suni pe mama ta – poţi să foloseşti telefonul meu – ca să-i spui numărul maşinii mele? Poţi să faci asta din maşină. O să te uzi leoarcă acolo.

Scarlett ezită. Ploaia începuse să-i ude părul. Era rece.

Omul se întinse şi-i dădu telefonul său mobil. Scarlett se uită la el. Îşi dădu seama că-i era frică mai mult s-o sune pe mama sa decât să se urce în maşină. Apoi zise:

— Pot să sun şi la poliţie, nu-i aşa?

— Da, sigur că poţi. Sau poţi să mergi pe jos până acasă. Sau s-o suni pe mama ta şi să-i ceri să vină aici şi să te ia.

Scarlett urcă în maşină şi închise uşa. Păstră telefonul bărbatului.

— Unde locuieşti? întrebă acesta.

— Nu trebuie să faceţi asta. Adică puteţi să mă duceţi până la prima staţie de autobuz…

— Te duc acasă. Care-i adresa?

— Acacia Avenue, numărul 102 a. Nu-i pe strada principală, e un pic dincolo de centrul sportiv…

— Eşti cam departe de drumul tău obişnuit, nu-i aşa? Bine. Hai să te duc acasă.

Bărbatul trase frâna de mână, întoarse maşina şi coborî dealul.

— Locuieşti aici de multă vreme? întrebă el.

— Nu prea. Ne-am mutat aici imediat după Crăciun. Dar am locuit aici pe când aveam cinci ani.

— Ai un anumit accent sau mi se pare?

— Am locuit în Scoţia timp de zece ani. Acolo vorbeam ca toţi ceilalţi, dar când am venit aici am ieşit în evidenţă ca un deget inflamat.

Dorise să pară o glumă, dar ceea ce spusese era adevărat şi-şi dăduse seama chiar în timp ce rostea cuvintele. Care nu ieşiseră amuzante, ci pline de amărăciune.

Bărbatul conduse până pe Acacia Avenue, parcă în faţa casei, apoi insistă să vină până la uşa din faţă împreună cu ea. Când uşa se deschise, bărbatul zise:

— Îmi pare îngrozitor de rău, mi-am permis libertatea să vă aduc fiica acasă. Este evident că aţi educat-o bine, n-a vrut să urce în maşina unui străin. Dar ploua, greşise autobuzul şi nimerise în cealaltă parte a oraşului. O chestie complet neplăcută. Eu zic că ar trebui să încercaţi să iertaţi. S-o iertaţi pe ea. Şi, hmm, şi pe mine.

Scarlett se aştepta ca mama ei să ţipe la amândoi şi fu surprinsă şi uşurată când mama ei zise doar, da, nu poţi să fii suficient de atent în zilele astea, iar domnul Hmmm era profesor, n-ar dori o ceaşcă de ceai?

Domnul Hmmm spuse că numele său este Frost, dar că putea să-i spună Jay, iar doamna Perkins zâmbi şi spuse că putea să-i spună Noona şi că a pus ceainicul la fiert.

În timpul ceaiului, Scarlett îi povesti mamei sale aventura sa cu autobuzul greşit şi cum nimerise în cimitir şi cum îl întâlnise pe domnul Frost lângă biserica cea mică…

Doamna Perkins scăpă ceaşca de ceai din mână.

Cei trei stăteau în jurul mesei din bucătărie, aşa că vasul n-a căzut prea de sus şi nu se sparse, doar împrăştie ceaiul. Doamna Perkins îşi ceru scuze, se duse şi luă o cârpă din chiuvetă, ca să şteargă pe jos. Apoi zise:

— Cimitirul de pe deal, din oraşul vechi? Acela?

— Locuiesc în zona aceea, zise domnul Frost. Am fost să copiez nişte pietre de mormânt prin frecare cu grafit. Ştiţi că acum cimitirul este, din punct de vedere tehnic, o rezervaţie naturală?

— Ştiu, zise doamna Perkins, strângând din buze. Mulţumesc foarte mult că aţi adus-o pe Scarlett acasă, domnule Frost, adăugă ea, fiecare cuvânt fiind ca un cub de gheaţă. Cred că acum ar trebui să plecaţi.

— Să nu exagerăm, spuse Frost, binevoitor. N-am vrut să vă jignesc. V-am supărat cu ceva ce am spus?

O clipă, Scarlett crezu că mama ei avea să-l ia la palme pe domnul Frost, care părea îngrijorat. Dar doamna Perkins clătină din cap şi zise:

— Scuze, e o poveste de familie. Nu-i vina dumneavoastră, spuse ea, apoi adăugă, veselă, dar fiind vizibil că făcea un efort serios. Ştiţi, Scarlett obişnuia să se joace în cimitirul acela când era mică. Asta se întâmpla acum zece ani. Şi avea un prieten imaginar. Un băieţel care se numea Nobody.

Un zâmbet apăru la colţul buzelor domnului Frost.

— O fantomă mititică?

— Nu, nu cred că era o fantomă. Pur şi simplu locuia acolo. Scarlett chiar ne-a arătat mormântul în care locuia. Aşa că eu am presupus că era o fantomă. Îţi aminteşti, draga mea?

Scarlett clătină din cap.

— Trebuie să fi fost un puşti amuzant.

— Sunt sigur că nu era… hmmm, zise domnul Frost. Noona, ai crescut o fată grozavă. Foarte bun ceai! E o plăcere să-ţi faci noi prieteni. Acum trebuie s-o şterg. O să-mi pregătesc cina, apoi o să am o şedinţă la Societatea Locală de Istorie.

— Îţi găteşti singur cina? întrebă doamna Perkins.

— Da. De fapt, o decongelez. Sunt un maestru al fiertului-în-pungă. Mâncare pentru o singură persoană. Locuiesc singur. Sunt un burlac bătrân. Dacă ne luăm după ziare, asta înseamnă homosexual, nu? Nu-s homosexual, numai că n-am întâlnit niciodată femeia potrivită.

Pentru o clipă, Frost arătă trist.

Doamna Perkins, care ura bucătăreala, anunţă că gătea întotdeauna prea multă mâncare în week-end şi, în timp ce mama sa îl conducea pe domnul Frost în hol, Scarlett îl auzi pe acesta spunând că va fi încântat să vină la cină sâmbătă seară.

După ce doamna Perkins se întoarse din hol, se mulţumi să-i spună lui Scarlett doar:

— Sper că ţi-ai făcut temele.

*

Scarlett se gândea la evenimentele după-amiezii în timp ce zăcea întinsă n pat, în noaptea aceea, ascultând zgomotul maşinilor ce mergeau pe strada principală. Fusese în cimitirul acela când fusese mică. De acea i se păruse totul atât de familiar.

În mintea sa, îşi imagina că-şi aminteşte şi între timp adormi, dar în somn continua să meargă pe aleile cimitirului. Era noapte, dar putea să vadă totul limpede, de parcă ar fi fost zi. Era pe panta dealului. Acolo era şi un băiat cam de vârsta ei, care stătea cu spatele la ea, privind luminile oraşului.

— Băiatule, ce faci? întrebă Scarlett.

Băiatul se întoarse, părând că-i e greu s-o vadă.

— Cine a zis asta? Oh, pot să te văd, într-un fel. Mergi în vis?

— Cred că visez, răspunse ea.

— Nu asta voiam să zis, spuse băiatul. Bună, eu sunt Bod.

— Eu sunt Scarlett, zise ea.

Băiatul se uită din nou la ea, ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima oară.

— Sigur că tu eşti! Ştiam că-mi pari cunoscută. Ai fost astăzi în cimitir, împreună cu bărbatul acela cu hârtia.

— Domnul Frost, zise ea. E un om cu adevărat drăguţ. M-a dus cu maşina acasă. Ne-ai văzut? întrebă ea.

— Mda. Urmăresc majoritatea lucrurilor care se întâmplă în cimitir.

— Ce fel de nume e Bod? întrebă Scarlett.

— E o prescurtare de la Nobody.

— Sigur! exclamă Scarlett. Despre asta e visul! Tu eşti prietenul meu imaginar de când eram mică, dar care a crescut.

Băiatul dădu din cap.

Era mai înalt decât ea. Purta veşminte cenuşii, deşi Scarlett n-ar fi putut să-i descrie hainele. Părul lui era prea lung, iar fata îşi spuse că trecuse mult timp de când se tunsese.

— Ai fost cu adevărat curajoasă, zise Bod. Noi am pătruns adânc în colină şi l-am văzut pe Omul Indigo. Şi l-am întâlnit pe Ucigaş.

Atunci se întâmplă ceva, în mintea ei. O năvală, o prăbuşire, un vârtej de beznă şi o buznă de imagini…

— *Îmi amintesc*, zise Scarlett.

Dar spusese asta întunericului gol din dormitorul ei şi nu auzi nimic drept răspuns, doar zăngănitul slab al unui camion îndepărtat ce-şi croia drum prin noapte.

*

Bod avea rezerve de hrană, de felul celei care rezista mult fără să se strice, ascunse în criptă, şi rezerve şi mai mari în unele dintre mormintele, cavourile şi mausoleele cele mai răcoroase. Silas avusese grijă de asta. Bod avea suficientă hrană ca să se descurce vreo două luni. Dacă Silas sau domnişoara Lupescu nu erau acolo, nu trebuia să părăsească în nici un caz cimitirul.

Îi era dor de lumea de dincolo de poarta cimitirului, dar ştia că nu-i în siguranţă acolo. Încă nu. Iar cimitirul era lumea şi domeniul său, el era mândru de el şi-l iubea aşa cum numai un băiat de paisprezece ani poate să iubească.

Şi totuşi…

În cimitir, nimeni nu se schimba. Copiii cu care se jucase Bod pe când fusese mic erau tot copii; Fortinbras Bartleby, care fusese cândva prietenul lui cel mai bun, era acum cu patru sau cinci ani mai mic decât Bod, iar ei aveau tot mai puţin de discutat de fiecare dată când se vedeau; Thackeray Porringer era de înălţimea şi vârsta lui Bod şi părea să se înţeleagă mult mai bine cu el; se plimba

cu Bod serile şi-i povestea despre nenorocirile care li se întâmplaseră prietenilor lui. În mod normal, poveştile acelea se terminau prin spânzurarea prietenilor până mureau, fără nici o vină, din greşeală, deşi uneori erau transportaţi în coloniile americane şi nu urmau să fie spânzuraţi decât dacă s-ar fi întors înapoi.

Liza Hempstock, care fusese prietena lui Bod în ultimii şase ani, era diferită în alt fel; părea să fie mai puţin prezentă când Bod se ducea la petecul de urzici s-o vadă, iar în rarele ocazii când era acolo, era nervoasă, certăreaţă şi deseori grosolană de-a dreptul.

Bod discutase cu domnul Owens despre asta, iar după ce reflectase câteva momente, tatăl lui spusese:

— Cred că aşa-s femeile. Te plăcuse ca băiat şi probabil că nu-i sigură cum eşti acum, ca tânăr. Obişnuiam să mă joc cu o fetiţă la iazul raţelor, în fiecare zi, până când a ajuns cam de vârsta ta, iar atunci mi-a aruncat un măr în cap şi nu mi-a mai spus o vorbă până n-am împlinit şaptesprezece ani.

Doamna Owens pufni dispreţuitor.

— Am aruncat cu o pară, zise ea, tăios, şi am discutat cu tine destul de curând, pentru că am dansat la nunta vărului tău Ned, iar asta a fost la două zile după a şaisprezecea ta zi de naştere.

— Sigur că ai dreptate, draga mea, zise domnul Owens şi-i făcu cu ochiul lui Bod, ca să-i arate că nu era nimic serios, după care spuse, mişcându-şi doar buzele, ca să arate ce vârstă avea, de fapt: şaptesprezece!

Bod nu avea nici un prieten printre cei vii. Îşi dăduse seama, în timpul puţinelor sale zile de şcoală, că prietenii printre cei vii îi aduc numai necazuri. Dar şi-o amintea încă pe Scarlett, îi dusese dorul ani de zile după ce plecase, acceptase cu multă vreme în urmă faptul că nu avea s-o mai vadă niciodată. Iar acum ea fusese aici, în cimitirul lui, iar el n-o recunoscuse…

Bod rătăcea tot mai adânc în vălmăşagul de iederă şi copaci care făcea sfertul dinspre nord-vest al cimitirului atât de periculos. Nişte panouri avertizau vizitatorii să se

ţină departe de zona aceea, dar nu era nevoie de panouri. Zona era respingătoare şi-ţi dădea fiori de îndată ce treceai de desişul de iederă ce marca sfârşitul Promenadei Egiptene şi de uşile negre din zidurile ce imitau stilul egiptean, ce duceau la locurile de odihnă finală ale oamenilor. Spre nord-vest, natura dorise de aproape o sută de ani să ia în stăpânire cimitirul, iar pietrele erau răsturnate, mormintele fuseseră uitate sau pur şi simplu pierdute printre iedera verde şi frunzele căzute de cincizeci de ani. Cărările dispăruseră şi erau nefolosibile.

Bod mergea cu grijă. Cunoştea bine zona şi ştia cât de periculoasă poate să fie.

Pe când avusese nouă ani, explorase această parte a lumii, iar solul se prăbuşise sub el şi căzuse într-o groapă, adâncă de vreo şapte metri. Mormântul fusese săpat adânc, ca să încapă în el multe sicrie, dar nu exista nici o piatră funerară şi acolo se afla un singur coşciug, chiar la fund, care conţinea un domn medic foarte nervos, numit Carstairs şi care păruse înfiorat de sosirea lui Bod. Insistase să-i examineze încheietura mâinii lui Bod (pe care acesta şi-o sucise în cădere, agăţându-se de o rădăcină) înainte să fie convins să se ducă să cheme ajutoare.

Bod îşi croia drum prin sfertul de nord-vest – o mâzgă de frunze căzute şi o învălmăşeală de iederă în care vulpile îşi făcuseră vizuini şi îngerii prăbuşiţi priveau orbeşte – pentru că simţea nevoia să discute cu Poetul.

Numele Poetului era Nehemiah Trot, iar pe piatra sa de mormânt scria, sub verdeaţă:

Aici zac rămăşiţele muritoare ale lui
NEHEMIAH TROT
POET
1741 – 1774
LEBEDELE CÂNTĂ ÎNAINTE SĂ MOARĂ

Bod strigă:

— Maestre Trot! Pot să vă cer un sfat?

Nehemiah Trot radia de încântare:

— Bineînţeles, băiat curajos ce eşti! Sfatul poeţilor e bunăvoinţa regilor! Cum pot să-ţi ung cu alifie durerea – nu, nu cu alifie, cu balsam?

— Nu mă doare nimic. Eu doar… ei bine, e o fată pe care am cunoscut-o şi nu-s sigur dacă trebuie s-o caut şi să vorbesc cu ea sau pur şi simplu s-o uit.

Nehemiah Trot se îndreptă ţanţoş – era mai scund decât Bod – îşi duse emoţionat amândouă mâinile la piept şi zise:

— Oh! Trebuie să te duci la ea şi s-o implori! Trebuie să-i spui că-i Terpsichore a ta, Echo a ta, Clitemnestra ta. Trebuie să scrii poeme pentru ea, ode serioase – o să te ajut eu să le scrii – şi aşa – şi numai aşa – o să poţi să cucereşti inima dragostei tale cea adevărată.

— Dar nu vreau să-i cuceresc inima. Nu-i dragostea mea cea adevărată, zise Bod. E doar cineva cu care îmi place să vorbesc.

— Dintre toate organele, limba este cel mai remarcabil, zise Nehemiah Trot. Pentru că o folosim atât ca să gustăm vinul dulce şi otrava amară, deci reuşim să scoatem cuvinte atât dulci cât şi acre, cu aceeaşi limbă. Du-te la ea! Vorbeşte cu ea!

— Nu pot.

— Ba poţi, domnule! Trebuie! O să scriu despre asta, când bătălia va fi pierdută şi câştigată.

— Dar dacă nu sunt dispărut pentru o persoană, va fi mai uşor pentru alţi oameni să mă vadă…

— Ah, ascultă-mă pe mine, tinere Leandru, tinere erou, tinere Alexandru, zise Nehemiah Trot. Dacă nu îndrăzneşti nimic, atunci, când ziua se va încheia, nu vei câştiga nimic.

— Bine zis.

Bod era încântat de sine şi bucuros că se gândise să-i ceară sfatul Poetului. *Chiar aşa,* îşi spuse el, *dacă nu poţi să ai încredere că un poet îţi poate oferi sfaturi bune, atunci în cine să ai încredere?* Ceea ce îi reaminti de altceva…

— Domnule Trot, zise Bod, vorbiţi-mi despre răzbunare.

— E un fel de mâncare care-i mai bun rece, zise Nehemiah Trot. Nu te răzbuna în fierbinţeala momentului.

Aşteaptă până momentul e propice. A fost cândva pe Grub Street[13] o jigodie numită O'Leary – trebuie să adaug că era irlandez – care a avut neruşinarea să scrie despre primul meu mic volum de poeme *Un buchet de frumuseţi adunat de un domn bine educat* că erau versuri proaste, inferioare şi fără valoare, iar hârtia pe care fuseseră scrise putea fi folosită mai bine pentru… nu, nu pot să spun pentru ce. Să se înţeleagă doar că era o afirmaţie foarte vulgară.

— Dar v-aţi răzbunat pe el? întrebă Bod, curios.

— Pe el şi pe tot neamul lui împuţit! Oh, m-am răzbunat, jupâne Owens, şi a fost o răzbunare teribilă. Am scris şi am publicat o scrisoare pe care am bătut-o în cuie pe uşile caselor de toleranţă din Londra, pe care le frecventau oamenii de jos din lumea scrisului. Şi am explicat că, având în vedere fragilitatea geniului poetic, nu voi mai scrie de aici încolo pentru ei, ci doar pentru mine şi pentru posteritate, şi că nu voi mai publica poeme, cât voi mai trăi. Aşa că am lăsat instrucţiuni ca după moartea mea poemele mele să fie îngropate cu mine, nepublicate, astfel încât doar posteritatea să-şi dea seama de geniul meu, să-şi dea seama că sute din versurile mele s-au pierdut – pierdut! – doar când sicriul meu va fi dezgropat, doar când poemele mele vor fi luate din mâinile mele reci, moarte, pentru a fi publicate în cele din urmă spre aprobarea şi încântarea tuturor. E un lucru teribil să fii înaintea timpului tău.

— Şi după ce aţi murit v-au dezgropat şi v-au tipărit poemele?

— Nu, încă nu. Dar mai e destul timp. Posteritatea e vastă.

— Deci… asta a fost răzbunarea dumneavoastră?

— Într-adevăr. Una foarte deşteaptă şi puternică!

— Mda, făcu Bod, neconvins.

— O mâncare care-i mai bună rece, zise mândru Nehemiah Trot.

---

[13] Grub Street – stradă din Londra pe care locuiau scriitorii de mâna a treia.

Bod părăsi partea de nord-vest a cimitirului, se întoarse prin Promenada Egipteană la aleile mai ordonate şi la căi mai puţin încâlcite, iar când se lăsă întunericul se întoarse la capela cea veche – nu pentru că spera că Silas se întorsese din călătoria sa, ci pentru că îşi petrecuse viaţa vizitând capela la lăsarea întunericului şi îi plăcea să păstreze un anumit ritm. În plus, îi era foame.

Bod se strecură pe uşa criptei, coborî în criptă. Mută o cutie de carton plină cu hârţogărie veche şi umedă a parohiei şi scoase o cutie cu suc de portocale, un măr, o cutie cu pâine în baghete şi o bucată de brânză. Mâncă în timp ce se gândea cum s-o caute pe Scarlett – probabil că va merge în vis, din moment ce astfel venise ea la el.

Se îndreptă spre ieşire, cu gândul să se aşeze pe banca cenuşie de lemn, când văzu ceva şi ezită. Pe bancă stătea deja cineva. Fata citea o revistă.

Bod dispăru şi mai mult, deveni o parte a cimitirului, nefiind mai important decât o umbră sau o ramură.

Fata îşi ridică privirea. Se uită drept la el şi zise:

— Bod? Tu eşti?

Bod nu zise nimic, apoi întrebă:

— De ce poţi să mă vezi?

— Nu prea pot. La început am crezut că eşti în umbră sau ceva de felul ăsta. Dar arăţi exact cum arătai în visul meu. Într-un fel, nu poţi fi văzut clar.

Bod se duse la bancă.

— Poţi să citeşti? Nu-i prea întuneric? întrebă el.

Scarlett închise revista.

— Ciudat. Crezi că-i prea întuneric, dar eu pot să citesc, fără nici o problemă.

— Eşti… începu el, nesigur de ceea ce dorea s-o întrebe. Eşti singură aici?

Fata dădu din cap.

— L-am ajutat pe domnul Frost să copieze prin frecare cu grafit nişte pietre de mormânt, după orele de şcoală. Şi i-am zis după aceea că vreau să stau un pic aici, să mă gândesc. I-am promis că după ce o să termin aici o să mă duc la el, să beau o ceaşcă de ceai, iar el să mă ducă acasă.

Nu m-a întrebat de ce fac asta. A spus doar că şi lui îi place să stea în cimitire, că sunt locurile cele mai paşnice din lume. Pot să te îmbrăţişez? întrebă ea.

— Vrei? zise Bod.

— Da.

— Atunci, fă-o, nu mă deranjează dacă o faci, adăugă el, după ce se gândi o clipă.

— Mâinile mele n-or să treacă prin tine? Chiar eşti aici?

— N-or să treacă prin mine, îi spuse el, iar ea îl prinse în braţe şi-l strânse atât de puternic, încât Bod abia mai putu să respire. Mă doare, zise el.

— Scuze, spuse Scarlett şi-i dădu drumul.

— Nu, a fost plăcut, dar m-ai strâns mai puternic decât mă aşteptam.

— Voiam doar să ştiu dacă eşti real. Atâţia ani am crezut că ai fost doar ceva din mintea mea. Şi apoi am reuşit să te uit. Dar nu te-am inventat eu, iar tu te-ai întors, eşti în mintea mea, dar eşti şi în realitate.

Bod zâmbi şi spuse:

— Obişnuiai să porţi un soi de haină, era portocalie şi de câte ori vedeam nuanţa aceea deosebită de portocaliu mă gândeam la tine. Nu cred că mai ai haina aceea.

— Nu, zise ea. N-o mai am de mult timp. Acum ar fi fost prea mică pentru mine.

— Da, bineînţeles, zise Bod.

— Trebuie să mă duc acasă, spuse Scarlett. Cred că o să revin în week-end, apoi adăugă, văzând expresia de pe figura lui Bod: astăzi e miercuri.

— Mă bucur.

Fata se întoarse să plece, apoi zise:

— Cum o să te găsesc, rândul viitor?

— O să te găsesc eu, răspunse Bod. Nu-ţi face griji. Să fii singură şi o să te găsesc eu.

Fata dădu din cap şi plecă.

Bod se întoarse în cimitir, urcă pe deal până ajunse la mausoleul familiei Frobisher. Nu intră înăuntru. Se căţără pe latura clădirii, folosindu-se de rădăcinile groase de iederă ca de o scară, şi ajunse pe acoperişul de piatră,

unde stătu şi se gândi privind lumea de lucruri mişcătoare aflată mai jos de cimitir, şi-şi aminti felul în care îl ţinuse Scarlett în braţe şi cum se simţise în siguranţă – chiar dacă fusese numai pentru un moment – şi ce plăcut ar fi să mergi prin lumea din afara cimitirului simţindu-te în siguranţă şi ce bine era să fie stăpân în mica sa lume.

*

Scarlett spuse că nu vrea ceai, mulţumesc. Nici un biscuit cu ciocolată. Domnul Frost era îngrijorat.

— Sincer vorbind, îi zise el, arăţi de parcă ai fi văzut o fantomă. Sigur, un cimitir e locul potrivit să vezi una, dacă te duci acolo, hmmm, am avut cândva o mătuşă care pretindea că papagalul ei era bântuit. Ea era o ara stacojie. Papagaliţa. Mătuşa era arhitect. N-am ştiut niciodată alte amănunte.

— Sunt bine, zise Scarlett. Numai că a fost o zi lungă.

— Atunci te duc acasă. Ai idee ce scrie aici? Mă tot întreb de o jumătate de oră, zise el, arătând copia cu grafit a unei pietre de mormânt, copie aflată pe o măsuţă şi ţinută întinsă de nişte borcane, câte unul în fiecare colţ al ei. Crezi că numele e Gladstone? Ar putea fi o rudă a primului ministru. Dar nu reuşesc să citesc nimic altceva.

— Mi-e teamă că nici eu nu pot, zise Scarlett. Dar o să mă uit din nou când o să ies la plimbare sâmbătă.

— Mama ta a fost de acord?

— A zis că o să mă aducă aici dimineaţa. Apoi o să se ducă să cumpere diferite lucruri de la băcăniei pentru cina noastră. Găteşte o friptură.

— Crezi că or să fie şi cartofi copţi? întrebă domnul Frost, plin de speranţă.

— Cred că da.

Domnul Frost păru încântat. Apoi zise:

— N-aş vrea s-o încurc în vreun fel.

— Îi face plăcere, zise Scarlett, sinceră. Mulţumesc că mă duceţi acasă.

— Cu deosebită plăcere, zise domnul Frost.

Coborâră împreună scara din casa înaltă şi îngustă a domnului Frost, până la micul hol de la capătul scărilor.

*

În Cracovia, pe colina Wawel, există peşteri numite Vizuina Dragonului. Au fost numite astfel după un dragon mort cu multă vreme în urmă. Acestea sunt peşteri pe care le cunosc turiştii. Sub aceste peşteri există altele pe care turiştii nu le cunosc şi nu se duc niciodată să le viziteze. Ele se întind mult în jos şi sunt nelocuite.

Silas mergea înainte, urmat de imensitatea cenuşie a domnişoarei Lupescu, care mergea liniştită în patru labe, după el. După aceea venea Kandar, o mumie asiriană înfăşurată în feşe, care avea aripi puternice de vultur şi ochii ca nişte rubine, şi care căra un purcel.

La început fuseseră patru, dar îl pierduseră pe Harun într-o peşteră aflată mult deasupra lor, când ifritul, cu prea multă încredere în sine, ca toţi cei din rasa sa, păşise într-un spaţiu mărginit de trei oglinzi din bronz lustruit şi fusese înghiţit într-o vâltoare de lumină de culoarea bronzului. Un timp, ifritul putuse să fie văzut numai în oglinzi, şi nu şi în realitate. În oglinzi, ochii săi aprigi erau larg deschişi, iar gura i se mişca de parcă ar fi strigat la ei să plece şi să fie atenţi. Apoi imaginea dispăruse şi ifritul fusese pierdut pentru ei.

Silas, care nu avea probleme cu oglinzile, acoperise una cu haina sa, scoţând-o din funcţiune.

— Deci, zise Silas, am rămas doar trei.

— Şi un porc, zise Kandar.

— De ce? întrebă domnişoara Lupescu, folosind o limbă de lup şi vorbind printre dinţi de lup. De ce ai luat porcul cu tine?

— Aduce noroc, spuse Kandar.

Domnişoara Lupescu mârâi, neconvinsă.

— Harun avea un porc? întrebă Kandar, fără alte comentarii.

— Sttt! făcu Silas. Vin! După zgomot, par să fie mulţi.

— N-au decât să vină, şopti Kandar.

Părul domnişoarei Lupescu se zburli. Ea nu zise nimic, dar era pregătită şi doar printr-un efort de voinţă se stăpâni să nu-şi lase capul pe spate şi să urle.

*

— E minunat aşa, zise Scarlett.

— Da, spuse Bod.

— Deci familia ta a fost ucisă? întrebă Scarlett. Ştie cineva cine e făptaşul?

— Nu. Nu din câte ştiu eu. Paznicul meu spune doar că individul care a făcut-o e încă în viaţă şi că o să-mi spună într-o zi tot ce ştie.

— Într-o zi?

— Când o să fiu pregătit.

— De ce îi e frică? Că o să-ţi iei puşca şi o să pleci călare ca să te răzbuni pe individul care ţi-a ucis familia?

Bod se uită la ea, foarte serios.

— Păi, evident. Dar nu cu o puşcă. Ba da. Cu ceva de felul ăsta.

— Glumeşti.

Bod nu zise nimic. Strângea din buze. Apoi clătină din cap. După care zise:

— Nu glumesc.

Era o dimineaţă însorită şi luminoasă de sâmbătă. Tocmai trecuseră de intrarea în Promenada Egipteană şi nu mai erau în bătaia directă a soarelui, se aflau sub pini şi sub araucaria lăbărţate.

— Paznicul tău e tot o persoană moartă?

— Nu discut despre el, spuse Bod.

— Nici măcar cu mine? zise Scarlett, care părea jignită.

— Nici măcar cu tine.

— Bine, spuse ea. Aşa să fie.

— Uite ce-i, zise Bod, îmi pare rău…

Tocmai în clipa aceea Scarlett spuse:

— I-am promis domnului Frost că n-o să stau prea mult. Ar trebui să mă întorc.

— Bine, zise Bod, îngrijorat că o jignise şi fără să ştie ce ar trebui să spună ca să dreagă lucrurile.

O privi pe Scarlett îndreptându-se spre capelă, pe aleea întortocheată.

O voce feminină zise, dispreţuitoare:

— Uită-te la ea! Domnişoara mare şi tare!

Dar nu se văzu nimeni.

Bod, stânjenit, se întoarse în Promenada Egipteană. Domnişoara Lillibet şi domnişoara Violet îl lăsaseră să depoziteze o cutie plină cu cărţi în ediţii ieftine în cavoul lor, iar el voia să caute ceva de citit.

*

Scarlett îl ajută până la amiază pe domnul Frost la copierea pietrelor de mormânt prin frecare cu grafit, când se opriră să prânzească. Bărbatul se oferi să-i cumpere peşte şi cartofi prăjiţi drept mulţumire, şi se duseră la magazinul cu peşte şi cartofi prăjiţi din josul drumului, iar în timp ce se întoarseră pe colină mâncau peştele şi cartofii prăjiţi aburinzi, stropiţi cu oţet şi sclipind de sare, direct din pungile de hârtie.

— Dacă aţi dori să aflaţi ceva despre o crimă, unde ar trebui să căutaţi? întrebă Scarlett. Am încercat deja pe Internet.

— Hmmm… Depinde. Despre ce fel de crimă discutăm?

— Cred că a fost ceva local. Cu vreo treisprezece, paisprezece ani în urmă. O familie a fost ucisă pe aici, prin jur.

— La naiba! exclamă domnul Frost. Chiar s-a întâmplat aşa ceva?

— Oh, da. Vă simţiţi bine?

— Nu prea. Şi m-a apucat un pic frica. Nu-mi place să mă gândesc la chestii de felul ăsta, adică la crime care să fi avut loc aici. Asemenea lucruri, aici… Nu mă aşteptam ca o fată de vârsta ta să fie interesată de un asemenea lucru.

— Nu mă interesez pentru mine, recunoscu Scarlett. Pentru un prieten.

Domnul Frost termină ultima bucată de cod prăjit.

— Cred că la bibliotecă. Dacă nu-i pe Internet, atunci e în fişierul lor cu ziare. Cine te-a rugat să cauţi aşa ceva?

— Oh, făcu Scarlett, care voia să mintă cât mai puţin posibil. Un băiat pe care îl cunosc. Întreba de treaba asta.

— În mod sigur biblioteca, zise domnul Frost. Crimă. Brrr! Mă trec fiorii.

— Şi pe mine, zise Scarlett. Un pic, apoi adăugă, plină de speranţă. Nu puteţi să mă lăsaţi la bibliotecă, în după-amiaza asta?

Domnul Frost muşcă o jumătate dintr-un cartof mare prăjit şi se uită dezamăgit la restul bucăţii.

— Cartofii prăjiţi se răcesc atât de repede… La un moment dat te frigi la gură cu ei, iar în clipa următoare te întrebi când s-au răcit atât de iute.

— Îmi pare rău, zise Scarlett. N-ar fi trebuit să mă duceţi cu maşina peste tot…

— N-ai de ce să te scuzi, spuse domnul Frost. Mă întrebam cum să-mi organizez mai bine această după-amiază şi dacă mamei tale îi place ciocolata. O sticlă de vin sau ciocolată? Nu-s sigur cum e mai bine. Poate amândouă?

— Pot să vin singură acasă de la bibliotecă, zise Scarlett. Şi mamei îi place ciocolata. Şi mie.

— Atunci, ciocolată, spuse domnul Frost, uşurat; ajunseseră la mijlocul şirului de case înalte cu terasă, de pe deal, la mica Mini verde, parcată afară. Urcă. Te duc la bibliotecă.

*

Biblioteca era o clădire pătrată, numai cărămizi şi piatră, ce data de la începutul secolului trecut. Scarlett se uită în jur şi se duse la ghişeu.

— Da? întrebă femeia de acolo.

— Vreau să văd nişte extrase din ziare vechi, îi spuse Scarlett.

— E pentru şcoală? întrebă femeia.

— E ceva din istoria locală, zise Scarlett, dând din cap, mândră că de data asta nu minţise.

— Avem ziarele locale pe microfişe, spuse femeia.

Era solidă, cu cercei de argint în urechi. Scarlett simţi că-i bubuia inima în piept: era sigură că arăta vinovată sau suspectă, dar femeia o conduse într-o încăpere cu cutii care semănau cu nişte monitoare de calculator şi-i arătă cum să le folosească, cum să afişeze câte o pagină de ziar pe ecran.

— Într-o zi, le vom avea pe toate digitalizate, spuse femeia. Ce zile cauţi?

— Cu vreo treisprezece, paisprezece ani în urmă, spuse Scarlett. Nu pot să fiu mai precisă de atât. O să-mi dau seama ce caut când o să-l văd.

Femeia îi dădu lui Scarlett o cutiuţă ce conţinea echivalentul a cinci ani de ziare înregistraţi pe microfilme.

— Dezlănţuie-te, îi zise ea.

Scarlett presupusese că uciderea unei familii trebuia să fie la ştirile de pe prima pagină, dar când în cele din urmă găsi ceea ce căuta, ştirea era îngropată pe pagina a cincea. Se întâmplase în octombrie, cu treisprezece ani în urmă. Articolul nu avea culoare, nici descrieri, era doar o listă de evenimente: *Arhitectul Ronald Dorian, 36 ani, soţia sa, Carlotta, 34 ani, publicistă, şi fiica lor, Misty, de 7 ani, au fost găsiţi morţi pe strada Dunstan, la numărul 33. Se bănuieşte că-i vorba de ceva mârşav. Un purtător de cuvânt al poliţei a spus că-i prea devreme ca să facă declaraţii în această fază a anchetei, dar că există indicii semnificative ce vor fi investigate.*

Nu se menţiona cum murise familia, nu se spunea nimic despre un copil care lipsea. În săptămâna ce urmase nu era nici o continuare a articolului, iar din câte putu să vadă Scarlett, poliţia nu făcuse nici o declaraţie.

Dar asta era crima. Scarlett era sigură. Strada Dunstan numărul 33. Cunoştea casa. Fusese acolo.

Înapoie cutia cu microfilme la ghişeu, mulţumi bibliotecarei şi se întoarse acasă prin soarele de aprilie. Mama ei era în bucătărie, gătind – nu chiar cu succes, judecând după mirosul de fund-de-tigaie-arsă care umplea aproape tot apartamentul. Scarlett se retrase în dormitor şi deschise larg fereastra, ca să iasă mirosul de arsură, apoi se aşeză pe pat şi dădu un telefon.

— Alo? Domnul Frost?

— Scarlett, e totul gata pentru seara asta? Ce face mama ta?

— Oh, totul e sub control, zise Scarlett, pentru că aşa îi răspunsese mama ei la aceeaşi întrebare. Hmm, domnule Frost, de cât timp locuiţi în casa dumneavoastră?

— De cât timp? Păi de vreo patru luni.

— Cum aţi găsit-o?

— În vitrina cu anunţuri a agentului imobiliar. Casa era goală, la un preţ pe care mi-l puteam permite. Mai mult sau mai puţin. Voiam ceva de unde puteam să mă duc pe jos până la cimitir, iar casa aceea era perfectă.

— Domnule Frost… zise Scarlett, care se întreba cum să-i spună, aşa că îi spuse pur şi simplu. Cu vreo treisprezece ani în urmă, în casa dumneavoastră au fost ucişi trei oameni. Familia Dorian.

La celălalt capăt al firului se aşternu tăcerea.

— Domnule Frost? Sunteţi acolo?

— Hmmm. Sunt încă aici, Scarlett, îmi cer scuze. Nu mă aşteptam să aud aşa ceva. Adică e o casă veche, te aştepţi să se fi întâmplat tot felul de lucruri cu mult timp în urmă. Dar nu şi… bine, ce s-a întâmplat?

Scarlett se întrebă cât de mult putea să-i spună.

— Era un articolaş într-un ziar vechi, nu dădea decât adresa şi nimic altceva. Nu ştiu cum au murit, nu ştiu nimic.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă domnul Frost, care părea mai intrigat de ştire decât s-ar fi aşteptat Scarlett. Acum, tânără Scarlett, e momentul în care intră în acţiune istoricii locali. Lasă totul în seama mea. O să aflu tot ce se poate şi o să te informez.

— Mulţumesc, zise Scarlett, uşurată.

— Hmm, presupun că acest telefon e din cauză că dacă Noona află că au avut loc crime în casa mea – chiar dacă s-au petrecut cu treisprezece ani în urmă – atunci n-o să-ţi mai permită să mă mai vezi sau să mai vizitezi cimitirul. Aşa că, hmm, presupun că n-o să pomenesc de povestea asta până n-o s-o faci tu.

— Mulţumesc, domnule Frost.

— Ne vedem la şapte. Cu ciocolată.

Cina a fost deosebit de plăcută. Mirosul de ars dispăruse din bucătărie. Puiul era bun, salata şi mai bună, cartofii copţi erau prea crocanţi, dar domnul Frost, încântat, proclamase că exact aşa îi plăceau şi se mai servise cu o porţie.

Florile erau obişnuite, ciocolata – pe care o mâncară ca desert – era perfectă, iar domnul Frost stătu şi vorbi cu ele, apoi se uită la televizor împreună cu ele până pe la ora zece, când domnul Frost spuse că trebuia să se ducă acasă.

— Timpul, fluxul şi cercetarea istorică nu aşteaptă pe nimeni, zise el.

Strânse cu entuziasm mâna Noonei, îi făcu cu ochiul, conspirativ, lui Scarlett şi ieşi pe uşă.

Scarlett încercă să-l găsească pe Bod în visele ei, în noaptea aceea; se gândi la el când se duse la culcare, se imagină mergând prin cimitir şi uitându-se după el, dar când visă, se plimba prin centrul oraşului Glasgow, împreună cu prietenii ei din şcoala cea veche. Căutau o anumită stradă, dar găsiră doar o succesiune de fundături, una după alta.

*

Adânc sub colina din Cracovia, în cea mai adâncă subterană de sub peşterile cărora li se spune Vizuina Dragonului, domnişoara Lupescu se împletici şi căzu.

Silas se ghemui lângă ea şi legănă capul domnişoarei Lupescu în mâinile sale. Pe faţa ei era sânge, iar o parte din el era al ei.

— Trebuie să mă părăsiţi, zise ea. Salvaţi băiatul.

Acum era la jumătatea drumului, la jumătate drumului între lup cenuşiu şi femeie, dar faţa ei era de femeie.

— Nu, zise Silas, n-o să te părăsesc.

În spatele lui, Kandar îşi legăna purcelul, aşa cum ar fi făcut un copil cu o păpuşă. Aripa stângă a mumiei era sfârtecată, nu avea să mai zboare niciodată, dar faţa bărboasă îi era neîndurătoare.

— Se întorc, Silas, şopti domnişoara Lupescu. Curând, va răsări soarele.

— Atunci, zise Silas, trebuie să le venim de hac înainte să fie gata să atace. Poţi să stai în picioare?

— *Da*[14]. Sunt unul dintre Câinii lui Dumnezeu, zise domnişoara Lupescu. O să stau în picioare.

Îşi plecă faţa în umbră, îşi îndoi degetele. Când îşi ridică din nou capul din umbră, avea cap de lup. Domnişoara Lupescu îşi puse labele din faţă pe stâncă şi, chinuindu-se, se ridică în picioare: un lup cenuşiu mai mare decât un urs, cu blana şi cu botul mânjite de sânge.

Îşi lăsă capul pe spate şi scoase un urlet de furie şi de provocare. Buzele i se ridicară, lăsând să i se vadă colţii, apoi îşi plecă din nou capul.

— Şi acum o să punem capăt la toate astea, mârâi domnişoara Lupescu.

*

Târziu, duminică după-amiază, sună telefonul. Scarlett stătea la parter, copiind de zor pe hârtie figuri din benzile desenate japoneze pe care le citea. Mama ei ridică receptorul.

— Ce amuzant, tocmai despre tine discutam, zise mama ei, deşi nu discutaseră. A fost minunat, continuă mama ei. M-am distrat grozav. Sincer, n-a fost nici o bătaie de cap. Ciocolata? A fost perfectă. Chiar perfectă. I-am spus lui Scarlett să-ţi spună că oricând doreşti o cină bună, e suficient să mă anunţi. Scarlett? Da, e aici. Ţi-o dau imediat. Scarlett!

— Sunt aici, mămico, nu trebuie să ţipi, zise ea şi luă telefonul. Domnule Frost?

— Scarlett? zise domnul Frost, care părea emoţionat. Lucrul… hmmm… lucrul despre care am discutat. Lucrul care s-a întâmplat în casa mea. Poţi să-i spui prietenului tău că am găsit – hmmm, ascultă, când ai spus „un prieten al tău”, expresia avea acelaşi înţeles cu „tocmai discutam despre tine” sau e o persoană reală, dacă nu sunt indiscret…

— Am un prieten care vrea să ştie, zise Scarlett, amuzată.

---

[14] În limba română, în original.

Mama ei îi aruncă o privire plină de uimire.

— Atunci spune-i prietenului tău că am făcut ceva săpături – nu literalmente, ci doar am scotocit, m-au uitat zdravăn în jur – şi cred că am dezgropat nişte informaţii foarte serioase. Am dat de ceva ascuns. Nu cred că-i ceva despre care putem să discutăm cu oricine… hmmm… Am descoperit nişte chestii.

— De exemplu? întrebă Scarlett.

— Uite ce-i… să nu crezi că am înnebunit. Dar pot să-ţi spun doar că trei persoane au fost ucise. Una – cred că un copil mic – n-a fost ucisă. Nu era o familie alcătuită din trei persoane, era o familie de patru persoane. Numai trei dintre ei au murit. Şi sunt nişte lucruri despre care cred că n-ar trebui să vorbesc la telefon. Spune-i prietenului tău să vină să mă vadă. O să-i spun tot ce ştiu.

— O să-i spun, zise Scarlett şi puse telefonul în furcă, în timp ce inima îi bătea ca o tobă.

*

Bod cobora treptele înguste de piatră pentru prima oară după şase ani. Paşii săi răsunau în camera din interiorul colinei.

Ajunse la capătul treptelor şi aşteptă să se manifeste Ucigaşul. Şi aşteptă, şi aşteptă, dar nu apăru nimic, nu şopti nimeni, nu se mişcă nimic.

Bod se uită în jur, netulburat de întunericul profund, văzând prin el aşa cum văd morţii. Se duse la piatra altar de pe podea, pe care stăteau cupa, broşa şi cuţitul.

Se întinse şi atinse lama cuţitului. Era mai ascuţită decât se aşteptase şi-i crestă pielea degetului.

ACEASTA ESTE COMOARA UCIGAŞULUI, şopti o voce triplă, dar suna mai măruntă decât şi-o amintea, mai ezitantă.

— Tu eşti cea mai bătrână făptură de aici, zise Bod. Am venit să vorbesc cu tine. Vreau un sfat.

O pauză.

NIMENI NU VINE LA UCIGAŞ DUPĂ SFAT. UCIGAŞUL PĂZEŞTE. UCIGAŞUL AŞTEAPTĂ.

— Ştiu. Dar Silas nu-i aici. Şi nu ştiu cu cine altul să discut.

Nu se auzi nici un răspuns. Doar tăcere, care răsuna a praf şi singurătate.

— Nu ştiu ce să fac, recunoscu cinstit Bod. Cred că pot să aflu cine mi-a omorât familia. Cine a vrut să mă ucidă. Dar asta înseamnă să părăsesc cimitirul.

Ucigaşul nu zise nimic. Tentacule de fum se răsuceau încet prin interiorul camerei.

— Nu mi-e frică să mor, zise Bod. Doar că mulţi oameni la care ţin au petrecut atât de mult timp ţinându-mă în siguranţă, învăţându-mă, protejându-mă.

Din nou tăcere.

Apoi Bod zise:

— Trebuie să fac asta singur.

DA.

— Atunci, asta-i tot. Scuze că te-am deranjat.

În mintea lui Bod răsună o voce, oarecum mieroasă: UCIGAŞUL A FOST PUS SĂ PĂZEASCĂ COMOARA PÂNĂ SE VA ÎNTOARCE STĂPÂNUL NOSTRU. EŞTI STĂPÂNUL NOSTRU?

— Nu, răspunse Bod.

Apoi, cu un văicărit plin de speranţă VREI SĂ FII STĂPÂNUL NOSTRU?

— Cred că nu.

DACĂ AI FI STĂPÂNUL NOSTRU TE-AM ŢINE ÎN ÎNCOLĂCIREA NOASTRĂ PENTRU TOTDEAUNA. DACĂ AI FI STĂPÂNUL NOSTRU TE-AM ŢINE ÎN SIGURANŢĂ ŞI TE-AM PROTEJA PÂNĂ LA SFÂRŞITUL TIMPULUI ŞI NU TE-AM LĂSA NICIODATĂ SĂ SUPORŢI PERICOLELE LUMII.

— Nu sunt stăpânul tău.

NU.

Bod simţi Ucigaşul răsucindu-se prin mintea sa, apoi spunând ATUNCI AFLĂ CUM TE NUMEŞTI. Iar mintea îi fu goală, iar încăperea fu goală, iar Bod rămase singur.

Bod urcă cu grijă scările, dar iute. Luase o decizie şi trebuia să acţioneze iute, cât timp decizia îi ardea încă în minte.

Scarlett îl aştepta pe banca de lângă capelă.

— Ei bine? întrebă ea.

— O s-o fac. Haide, zise el şi plecară împreună pe alee, coborând către porţile cimitirului.

*

Casa de la numărul treizeci şi trei era una înaltă, fusiformă, în mijlocul unui şir de clădiri cu terase. Era construită din cărămizi roşii şi nu se remarca prin nimic. Bod se uită la ea nesigur, întrebându-se de ce nu i se părea familiară sau deosebită. Era doar o casă, ca şi celelalte. În faţa ei se afla un spaţiu mic cimentuit, care nu era grădină, şi un Mini verde parcat pe stradă. Uşa din faţă fusese vopsită cândva într-un albastru strălucitor, dar culoarea fusese spălăcită de timp şi de soare.

— Ei? întrebă Scarlett.

Bod ciocăni la uşă. Nu se auzi nimic, apoi un bocănit de paşi pe treptele dinăuntru, iar uşa se deschise, scoţând la iveală un hol şi nişte trepte. În prag stătea un bărbat cu ochelari, cu păr cenuşiu, rar, care clipi la ei, apoi îi întinse mâna lui Bod, îi zâmbi nervos şi-i spuse:

— Tu trebuie să fii prietenul misterios al domnişoarei Perkins. Mă bucur să te cunosc.

— El e Bod, zise Scarlett.

— Bob?

— Bod. Cu D, zise ea. Bod, ţi-l prezint pe domnul Frost.

Bod şi Frost îşi strânseră mâinile.

— Am pus ceainicul pe foc, zise domnul Frost. Ce-ar fi să schimbăm informaţii la o ceaşcă de ceai?

Cei doi îl urmară pe scară până la bucătărie, unde Frost turnă trei căni cu ceai, apoi îi conduse într-o sufragerie mică.

— Casa se tot întinde în sus, le zise el. Toaleta e la următorul etaj, ca şi biroul meu, iar deasupra lor sunt dormitoarele. Toate scările astea te menţin în formă.

Se aşezară pe o canapea mare, foarte stacojie (era aici, când m-am mutat) şi-şi sorbiră ceaiul.

Scarlett se temea că domnul Frost avea să-i pună o grămadă de întrebări lui Bod, dar acesta nu-i puse. Părea foarte agitat, ca şi cum ar fi identificat piatra de mormânt dispărută a cuiva celebru şi ar fi dorit cu disperare să anunţe întreaga lume. Se tot mişca nerăbdător pe scaun, ca şi cum ar fi avut ceva enorm să le împărtăşească şi ca şi cum faptul că nu povestea totul imediat ar fi reprezentat un chin fizic.

— Deci ce-aţi aflat? întrebă Scarlett.

— Ei bine, ai avut dreptate, zise domnul Frost. Adică aceasta e casa în care au fost ucişi oamenii aceia. Şi cred că asasinatul… mda, n-a fost chiar trecut sub tăcere, dar uitat, lăsat să treacă timpul… de către autorităţi.

— Nu înţeleg, zise Scarlett. Crimele nu se pot ascunde sub covor.

— Aceasta a fost, spuse Frost şi-şi bău ceaiul. Există oameni care au influenţă. E singura explicaţie pentru asta şi pentru ce s-a întâmplat cu copilul mai mic…

— Şi ce anume s-a întâmplat cu el? întrebă Bod.

— El a rămas în viaţă, zise Frost. Sunt sigur de asta. Dar n-a fost căutat. Un copil de doi ani care a dispărut ar fi fost, în mod normal, o ştire de interes naţional. Dar ei au muşamalizat-o într-un fel…

— Cine sunt aceşti *ei?* întrebă Bod.

— Aceiaşi oameni care au ucis familia.

— Ştiţi mai mult de atât?

— Da. Un pic, zise Frost, ezitând. Îmi pare rău. Eu… Uite ce-i. Având în vedere ce am găsit. Totul e incredibil.

Scarlett începu să se simtă frustrată.

— Ce-a fost? Ce-aţi aflat?

Frost părea ruşinat.

— Ai dreptate. Îmi pare rău. Am nimerit peste nişte secrete. Nu-i o idee bună. Istoricii nu îngroapă lucruri. Noi le scoatem la iveală. Le arătăm oamenilor. Da, zise el, se opri, ezită, apoi continuă. Am găsit o scrisoare. La etaj. Ascunsă sub o scândură din podea desprinsă. Tinere, spuse

el, întorcându-se spre Bod, am dreptate dacă presupun că interesul tău în această afacere, în această afacere groaznică, este personal?

Bod dădu din cap.

— Nu întreb mai mult, spuse domnul Frost şi se ridică. Vino, îi zise el lui Bod. Tu nu, îi spuse el lui Scarlett. Încă nu. Dacă el va spune că-i în regulă, o să ţi-o arăt şi ţie. Ne-am înţeles?

— Ne-am înţeles, zise Scarlett.

— N-o să dureze mult, spuse domnul Frost. Hai, băiete!

Bod se ridică şi aruncă o privire îngrijorată către Scarlett.

— E în regulă, spuse ea şi-i zâmbi cât putu de liniştitor. O să te aştept aici.

Fata le privi umbrele în timp ce cei doi ieşeau din încăpere şi urcară pe scară. Se simţea nervoasă, dar plină de speranţe. Se întreba ce-o să afle Bod şi era bucuroasă că o să fie primul care o să afle. La urma urmei, era povestea sa. Era dreptul lui.

Pe scări, domnul Frost o luă înainte.

Bod se uita în jur, în timp ce urca spre partea de sus a casei, dar nimic nu i se părea familiar. Totul i se părea străin.

— Mergem până sus de tot, spuse domnul Frost; urcară încă un rând de scări. Ei bine, nu trebuie să-mi răspunzi, dacă nu vrei, dar – tu eşti, hmmm, băiatul, nu-i aşa?

Bod nu spuse nimic.

— Am ajuns, zise domnul Frost.

Răsuci cheia în broasca uşii de la ultimul etaj al casei, o deschise şi cei doi intrară înăuntru.

Camera era mică, o cameră de mansardă cu tavan înclinat. Cu treisprezece ani în urmă fusese în ea un pătuţ pentru copil. În încăperea aceea, bărbatul şi băiatul abia încăpeau.

— Chiar am avut noroc, zise domnul Frost. Ca să zicem aşa, era chiar sub nasul meu.

Se ghemui şi trase la o parte covorul uzat.

— Deci ştiţi de ce a fost asasinată familia mea? întrebă Bod.

— E totul aici, răspunse domnul Frost, apoi se aplecă spre o bucată de scândură din podea şi o împinse până când reuşi s-o scoată de la locul ei. Aceasta trebuie să fi fost camera copilului, zise domnul Frost. O să-ţi arăt… ştii, singurul lucru pe care nu-l ştim e: cine e făptaşul. Nu ştim nimic. Nu avem nici cel mai mic indiciu.

— Ştim că avea păr negru, zise Bod, în încăperea ce fusese cândva dormitorul său. Şi ştim că numele său e Jack.

Domnul Frost vârî mâna în spaţiul gol în care fusese scândura.

— Au trecut aproape treisprezece ani, zise el. Iar părul se răreşte şi devine cenuşiu, în treisprezece ani. Dar da, ai dreptate. Numele e Jack.

Se ridică. Mâna care fusese în gaura din podea ţinea un cuţit mare, ascuţit.

— Acum, băiete, zise individul numit Jack, e timpul să terminăm.

Bod se uită la el. Era ca şi cum domnul Frost fusese o haină sau o pălărie, pe care individul din faţa sa o purtase şi pe care o scosese acum. Exteriorul amabil dispăruse.

Lumina sclipea în ochelarii bărbatului şi în lama cuţitului.

O voce strigă către ei din josul scărilor – vocea lui Scarlett.

— Domnule Frost, bate cineva la uşa din faţă. Să îl invit înăuntru?

Individul numit Jack privi într-o parte pentru o clipă, dar Bod ştia că momentul acela era tot ce avea la dispoziţie, aşa că dispăru, atât de complet, atât de deplin pe cât fu în stare. Individul numit Jack se uită înapoi în locul în care fusese Bod, apoi prin încăpere, cu uimire şi cu furie pe figură. Făcu un pas prin încăpere, cu capul legănându-se dintr-o parte în alta, ca un tigru ce-şi adulmecă prada.

— Eşti aici, undeva, mârâi individul numit Jack. Te miros!

Auzi în urma sa micuţa uşă a dormitorului de la mansardă trântindu-se, iar când se răsuci spre ea auzi cheia răsucindu-se în broască.

Individul numit Jack ridică glasul:

— Băiete, câştigi nişte timp, dar n-o să mă opreşti, strigă el prin uşa încuiată, după care adăugă. Noi doi avem o treabă neterminată.

*

Bod se aruncă pe scări, izbindu-se de pereţi, aproape căzând cu capul înainte în graba sa de a ajunge la Scarlett.

— Scarlett, zise el, când o văzu. El e! Vino!

— Cine e? Despre ce vorbeşti?

— El! Frost! E Jack! A încercat să mă omoare!

Se auzi un bubuit de sus, în timp ce individul numit Jack izbea cu piciorul în uşă.

— Dar e *drăguţ*, zise Scarlett, încercând să înţeleagă ceea ce auzise.

— Nu, spuse Bod, apucând-o de mână şi trăgând-o în jos pe scări, către hol. Nu, nu este.

Scarlett deschise uşa din faţă.

— Ah, bună seara, tânără doamnă, spuse bărbatul din uşă, uitându-se în jos la ea. Îl căutăm pe domnul Frost. Cred că locuieşte în zonă.

Bărbatul avea păr argintiu şi mirosea a colonie.

— Sunteţi prieteni cu dânsul? întrebă Scarlett.

— Oh, da, zise un bărbat mai scund, care stătea în spatele primului; avea o mustăcioară neagră şi era singurul dintre ei care purta pălărie.

— Sigur că suntem, spuse al treilea, un bărbat mai tânăr, imens, un blond nordic.

— Fiecare dintre noi, cei numiţi Jack, îi suntem prieteni, spuse ultimul dintre bărbaţi, lat şi solid ca un taur, cu un cap masiv, ce avea pielea cafenie.

— Hmmm. Domnul Frost… a trebuit să plece, zise fata.

— Dar maşina lui e aici, zise bărbatul cu păr alb.

— Tu cine eşti? întrebă blondul.

— El e prieten cu mămica mea, răspunse Scarlett.

Îl văzuse pe Bod, în cealaltă parte a grupului de bărbaţi, care-i făcea semne de zor să-i lase baltă pe bărbaţi şi să-l urmeze.

Aşa că spuse, cât de calmă putu:

— Tocmai a ieşit. A ieşit ca să cumpere un ziar. De la magazinul de la colţ.

Şi închise uşa în urma ei, ocoli bărbaţii şi vru să plece.

— Unde te duci? întrebă bărbatul cu mustaţă.

— Trebuie să prind autobuzul, zise ea.

Scarlett urcă dealul către staţia de autobuz şi către cimitir şi nu se uită înapoi cu nici un chip.

Bod mergea alături de ea. Până şi lui Scarlett îi părea a fi o umbră în întunericul ce se lăsa, precum ceva ce aproape nu era acolo, o pâlpâire de abureală caldă, o frunză ce se mişcă şi ce păruse pentru o clipă să fie un băiat.

— Mergi mai iute, îi zise Bod. Toţi indivizii se uită la tine. Dar nu fugi.

— Cine sunt tipii ăştia?

— Nu ştiu, îi răspunse Bod. Dar arată ciudat. De parcă n-ar fi oameni cu adevărat. Vreau să mă întorc şi să trag cu urechea.

— Sigur că sunt oameni, zise Scarlett şi urcă dealul cât de iute putu fără să fugă, fără să mai fie convinsă că Bod mergea alături de ea.

Cei patru bărbaţi rămaseră în uşa casei cu numărul treizeci şi trei.

— Nu-mi place chestia asta, spuse individul cel solid cu gât de taur.

— Nu vă place, domnule Tar? întrebă bărbatul cu părul alb. Nici unuia dintre noi nu-i place. Totul e aiurea. Totul a mers pe dos.

— Cracovia s-a dus. Cei de acolo nu răspund. Şi după Melbourne şi Vancouver… zise bărbatul cu mustaţă. Din câte ştim, doar noi am mai rămas.

— Tăcere, vă rog, domnule Ketch, spuse bărbatul cu părul alb. Mă gândesc.

— Scuze, domnule, spuse domnul Ketch şi-şi mângâie mustaţa cu un deget înmănuşat, privi în sus spre deal, apoi în josul drumului şi fluieră printre dinţi.

— Cred că… ar trebui să mergem după ea, spuse bărbatul cu gât de taur, domnul Tar.

— Cred că ar trebui să mă ascultaţi, zise bărbatul cu părul alb. Am spus să tăceţi. Asta înseamnă *să tăceţi!*

— Scuze, domnule Dandy, zise bărbatul cel blond.

Tăcură cu toţii.

În tăcere, cei patru auziră bocănit venind de sus, din interiorul casei.

— Eu intru, spuse domnul Dandy. Domnule Tar, vino cu mine. Nimble şi Ketch, prindeţi fata. Aduceţi-o înapoi.

— Vie sau moartă? întrebă domnul Ketch, cu un zâmbet încântat.

— Vie, prostule, spuse domnul Dandy. Vreau să aflu ce ştie.

— Poate e una dintre ei, zise domnul Tar. Dintre cei care ne-au venit de hac în Vancouver, în Melbourne şi…

— Prinde-o, spuse domnul Dandy. Prinde-o *acum!*

Blondul şi individul cu pălărie şi mustaţă se grăbiră se urce dealul.

Domnul Dandy şi domnul Tar rămaseră în faţa uşii casei cu numărul treizeci şi trei.

— Forţează uşa, spuse domnul Dandy.

Domnul Tar puse umărul în uşă şi începu să-şi lase greutatea în ea.

— E fortificată, zise el. E protejată.

Domnul Dandy spuse:

— Nu există nimic făcut de un Jack ce nu poate fi reparat de un altul.

Îşi scoase mănuşa, puse mâna pe uşă şi mormăi ceva într-o limbă mai veche decât engleza.

— Încearcă acum, zise el.

Tar se rezemă de uşă, mormăi şi împinse. De data asta încuietoarea cedă şi uşa se deschise.

— Bravo, spuse domnul Dandy.

De undeva, de sus, departe, din vârful casei se auzi zgomot de ceva spart.

Individul numit Jack îi întâlni la jumătatea scării. Domnul Dandy rânji la el, fără umor, dar cu dinţi perfecţi.

— Salut, Jack Frost, zis el. Credeam că l-ai găsit pe băiat.

— L-am găsit, zise individul numit Jack. A fugit.

— Din nou? spuse Jack Dandy, iar zâmbetul său deveni mai larg, mai rece şi mai perfect. O dată e o greşeală, Jack. De două ori e un dezastru.

— O să-l prindem, zise individul numit Jack. Treaba asta o să se încheie în noaptea asta.

— Ar fi bine, spuse domnul Dandy.

— Băiatul o să fie în cimitir, zise individul numit Jack.

Cei trei se grăbiră să coboare scara.

Individul numit Jack adulmecă aerul. Simţea mirosul băiatului în nări, simţea o mâncărime în ceafă. Se simţea ca şi cum toate astea se întâmplaseră cu ani în urmă. Se opri, îşi îmbrăcă haina lungă, neagră, ce atârna în holul din faţă, ce arăta nepotrivită alături de jacheta de tweed a domnului Frost şi de impermeabilul cafeniu.

Uşa din faţă era deschisă, iar în stradă lumina zilei aproape dispăruse. De data asta, individul numit Jack ştia exact unde să meargă. Nu se opri, ieşi pur şi simplu din casă şi se grăbi să urce dealul către cimitir.

*

Porţile cimitirului erau închise când Scarlett ajunse acolo. Fata împinse disperată în ele, dar porţile fuseseră zăvorâte pentru noapte. Apoi Bod apăru lângă ea.

— Ştii unde e cheia? îl întrebă ea.

— Nu avem timp, îi zise Bod şi se apropie de barele de metal. Ia-mă în braţe.

— Poftim?

— Ia-mă în braţe şi închide ochii.

Scarlett se uită la Bod, ca şi cum l-ar fi avertizat să nu încerce nimic, apoi îl luă în braţe şi strânse zdravăn ochii.

— Bine.

Bod se rezemă de barele porţilor cimitirului. Acestea făceau parte din cimitir, iar băiatul spera că de data asta Libertatea Cimitirului avea să fie valabilă – măcar de data asta – şi pentru alte persoane. Apoi Bod se strecură printre bare, ca un fum.

— Poţi să deschizi ochii, zise el.

Fata deschise ochii.

— Cum ai făcut asta?

— Aici e casa mea, spuse el. Pot să fac anumite lucruri aici.

Se auzi zgomot de pantofi călcând pe pavaj şi în cealaltă parte a porţilor apărură doi bărbaţi, trăgând de ele, făcându-le să zăngăne.

— Hei! zise Jack Ketch, mişcând din mustaţă şi-i zâmbi lui Scarlett prin bare, ca un iepure care avea un secret.

Avea o coardă de mătase neagră legată în jurul antebraţului stâng şi se apucă s-o desfăşoare cu mâna dreaptă, înmănuşată. O desprinse de pe braţ şi o luă în mână, încercând-o, trecând-o dintr-o mână în alta de parcă ar fi jucat un joc pentru copii.

— Vino, fetiţo. E noapte. Nimeni n-o să-ţi facă vreun rău.

— Vrem doar să ne răspunzi la nişte întrebări, zise blondul cel solid, domnul Nimble. Suntem în misiune oficială.

(Minţea. Nu era nimic oficial în ceea ce făceau indivizii Jack de Toate Meseriile, deşi fuseseră indivizi numiţi Jack în guverne, în poliţie şi în alte locuri de acelaşi fel.)

— Fugi! îi spuse Bod lui Scarlett, apucând-o de mână, iar ea o luă la fugă.

— Ai văzut? întrebă Jack căruia i se spunea Ketch.

— Ce să văd?

— Am văzut pe cineva lângă ea. Un băiat.

— *Băiatul?* întrebă Jack căruia i se spunea Nimble.

— De unde să ştiu? Hai, dă-mi o mână de ajutor.

Bărbatul mai solid întinse mâinile, le împreună astfel încât să formeze o treaptă, iar piciorul îmbrăcat în negru al lui Jack Ketch se aşeză pe treapta aceea. Ketch fu ridicat,

el se rostogoli peste partea de sus a porţii şi sări pe alee, aterizând în patru labe ca o broască. Se ridică şi zise:

— Găseşte o altă cale de a intra. Eu mă duc după ei.

Şi sprintă pe aleea întortocheată ce ducea în cimitir.

*

— Spune-mi măcar ce facem, zise Scarlett.

Bod mergea iute prin crepusculul ce se lăsa, dar nu fugea. Încă nu fugea.

— Ce vrei să spui?

— Cred că individul voia să mă omoare. Ai văzut cum s-a jucat cu coarda aceea neagră?

— Sunt convins că voia să te omoare. Individul numit Jack – domnul Frost al tău – voia să mă omoare pe mine. Avea un cuţit.

— Nu e domnul Frost al meu. Bine, este, într-un fel. Îmi pare rău. Unde mergem?

— Mai întâi o să te duc într-un loc unde să fii în siguranţă. Apoi o să am grijă de ei.

Peste tot în jurul lui Bod, locuitorii cimitirului se trezeau şi se strângeau, îngrijoraţi şi alarmaţi.

— Bod, ce se întâmplă? întrebă Caius Pompeius.

— Oameni răi, zise Bod. Puteţi să-i supravegheaţi? Ca să-mi spuneţi în orice clipă unde sunt. Trebuie s-o ascundem pe Scarlett. Aveţi vreo idee?

— În cripta din capelă? zise Thackeray Porringer.

— Ăla-i primul loc în care or să se uite.

— Cu cine vorbeşti? întrebă Scarlett, uitându-se la Bod de parcă acesta înnebunise.

— În interiorul dealului? propuse Caius Pompeius.

Bod se gândi o clipă, apoi zise:

— Da. Bună idee. Scarlett, îţi aminteşti locul în care l-am găsit pe Omul Indigo?

— Oarecum. Un loc întunecos. Îmi amintesc că nu era nimic de care să-ţi fie frică.

— Te duc acolo.

Se grăbiră pe cărare. Scarlett îşi dădu seama că Bod discuta cu nişte persoane în timp ce mergea, dar auzea

numai ce spunea el. Era ca şi cum ar fi ascultat pe cineva care vorbea la telefon. Ceea ce îi aminti…

— Mămica o să se înfurie groaznic, zise ea. Sunt moartă!

— Nu, zise Bod. Nu eşti. Încă nu. Nu pentru mult timp, zise el, apoi se adresă altcuiva. Acum sunt doi? Merg împreună? Bine.

Ajunseră la mausoleul familiei Frobisher.

— Intrarea este în spatele sicriului de jos, din stânga, spuse Bod. Dacă auzi pe cineva venind, şi nu sunt eu, du-te direct până jos de tot… ai ceva cu care să luminezi?

— Mda. Un LED mic, pe inelul pentru chei.

— Bine.

Bod deschise uşa mausoleului.

— Să fii atentă. Să nu te împiedici.

— Unde te duci? întrebă Scarlett.

— Aceasta e casa mea, zise Bod. Trebuie s-o apăr.

Scarlett strânse în mână inelul de chei cu LED şi se târî în patru labe. Spaţiul din spatele coşciugului era îngust, dar fata intră în gaura din deal şi împinse sicriul la loc, cât de bine putu. La lumina LED-ului putea să vadă treptele de piatră. Stătu dreaptă şi, cu mâna pe perete, coborî trei trepte, apoi se opri şi se aşeză, sperând că Bod ştia ce face, şi aşteptă.

— Unde sunt acum indivizii? întrebă Bod.

— Un individ e pe Promenada Egipteană, îi spuse tatăl său. Te caută. Prietenul lui aşteaptă pe alee. Alţi trei sunt pe cale să vină aici, căţărându-se pe zid.

— Dacă Silas ar fi fost aici… Le-ar fi venit iute de hac. Sau domnişoara Lupescu.

— N-ai nevoie de ei, spuse încurajator domnul Owens.

— Unde-i mămica?

— Jos, lângă zid.

— Spune-i că am ascuns-o pe Scarlett în spatele mausoleului lui Frobisher. Cere-i să aibă grijă de ea, dacă mi se întâmplă ceva.

Bod o luă la fugă prin cimitirul întunecos. Singura cale de acces în partea de nord-vest a cimitirului era prin

Promenada Egipteană. Ca să meargă pe acolo însemna să treacă pe lângă omuleţul cu frânghia de mătase neagră. Un om care îl căuta şi care-l voia mort…

Îşi spuse că el era Nobody Owens. Făcea parte din cimitir. N-avea să păţească nimic.

Aproape că nu-l văzu pe omuleţ – pe individul Jack numit Ketch – când pătrunse în grabă în Promenada Egipteană. Individul aproape că făcea parte din umbră.

Bod inspiră, dispăru cât de iute putu să dispară şi trecu pe lângă individ ca praful mânat de briza serii.

Străbătu lungimea plină de verdeaţă a Promenadei Egiptene, apoi, cu un efort de voinţă, deveni cât mai vizibil şi dădu cu piciorul într-o piatră.

Văzu umbra din arcadă desprinzându-se şi venind după el, aproape la fel de tăcută ca şi morţii.

Bod se strecură prin capătul năpădit de iederă al Promenadei şi pătrunse în colţul de nord-vest al cimitirului. Ştia că trebuia să-şi planifice bine timpul. Dacă se mişca prea iute, individul avea să-l piardă, dacă se mişca prea încet, o coardă neagră de mătase avea să fie înfăşurată în jurul gâtului său, oprindu-i respiraţia şi lăsându-l fără zile.

Îşi făcu loc zgomotos prin vălmăşagul de iederă, deranjând una din multele vulpi din cimitir, care o tuli prin tufişuri. Aici era o adevărată junglă, alcătuită din pietre de mormânt prăbuşite, statui fără cap, copaci şi tufăriş, grămezi alunecoase de frunze căzute, pe jumătate putrezite – dar era o junglă pe care Bod o explorase încă de când fusese suficient de mare ca să meargă şi să hoinărească.

Acum se grăbea cu grijă, păşind de pe rădăcinile unei tufe de iederă pe o piatră, apoi pe pământ, plin de încredere, pentru că acesta era cimitirul lui. Simţea cimitirul străduindu-se să-l ascundă, să-l protejeze, să-l facă să dispară, iar el lupta împotriva acestui lucru, se străduia să fie văzut.

Îl văzu pe Nehemiah Trot şi ezită.

— Bună, tinere Bod, strigă Nehemiah. Am auzit că aţâţarea e stăpâna acestui moment, că ţâşneşti prin aceste domenii ca o cometă pe firmament. Despre ce-i vorba, bunule Bod?

— Staţi acolo, zise Bod. Exact unde sunteţi. Uitaţi-vă în direcţia din care vin. Spuneţi-mi când individul se apropie.

Bod ocoli mormântul acoperit de iederă al familiei Carstairs, apoi se opri, gâfâind de parcă i s-ar fi tăiat răsuflarea, stând cu spatele către urmăritorul său.

Şi aşteptă. Dură doar câteva secunde, dar lui i se păru că trecuse o mică veşnicie.

(— E aici, flăcăule, zise Nehemiah Trot. E la vreo douăzeci de paşi în urma ta.)

Individul Jack numit Ketch văzu băiatul în faţa sa. Întinse coarda de mătase neagră în mâini. Se strânsese în jurul multor gâturi, în decursul anilor, şi însemnase sfârşitul tuturor oamenilor în jurul cărora se strânsese. Era foarte moale şi foarte rezistentă – şi invizibilă pentru razele X.

Mustaţa lui Ketch se mişcă, dar nu se mai mişcă şi altceva. Vedea prada şi nu voia s-o sperie. Începu să înainteze, tăcut ca o umbră.

Băiatul se ridică.

Jack Ketch sări înainte, pantofii săi negri, bine lustruiţi nescoţând nici un sunet prin mormanul de frunze.

(— Vine, flăcăule! strigă Nehemiah Trot.)

Băiatul se întoarse, iar Jack Ketch se repezi la el.

Iar domnul Ketch simţi lumea prăvălindu-se în faţa sa. Se prinse de lume cu o mână înmănuşată, dar căzu şi căzu în vechiul mormânt, se prăbuşi toţi cei şapte metri, înainte să se prăvălească pe coşciugul domnului Carstairs, făcând aşchii capacul sicriului – şi, în acelaşi timp, şi glezna sa.

— Unul, zise calm Bod, deşi nu se simţea deloc calm.

— Elegantă realizare, zise Nehemiah Trot. O să compun o odă. Vrei să rămâi s-o asculţi?

— Nu am timp, spuse Bod. Unde sunt ceilalţi indivizi?

— Trei dintre ei sunt pe aleea de sud-vest, îi răspunse Euphemia Horsfall. Se îndreaptă către colină.

Iar Tom Sands zise:

— Şi mai e unul. Chiar acum merge în jurul capelei. E cel care s-a tot învârtit prin cimitir în ultima lună. Dar acum arată oarecum altfel.

— Fiţi cu ochii pe individul care-i aici, cu domnul Carstairs – şi vă rog să-i cereţi scuze în numele meu doamnei Carstairs…

Se aplecă sub o ramură de pin şi ocoli colina, pe cărări care îi conveneau lui, sărind de pe un monument pe o piatră de mormânt, ceea ce era mai iute.

Trecu pe lângă mărul cel bătrân.

— Mai sunt încă patru, zise o voce feminină, caustică. Patru, şi toţi ucigaşi. Iar ceilalţi n-or să cadă toţi în morminte deschise, ca să-ţi facă ţie pe plac.

— Bună, Liza. Credeam că eşti supărată pe mine.

— S-ar putea să fiu, s-ar putea să nu fiu, zise ea, fiind doar o voce. Dar asta nu înseamnă că o să-i las să te taie.

— Atunci împiedică-i pentru mine, împiedică-i, zăpăceşte-i şi încetineşte-i. Poţi să faci asta?

— În timp ce tu o să fugi iarăşi? Nobody Owens, de ce nu dispari pur şi simplu şi nu te ascunzi în mormântul plăcut al mămicii, unde ei n-or să te găsească niciodată? Iar Silas se va întoarce curând şi va avea grijă de ei…

— Poate se va întoarce, poate nu se va întoarce, zise Bod. Ne întâlnim la copacul trăsnit.

— Tot nu vorbesc cu tine, zise vocea Lizei Hempstock, mândră ca un păun şi obraznică precum o vrabie.

— Ba vorbeşti. Chiar în clipa asta.

— Numai în această perioadă de urgenţă. După aia, nici o vorbă!

Bod se îndreptă spre copacul lovit de trăsnet, un stejar care fusese ars de fulger cu douăzeci de ani în urmă şi acum era doar un membru înnegrit ce se îndrepta spre cer.

Avea o idee. Nu era pe deplin formată. Depindea de felul în care îşi amintea lecţiile domnişoarei Lupescu, de felul în care îşi amintea ce văzuse şi auzise când fusese copil.

Fu mai greu să găsească mormântul decât se aşteptase, chiar ştiind ce să caute, dar îl găsi – un mormânt urât, aplecat într-un unghi ciudat, având deasupra pietrei funerare un înger fără cap, pătat, care avea înfăţişarea unei ciuperci gargantuane. Abia atunci când îl atinse şi simţi fiorul, fu pe deplin sigur.

Se aşeză pe mormânt, silindu-se să devină complet vizibil.

— Nu ai dispărut, zise vocea Lizei. Te poate găsi oricine.

— Foarte bine, zise Bod. Vreau ca indivizii să mă găsească.

— Prostul dacă nu-i fudul… zise Liza.

Luna răsărise. Acum era uriaşă şi atârna jos pe cer. Bod se întrebă dacă ar exagera dacă ar începe să fluiere.

— Îl văd!

Un bărbat fugea către el, împiedicându-se şi împleticindu-se, urmat îndeaproape de alţi doi bărbaţi.

Bod era conştient de morţii grămădiţi în jurul lor, care priveau scena, dar se sili să-i ignore. Se aşeză mai bine pe mormântul cel urât. Se simţea ca momeala dintr-o capcană, iar simţământul acela nu era deloc plăcut.

Bărbatul ca un taur fu primul care ajunse la mormânt, urmat îndeaproape de bărbatul cu părul alb – cel care fusese singurul care vorbise – şi de blond.

Bod rămase acolo unde era.

Bărbatul cu părul alb zise:

— Aha! Presupun că eşti băiatul familiei Dorian, cel care a fugit. Uluitor. Jack Frost al nostru te caută prin toată ţara, iar tu eşti aici, exact unde te-a lăsat cu treisprezece ani în urmă…

— Individul ăla mi-a omorât familia, spuse Bod.

— Într-adevăr.

— De ce?

— Contează? Nu o să apuci să spui nimănui.

— Atunci n-ai de ce să nu-mi spui, nu-i aşa?

Bărbatul cu părul alb lătră un râs.

— Ha! Amuzant băiat! Însă eu aş vrea să ştiu cum ai trăit în cimitir timp de treisprezece ani fără să capeţi înţelepciune de la cineva?

— Dacă răspunzi la întrebarea mea, îţi răspund şi eu la a ta.

— Nu vorbi cu domnul Dandy aşa, mucosule! se răsti individul cu ceafă de taur. Te rup în bucăţi, te…

Bărbatul cu părul alb făcu încă un pas spre mormânt.

— Sttt, Jack Tar. Bine. Răspuns contra răspuns. Noi – prietenii mei şi cu mine – suntem membrii unei organizaţii frăţeşti, cunoscută drept Indivizii Jack de Toate Meseriile sau Pungaşii sau sub alte nume. Existăm de foarte, foarte mult timp. Noi ştim… ne amintim lucruri pe care majoritatea oamenilor le-au uitat. Vechile Cunoaşteri.

— Magie. Cunoaşteţi un pic de magie, zise Bod.

Individul dădu din cap, aprobator.

— Dacă vrei să-i spui aşa… Există o magie pe care o preiei din moarte. Ceva părăseşte lumea, altceva pătrunde în ea…

— Mi-aţi omorât familia pentru asta? Pentru magie? E ridicol!

— Nu. Noi v-am ucis ca să ne apărăm. Cu mult timp în urmă, unul dintre ai noştri – era în Egipt, pe vremea piramidelor – a prevăzut că într-o zi se va naşte un copil care va merge pe graniţa dintre cei vii şi cei morţi. Dacă acel copil va ajunge adult, asta va însemna sfârşitul ordinului nostru şi a tot ce apărăm noi. Am avut oameni care au urmărit naşterile dinainte ca Londra să fie sat, am supravegheat familia ta dinainte ca New Amsterdam să devină New York. Şi l-am trimis pe acel Jack pe care l-am crezut cel mai bun, mai iute şi mai periculos, să vă vină de hac. Să facă lucrurile aşa cum se cuvine, astfel încât să putem să luăm toţi juju[15] răi şi să-i facem să lucreze pentru noi, şi să menţinem totul în funcţiune pentru încă cinci mii de ani. Numai că el n-a făcut asta…

Bod se uită la cei trei bărbaţi.

— El unde e? De ce nu-i aici?

---

[15] juju – spirit rău, în credinţele africane.

— Putem să avem noi grijă de tine, spuse blondul. El are nas bun, dar acum e pe urmele prietenei tale. Nu putem să lăsăm nici un martor. Nu într-o asemenea situaţie.

Bod se apleacă, îşi înfundă mâinile în buruienele de pe mormântul neîngrijit.

— Veniţi şi prindeţi-mă, fu tot ce spuse el.

Blondul rânji, bărbatul cu gât de taur se întinse şi – da – până şi domul Dandy făcu câţiva paşi înainte.

Bod îşi înfipse degetele cât putu de adânc în iarbă, îşi trase buzele, dezgolindu-şi dinţii, şi spuse trei cuvinte într-o limbă ce fusese deja veche înainte de naşterea Omului Indigo.

— *Skagh! Thegh! Khavagah!*

Deschise poarta ghulelor.

Mormântul se răsuci în sus, ca un chepeng. Bod văzu stele în gaura adâncă de sub uşă, văzu un întuneric plin cu lumini sclipitoare.

Individul ca un taur, domnul Tar, care era pe marginea gropii, nu se putu opri şi se prăbuşi, surprins, în beznă.

Domnul Nimble sări către Bod, cu braţele întinse, sărind peste groapă. Bod văzu individul oprindu-se în aer în punctul cel mai de sus al saltului, îl văzu atârnând acolo o clipă, înainte să fie aspirat prin poarta ghulelor, în adâncuri…

Domnul Dandy rămase la marginea porţii ghulelor, pe o muchie de piatră, şi se uită în jos. Apoi îşi ridică privirea către Bod şi zâmbi, strângând din buze.

— Nu ştiu ce ai făcut, spuse domnul Dandy. Dar nu are nici un efect, spuse el şi-şi scoase mâna înmănuşată din buzunar, ţinând în ea un pistol, pe care-l îndreptă spre Bod. Ar fi trebuit să fac asta acum treisprezece ani. Nu poţi să ai încredere în alţii. Dacă-i ceva important, trebuie să-l faci singur.

Un vânt de deşert se ridică prin poarta ghulelor ce era deschisă, un vânt fierbinte şi uscat, plin de nisip. Iar Bod zise:

— Acolo jos e un pustiu. Dacă o să cauţi apă, o să găseşti un pic. Există făpturi pe care le poţi mânca, dacă o

să te străduieşti din greu, dar nu te pune cu groaznicii nopţii. Fereşte-te de Gholheim. Ghulele pot să-ţi şteargă amintirile şi să te transforme în una dintre ele sau pot să aştepte până o să putrezeşti, iar atunci or să te mănânce. Poţi să scapi de ambele variante.

Ţeava pistolului nu tremură. Domnul Dandy întrebă:

— De ce-mi spui chestiile astea?

Bod arătă spre cimitir.

— Din cauza lor, spuse el, iar când spuse cuvintele acestea, domnul Dandy privi într-o parte, pentru o clipă, suficient pentru ca Bod să dispară.

Domnul Dandy privi în dreapta, în stânga, dar Bod nu mai era lângă statuia sfărâmată. Din adâncurile gropii se auzi un ţipăt, ca vaietul singuratic al unei păsări de noapte.

Domnul Dandy se uită în jur, cu fruntea încruntată, cu trupul o masă de nehotărâre şi furie.

— Unde eşti? mârâi el. Să te ia naiba! Unde eşti?

I se păru că aude un glas care zise:

— Porţile ghulelor sunt făcute ca să fie deschise, apoi închise. Nu poţi s-o laşi deschisă. Porţile vor să se închidă.

Buza gropii se clătină şi se zgudui. Domnul Dandy mai apucase un cutremur, cu mulţi ani în urmă, în Bangladesh. Se întâmplară următoarele: pământul se zgâlţâi, domnul Dandy căzu şi fu gata să se prăbuşească în beznă, dar se prinse de piatra de mormânt căzută, îşi întinse braţele pe ea şi se ţinu bine. Nu ştia ce se afla sub el şi nici nu voia să afle.

Pământul se cutremură, iar domnul Dandy simţi că piatra de mormânt începu să alunece sub greutatea sa.

Se uită în sus. Băiatul era acolo, privind curios în jos, spre el.

— Acum o să las poarta să se închidă, zise Bod. Cred că, dacă o să continui să te ţii de chestia aia, s-ar putea închide peste tine, strivindu-te, sau s-ar putea să te absoarbă pur şi simplu şi să te transforme într-o parte a porţii. Nu ştiu. Dar o să-ţi dau o şansă, ceea ce înseamnă mai mult decât ai dat tu familiei mele.

O zguduitură furioasă. Domnul Dandy se uită în ochii cenuşii ai băiatului şi înjură. După care spuse:

— N-o să scapi niciodată de noi. Noi suntem Indivizii Jack de Toate Meseriile. Suntem pretutindeni. Nu s-a terminat.

— Cu voi s-a terminat, spuse Bod. E sfârşitul vostru şi a tot pentru ce aţi luptat. Aşa cum a prezis omul acela din Egipt. Voi nu m-aţi ucis. Aţi fost pretutindeni. Dar acum s-a terminat, zise Bod şi zâmbi. Asta a făcut Silas, nu-i aşa? Asta face acolo unde e.

Figura domnului Dandy confirmă tot ce bănuise Bod.

Iar Bod nu ştiu niciodată ce ar fi putut să spună domnul Dandy, pentru că individul dădu drumul pietrei de mormânt şi căzu încet în poarta ghulelor ce era deschisă.

— *Wegh Kharados,* zise Bod.

Poarta ghulelor deveni din nou mormânt şi nimic mai mult.

Ceva îl trase de mânecă. Fortinbras Bartleby se uita în sus spre el.

— Bod! Individul de lângă capelă! Urcă dealul.

*

Individul numit Jack se lăsase condus de nasul său. Îi părăsise pe ceilalţi pentru că, printre altele, duhoarea coloniei lui Jack Dandy făcea imposibil de simţit ceva mai subtil.

Nu putea găsi băiatul după miros. Nu în locul acela. Băiatul mirosea ca şi cimitirul. Dar fata mirosea precum casa mamei sale, precum stropul de parfum care îi atinsese gâtul înainte să plece la şcoală în dimineaţa aceea. Şi mai mirosea ca o victimă, ca sudoarea produsă de frică, îşi zise Jack, mirosea a pradă. Iar acolo unde era ea avea să fie şi băiatul – mai devreme sau mai târziu.

Individul numit Jack urcă dealul, cu mâna pe plăselele cuţitului. Aproape că ajunsese în vârful colinei când îşi dădu seama – era o intuiţie despre care ştia că-i adevărată – că Jack Dandy şi ceilalţi muriseră. *Bine,* îşi zise el, *a rămas mai mult loc liber sus.* Ascensiunea în organizaţie a individului numit Jack se încetinise şi se oprise după ce nu

reuşise să omoare toţi membrii familiei Dorian. Era ca şi cum nu se mai bucura de încredere.

Acum – în curând – avea să se schimbe ceva.

În vârful dealului, individul numit Jack pierdu mirosul fetei. Ştia că era în apropiere.

Se întoarse pe propriile-i urme, ca din întâmplare, şi regăsi parfumul ei la vreo cincisprezece metri, lângă un mausoleu cu o uşă de metal închisă. Apucă uşa şi o deschise.

Mirosul era acum mai puternic. Putea să adulmece că fata era speriată. Trase jos coşciugele, unul câte unul, de pe rafturi, şi le lăsă să cadă pe sol, spărgând lemnul vechi, împrăştiindu-le conţinutul pe podeaua mausoleului. Nu, fata nu se ascunsese în nici unul dintre ele…

Atunci unde?

Examină peretele. Era solid. Se lăsă în patru labe, trase afară ultimul coşciug şi scotoci… Mâna sa descoperi o deschizătură…

— Scarlett, strigă el, încercând să-şi amintească felul în care o strigase când fusese domnul Frost, dar nu putu să mai regăsească acea parte din el: el era individul numit Jack şi doar atât.

Se târî în patru labe prin gaura din perete.

Când Scarlett auzi zgomotul de distrugere de deasupra, o porni cu grijă în jos pe scări, cu mâna stângă pipăind peretele, cu mâna dreaptă ţinând inelul de chei cu LED-ul, care arunca suficientă lumină pentru a-i permite să vadă unde să-şi pună picioarele. Ajunse la capătul treptelor de piatră şi ajunse în camera largă, cu inima bătând puternic.

Era speriată: speriată de amabilul domn Frost şi de prietenii săi şi mai îngrozitori; speriată de încăperea aceea şi de amintirile despre ea: sincer vorbind, îi era un pic frică şi de Bod. Acesta nu mai era un băiat tăcut, plin de mister, o legătură cu copilăria ei. Era altceva, ceva ce nu era chiar om.

Mă întreb ce gândeşte mămica chiar acum, îşi zise ea. *O să sune întruna acasă la domnul Frost, ca să afle când o să mă întorc. Dacă ies vie din chestia asta, o s-o oblig să-mi*

cumpere un telefon. E ridicol. Sunt singura persoană din clasa mea care nu are propriul său telefon.

Şi-şi mai zise:

Mi-e dor de mămica mea.

Nu crezuse că un om se poate mişca atât de tăcut prin beznă, dar o mână înmănuşată se puse pe gura ei, iar o voce – pe care abia reuşi s-o recunoască drept cea a domnului Fost – spuse, fără nici o emoţie:

— Dacă faci pe deşteapta – dacă faci orice – îţi tai gâtul. Dă din cap dacă ai priceput.

Scarlett dădu din cap.

*

Bod văzu haosul de pe podeaua mausoleului familiei Frobisher, sicriele dărâmate, cu conţinutul împrăştiat pe coridor. Acolo erau mulţi Frobisheri şi Frobysheri, precum şi mulţi Pettyferi, toţi în diferite faze de indispoziţie şi consternare.

— E deja jos, îi spuse Ephraim.

— Mulţumesc, zise Bod şi se strecură prin gaură în interiorul dealului, apoi coborî pe scări.

Bod vedea aşa cum văd morţii: văzu treptele, văzu camera de la capătul acestora. Şi când ajunse la jumătatea scării îl văzu pe individul numit Jack ţinând-o pe Scarlett. Îi răsucise braţul la spate şi-i ţinea la gât un cuţit de dezosat mare, ascuţit.

Individul numit Jack se uită în sus, în întuneric.

— Salut, băiete, zise el.

Bod nu spuse nimic, se concentră asupra dispariţiei, făcu încă un pas.

— Crezi că nu pot să te văd, zise individul numit Jack. Ai dreptate. Nu pot. Nu chiar. Dar pot să-ţi miros frica. Şi pot să te aud mişcându-te, pot să te aud respirând. Şi acum, că ştiu despre trucul tău deştept cu dispariţia, pot să te *simt.* Spune ceva. Spune ceva încât să pot să aud, sau încep să tai bucăţele din tânăra doamnă. Ai înţeles?

— Da, zise Bod, iar vocea sa răsună în încăpere. Am înţeles.

— Bine, spuse Jack. Vino aici. Să discutăm un pic.

Bod începu să coboare treptele. Se concentră asupra fricii, ridicând-o la nivelul panicii în încăpere, făcând teroarea ceva tangibil…

— Încetează, zise individul numit Jack. Indiferent ce faci, nu mai face!

Bod încetă.

— Crezi că poţi să-ţi faci numărul de magie cu mine? întrebă Jack. Ştii cine sunt eu, băiete?

— Eşti un Jack, spuse Bod. Mi-ai omorât familia. Şi ar fi trebuit să mă omori şi pe mine.

Jack ridică din sprânceană, apoi zise:

— Ar fi trebuit să te ucid?

— Oh, da! Bătrânul a spus că dacă ajung adult ordinul vostru va fi distrus. Am crescut. Tu ai dat greş şi ai pierdut.

— Ordinul meu există de dinainte de apariţia Babilonului. Nimic nu ne poate vătăma.

— Nu ţi-au spus? întrebă Bod, care stătea la cinci paşi de individul numit Jack. Ei erau ultimii dintre indivizii numiţi Jack. Cei din… Cracovia, Vancouver şi Melbourne au murit cu toţii.

— Bod, te rog, fă-l să-mi dea drumul, zise Scarlett.

— Nu fii îngrijorată, îi spuse Bod cu un calm pe care nu-l simţea, apoi se adresă lui Jack. N-are nici un rost să-i faci rău. N-are nici un rost să mă omori. Nu înţelegi? Nu mai există un ordin al Indivizilor Jack de Toate Meseriile. Nu mai există.

Jack dădu din cap, gânditor.

— Dacă e adevărat, spuse Jack, iar eu sunt acum un Jack-singur-singurel, atunci am un motiv excelent ca să vă omor pe amândoi.

Bod nu spuse nimic.

— Mândrie, zise individul numit Jack. Mândria provocată de munca mea. Mândria de a sfârşi ce-am început. Ce faci? întrebă Jack.

Lui Bod i se zburli părul. Simţi în încăpere o prezenţă ca un cârcel de fum şi spuse:

— Nu-s eu. Este Ucigaşul. El păzeşte comoara care e îngropată aici.

— Nu minţi!

— Nu minte, zise Scarlett. E adevărat.

— Adevărat? Comoară îngropată? Nu mă face…

UCIGAŞUL PĂZEŞTE COMOARA PENTRU STĂPÂN.

— Cine a spus asta? întrebă individul numit Jack, uitându-se în jur.

— L-ai auzit? întrebă Bod, uimit.

— L-am auzit, da, zise Jack.

— Eu n-am auzit nimic, spuse Scarlett.

— Ce-i locul acesta, băiete? întrebă individul numit Jack. Unde suntem?

Înainte ca Bod să apuce să vorbească, vocea Ucigaşului grăi, răsunând în încăpere. ACESTA ESTE LOCUL COMORII. ACESTA ESTE LOCUL PUTERII. ACESTA ESTE LOCUL PE CARE UCIGAŞUL ÎL PĂZEŞTE ŞI UNDE AŞTEAPTĂ SĂ SE ÎNTOARCĂ STĂPÂNUL SĂU.

— Jack? zise Bod.

Individul numit Jack îşi lăsă capul într-o parte şi spuse:

— E plăcut să-mi aud numele în gura ta, băiete. Dacă l-ai fi folosit mai înainte, te-aş fi găsit mai curând.

— Jack, care e numele meu adevărat? Cum îmi spunea familia mea?

— De ce te interesează asta, acum?

— Ucigaşul mi-a spus să-mi descopăr numele, răspunse Jack. Care e numele meu?

— Să mă gândesc… zise Jack. Era Peter? Sau Paul? Sau Roderick – semeni cu un Roderick. Poate ai fost un Stephen…

Individul îşi bătea joc de băiat.

— Ai putea să-mi spui. Oricum ai să mă omori, zise Bod, iar Jack dădu din umeri şi dădu din cap în beznă, ca şi cum ar fi zis *evident.* Vreau să laşi fata să plece, spuse Bod. Las-o pe Scarlett să plece.

Jack privi prin întuneric şi zise:

— Asta-i o piatră altar, nu-i aşa?

— Cred că da.

— Şi un cuţit? Şi o cupă? Şi o broşă?

Acum individul zâmbea, în întuneric. Bod îi văzu zâmbetul pe figură, un zâmbet ciudat, încântat, ce părea complet nepotrivit pe figura aceea, un zâmbet de descoperire şi de înţelegere. Scarlett nu vedea nimic, doar un întuneric ce uneori erupea în fulgerări în interiorul globilor ei oculari, dar auzea încântarea din glasul lui Jack.

Iar individul numit Jack spunea:

— Deci Frăţia s-a terminat şi Întrunirea s-a sfârşit. Şi dacă nu mai există nici un Jack de Toate Meseriile în afară de mine, ce importanţă are asta? Poate să existe o nouă Frăţie, mai puternică decât ultima.

PUTERE, îi ţinu isonul Ucigaşul.

— E perfect, spuse individul numit Jack. Uită-te la noi. Suntem într-un loc pe care oamenii noştri l-au căutat mii de ani, având tot ce-i necesar pentru ceremonie. Aşa ceva te poate face să crezi în Providenţă, nu-i aşa? Sau în rugăciunile tuturor indivizilor numiţi Jack care au murit înaintea noastră, ca în momentul declinului nostru cel mai puternic să ne fie dăruite toate astea.

Bod simţea cu Ucigaşul asculta cuvintele lui Jack, simţea un susur încet de aţâţare apărând în încăpere.

Individul numit Jack zise:

— Băiete, o să întind mâna. Scarlett, cuţitul meu e încă lângă gâtul tău – deci nu încerca să fugi când o să-ţi dau drumul. Băiete, o să-mi aşezi cupa, cuţitul şi broşa în mână.

COMOARA UCIGAŞULUI, şopti vocea triplă. ÎNTOTDEAUNA SE ÎNTOARCE ÎNAPOI. NOI O PĂZIM PENTRU STĂPÂN.

Bod se aplecă, luă obiectele de pe piatra de altar, le puse în palma deschisă, înmănuşată, a lui Jack. Jack rânji.

— Scarlett, am să-ţi dau drumul. Când o să-mi trag cuţitul, vreau să te întinzi cu faţa în jos pe sol, cu mâinile la ceafă. Să nu încerci nimic, că o să te omor în chinuri. Ai înţeles?

Fata înghiţi în sec. Avea gura uscată, dar făcu un pas înainte. Mâna dreaptă, care-i fusese răsucită la spate, era

amorţită şi fata simţea numai ace în umăr. Se întinse pe jos, cu obrazul pe pământul bătătorit.

Suntem morţi, îşi zise ea, fără nici cea mai mică emoţie. Era ca şi cum ar fi privit ceva ce se întâmplă altora, o dramă suprarealistă ce se transformase în jocul Crimă în întuneric. Auzi sunetul scos de Jack apucându-l pe Bod…

Vocea lui Bod zise:

— Dă-i drumul.

Vocea lui Jack:

— Dacă o să faci tot ce-ţi spun, n-o s-o omor. Nici măcar n-o să-i fac vreun rău.

— Nu te cred. Ea poate să te identifice.

— Nu, nu poate, spuse vocea de adult, sigură de sine, apoi adăugă. Zece mii de ani, iar cuţitul e încă ascuţit!

Admiraţia din glasul său era palpabilă.

— Băiete, vino şi îngenunchează pe piatra altar. Cu mâinile la spate. Acum!

A TRECUT ATÂT DE MULT TIMP, zise Ucigaşul, dar Scarlett auzi doar un sunet de târşâit, de parcă nişte colaci imenşi s-ar fi târât prin încăpere.

Însă individul numit Jack auzise totul.

— Băiete, vrei să-ţi ştii numele înainte să-ţi vărs sângele pe piatră?

Bod simţi răceala cuţitului pe gât. Iar în clipa aceea Bod înţelese. Totul se încetini. Totul deveni clar.

— Îmi cunosc numele, zise el. Eu sunt Nobody Owens. Acesta sunt.

Şi, îngenunchiat pe piatra altarului, totul i se păru foarte simplu.

— Ucigaşule, spuse el, către încăpere. Tot mai vrei un stăpân?

UCIGAŞUL PĂZEŞTE COMOARA PÂNĂ CÂND SE ÎNTOARCE STĂPÂNUL.

— Bine, zise Bod, dar n-ai găsit în cele din urmă stăpânul pe care îl căutai?

Simţea Ucigaşul agitându-se şi extinzându-se, auzea zgomotul ca un zgrepţănat al mii de ramuri uscate, ca şi cum ceva imens şi puternic îşi croia drum în interiorul

încăperii. Şi atunci Bod îl văzu pentru prima oară pe Ucigaş. N-a fost niciodată în stare să descrie ulterior ceea ce văzuse: da, ceva uriaş; ceva care avea trupul unui şarpe imens, dar cap de… de ce? Erau trei: trei capete, trei gâturi. Figurile erau moarte, de parcă cineva construise nişte păpuşi din bucăţi de cadavre de oameni şi de animale. Figurile erau acoperite cu modele purpurii, tatuaje în spirale de culoare indigo, ce transformau figurile moarte în făpturi cu expresii stranii, monstruoase.

Feţele Ucigaşului adulmecară aerul din jurul lui Jack, de parcă ar fi vrut să-l muşte sau să-l mângâie.

— Ce se întâmplă? întrebă Jack. Ce-i asta? Ce face?

— Se numeşte Ucigaşul. Păzeşte locul acesta. Are nevoie de un stăpân care să-i spună ce să facă, zise Bod.

Jack cântări cuţitul de cremene în mână.

— Minunat, îşi zise el, apoi adăugă cu voce tare. Sigur, mă aştepta pe mine. Oh, da. Este evident că eu sunt stăpânul lui cel nou.

Ucigaşul se învârtea prin interiorul camerei. STĂPÂNE? întrebă el, ca un câine ce aşteptase răbdător prea mult timp. Spuse din nou STĂPÂNE, ca şi cum ar fi degustat cuvântul, să vadă ce gust are. Avea gust bun, aşa că îl mai spuse o dată, cu un oftat de uşurare şi de dor. STĂPÂNE…

Jack se uită în jos, spre Bod.

— Cu treisprezece ani în urmă am dat greş în privinţa ta, iar acum ne-am întâlnit din nou. E sfârşitul unui ordin. Începutul altuia. La revedere, băiete.

Coborî cu o mână cuţitul spre gâtul băiatului, iar cu cealaltă ţinu cupa.

— Bod, zise Bod. Nu băiete, ci Bod, adăugă el, apoi ridică vocea. Ucigaşule, spuse el. Ce vei face cu noul tău stăpân?

Ucigaşul oftă. NOI ÎL VOM PROTEJA PÂNĂ LA SFÂRŞITUL TIMPULUI. UCIGAŞUL ÎL VA ŢINE ÎN INELELE SALE PENTRU TOTDEAUNA ŞI NU-L VA LĂSA NICIODATĂ SĂ SUPORTE PERICOLELE LUMII.

— Atunci protejează-l, zise Bod. Acum!

— Eu sunt stăpânul tău. Te vei supune mie, spuse individul numit Jack.

UCIGAŞUL A AŞTEPTAT PREA MULT TIMP, spuse vocea triplă a Ucigaşului, triumfătoare. ATÂT DE MULT TIMP. Începu să-şi înfăşoare inelele imense, leneşe, în jurul individului numit Jack.

Individul numit Jack scăpă cupa. Ţinea acum câte un cuţit în fiecare mână – un cuţit de cremene şi un cuţit cu mâner negru de os – şi zise:

— Înapoi! Stai la distanţă de mine! Nu te apropia!

Izbi cu cuţitul, în timp ce Ucigaşul se târa lângă el şi, cu o mişcare enormă, strivitoare, îl cuprinse pe individul numit Jack în inelele sale.

Bod fugi la Scarlett şi o ajută să se ridice.

— Vreau să văd, zise ea. Vreau să văd ce se întâmplă.

Scoase luminiţa ei cu LED şi o aprinse…

Ceea ce văzu Scarlett nu fu ceea ce vedea Bod. Fata nu-l vedea pe Ucigaş, iar acesta fu norocul ei. Ea îl vedea pe individul numit Jack. Vedea frica de pe faţa acestuia, iar frica aceea îl făcea să arate aşa cum arătase cândva domnul Frost. În groaza sa, devenise omul amabil care o dusese cu maşina acasă. Jack plutea în aer, la doi, trei metri deasupra solului, izbind sălbatic cu două cuţite în aer, încercând să lovească ceva ce Scarlett nu putea vedea, într-un efort ce, evident, nu avea nici un efect.

Domnul Frost, individul numit Jack, indiferent cine va fi fost, era târât şi îndepărtat de ei, era tras până când fu lipit, cu braţele şi picioarele întinse şi atârnând moi, de peretele încăperii.

Lui Scarlett i se părea că domnul Frost era tras prin zid, era tras în stâncă, era înghiţit de aceasta. Nu mai rămase nimic vizibil din el, doar faţa. Individul ţipa sălbatic, disperat, răcnea la Bod să oprească făptura aceea, să-l salveze, te rog, te rog… apoi figura bărbatului fu trasă în zid şi vocea fu făcută să tacă…

Bod se duse la altarul de piatră. Luă cuţitul de piatră, cupa şi broşa de pe podea şi le puse unde le era locul. Lăsă cuţitul de metal negru acolo unde căzuse.

— Aveam impresia că ai spus că Ucigaşul nu putea să facă rău oamenilor, zise Scarlett. Credeam că nu poate face altceva decât să ne sperie.

— Da, zise Bod. Dar voia un stăpân pe care să-l protejeze. Aşa mi-a spus chiar el.

— Adică tu ştiai, spuse Scarlett. Ştiai ce se va întâmpla.

— Da. Speram să se întâmple aşa.

Bod o ajută să urce pe scară şi să iasă în haosul din mausoleul familiei Frobisher.

— Trebuie să fac curăţenie, zise Bod, cu un ton obişnuit, iar Scarlett încercă să nu se uite la lucrurile de pe podea.

Ieşiră în cimitir. Scarlett mai spuse o dată, cu glas monoton:

— Ştiai ce se va întâmpla.

De data asta, Bod nu zise nimic.

Fata se uită la el ca şi cum n-ar fi ştiut prea bine la ce se uită.

— Deci ştiai. Ştiai că Ucigaşul avea să-l ia. De aceea m-ai ascuns acolo? Asta a fost? Eu am fost momeala?

— N-a fost aşa, zise Bod. Dar suntem în viaţă, nu-i aşa? Iar el nu ne va mai provoca necazuri.

Scarlett simţi furia şi mânia crescând în ea. Teama îi dispăruse, iar acum rămăsese doar ceea ce trebuia eliminat, răcnit. Luptă împotriva acestei nevoi.

— Şi cu ceilalţi ce s-a întâmplat? I-ai omorât şi pe ei?

— N-am omorât pe nimeni.

— Atunci unde sunt?

— Unul dintre ei este în fundul unui mormânt adânc, cu glezna ruptă. Ceilalţi trei sunt undeva, departe.

— Nu i-ai omorât?

— Bineînţeles că nu, spuse Bod. Aceasta este casa mea. De ce aş fi dorit să-i am aici pentru restul timpului? Gata, totul e bine, adăugă el. Am rezolvat treaba.

Scarlett făcu un pas, îndepărtându-se de el.

— Nu eşti un om. Oamenii nu acţionează ca tine. Tu eşti la fel de rău ca şi el. Eşti un monstru.

Bod simţi că sângele i se scurge din faţă. După tot ce gândise în noaptea aceea, după tot ce se întâmplase, asta era lucrul cel mai greu de îndurat.

— Nu, zise el. N-a fost aşa.

Scarlett începu să se îndepărteze de Bod.

Făcu un pas, doi, era gata să fugă, să se întoarcă şi să gonească nebuneşte, cu disperare, prin cimitirul luminat de lună, când un bărbat înalt, îmbrăcat în catifea neagră, îi puse o mână pe braţ şi zise:

— Cred că eşti nedreaptă cu Bod. Dar nu mă îndoiesc că vei fi mai fericită dacă nu-ţi vei aminti nimic din toate acestea. Hai să mergem împreună, noi doi, şi să discutăm despre cele ce ţi s-au întâmplat în ultimele zile, şi despre ce ar fi înţelept să-ţi aminteşti şi ce ar fi mai bine să uiţi.

— Silas, zise Bod, nu poţi să faci asta. Nu poţi s-o faci să mă uite.

— Va fi mai bine aşa, spuse Silas, fără intonaţie. Pentru ea, poate şi pentru noi toţi.

— Eu nu am nimic de zis în chestia asta? întrebă Scarlett.

Silas nu spuse nimic. Bod făcu un pas spre Scarlett şi spuse:

— Gata, s-a terminat. Ştiu că a fost greu. Dar am reuşit. Tu şi cu mine. I-am învins.

Capul fetei se clătina uşor, ca şi cum ar fi negat tot ce văzuse, tot ce trăise.

Scarlett se uită la Silas şi zise doar:

— Vreau să mă duc acasă. Vă rog!

Silas dădu din cap. Merse împreună cu fata pe o alee care-i duse până la ieşirea din cimitir. Bod se uită la Scarlett în timp ce aceasta pleca, sperând că se va întoarce şi se va uita în urmă, că-i va zâmbi sau se va uita pur şi simplu la el, fără teamă în priviri. Dar Scarlett nu se întoarse. Plecă pur şi simplu.

Bod se întoarse în mausoleu. Trebuia să facă ceva, aşa că începu să pună la loc coşciugele dărâmate, să înlăture resturile, să pună oasele împrăştiate la loc în sicrie, descoperind dezamăgit că nici unul dintre mulţii

Frobisheri, Frobysheri şi Pettiferi strânşi în jur ca să-l privească nu părea să ştie care oase trebuiau puse în fiecare sicriu.

*

Un bărbat o aduse pe Scarlett acasă. Mai târziu, mama lui Scarlett nu-şi mai aminti ce-i spusese bărbatul acela, dar aflase, spre dezamăgirea ei, că amabilul Jay Frost fusese silit să părăsească oraşul.

Bărbatul discutase cu ele în bucătărie, despre vieţile şi visele lor, iar la sfârşitul conversaţiei mama lui Scarlett decisese, cumva, că aveau să se întoarcă la Glasgow: Scarlett avea să fie fericită să se afle în apropierea tatălui său şi să-şi revadă vechii prieteni.

Silas le lăsă pe fată şi pe mama ei vorbind în bucătărie, discutând despre problemele reîntoarcerii în Scoţia, iar Noona îi promise lui Scarlett să-i cumpere un telefon al ei. Cele două abia de-şi aminteau că Silas fusese acolo, pentru că lui îi plăcea să fie aşa.

Silas se întoarse în cimitir şi-l găsi pe Bod stând în amfiteatru, lângă obelisc, mohorât la faţă.

— Cum se simte?

— I-am luat amintirile, zise Silas. Se vor întoarce la Glasgow. Fata are prieteni acolo.

— Cum ai putut s-o faci să mă uite?

— Oamenii vor să uite lucrurile imposibile, spuse Silas. Asta le face lumea mai sigură.

— O plăceam, zise Bod.

— Îmi pare rău.

Bod încercă să zâmbească, dar nu reuşi să găsească un zâmbet în sine.

— Oamenii ăia… vorbeau de necazuri pe care le-au avut în Cracovia, în Melbourne şi Vancouver. Tu ai fost, nu-i aşa?

— N-am fost singur, răspunse Silas.

— Domnişoara Lupescu? întrebă Bod, apoi adăugă, văzând expresia de pe faţa paznicului său. Domnişoara Lupescu e bine?

Silas clătină din cap, iar pentru o clipă faţa sa fu prea teribilă pentru ca Bod s-o poată suporta.

— A luptat cu curaj. A luptat pentru tine, Bod.

Iar Bod zise:

— Ucigaşul l-a luat pe individul numit Jack. Alţi trei au trecut prin poarta ghulelor. Mai e unul rănit, dar încă în viaţă, în fundul mormântului familiei Carstairs.

— El e ultimul dintre indivizii numiţi Jack, spuse Silas. Trebuie totuşi să discut cu el, înainte de răsăritul soarelui.

Vântul care bătea prin cimitir era rece, dar nici bărbatul, nici băiatul nu păreau să-l simtă.

— Ei îi era frică de mine, zise Bod.

— Da.

— De ce? I-am salvat viaţa. Nu-s un om rău. Şi sunt exact ca ea. Şi eu sunt viu, zise el, apoi întrebă, după un timp. Cum a murit domnişoara Lupescu?

— Vitejeşte, răspunse Silas. În luptă. Apărându-i pe alţii.

Ochii lui Bod erau întunecaţi.

— Trebuia s-o aduci aici. S-o înmormântăm aici. Atunci aş fi putut să vorbesc cu ea.

— Asta nu era o opţiune, răspunse Silas.

Bod simţi că-l usturã ochii şi zise:

— Obişnuia să-mi spună *Nimeni*[16]. N-o să mai îmi spună nimeni aşa, niciodată.

— Mergem să-ţi căutăm mâncare? îi propuse Silas.

— Vrei să vin cu tine?

— Nu mai încearcă nimeni să te omoare, zise Silas. Nu acum. Dar anumite lucruri nu se vor mai întâmpla niciodată. Deci, răspunsul este da. Ce-ai vrea să mănânci?

Bod se gândi să-i răspundă că nu-i e foame, dar nu era adevărat. Simţea un pic de greaţă, un pic de ameţeală şi murea de foame.

— Pizza? sugeră el.

Merseră prin cimitir şi ieşiră pe poartă. În timp ce Bod mergea, văzu locuitorii cimitirului, dar aceştia îi lăsară pe băiat şi pe paznicul său să treacă, fără să scoată o vorbă. Doar priveau.

---

[16] În limba română, în original.

Bod încercă să le mulţumească pentru ajutor, să-şi exprime recunoştinţa, dar morţii nu spuseră nimic.

Luminile restaurantului cu pizza erau strălucitoare, mai strălucitoare decât ar fi trebuit pentru ca Bod să se simtă bine. Se aşeză împreună cu Silas în fundul localului, iar Silas îi arătă cum să folosească un meniu, cum să comande mâncare. (Silas comandă un pahar cu apă şi o salată mică pentru el însuşi, pe care o tot plimbă cu furculiţa prin farfurie, dar pe care nu o duse la buze.)

Bod îşi mâncă pizza cu mâinile şi cu entuziasm. Nu puse întrebări. Silas avea să-i spună totul, la momentul potrivit, sau nu avea să-i spună nimic.

— Noi am ştiut despre ei, zise Silas. Despre indivizii numiţi Jack… de mult timp… Dar îi cunoşteam doar prin rezultatul activităţilor lor. Bănuiam că în spatele lor exista o organizaţie, dar ei o ascundeau foarte bine. Şi au venit după voi, şi ţi-au ucis familia. Treptat, am fost în stare să le dau de urmă.

— Acest *noi* înseamnă tu şi domnişoara Lupescu?

— Noi şi alţii ca noi.

— Garda de onoare, zise Bod.

— Cum de-ai auzit… întrebă Silas. Nu contează. *Copiii au urechi bune,* aşa se zice… Da, Garda de onoare.

Silas îşi luă paharul cu apă, îl duse la buze, le umezi, apoi puse paharul înapoi pe tăblia lustruită a mesei.

Suprafaţa tăbliei era aproape ca o oglindă, iar dacă s-ar fi uitat cineva, ar fi observat că bărbatul cel înalt nu era reflectat.

— Deci acum, când ai terminat… ai terminat cu toate astea… O să rămâi? întrebă Bod.

— Mi-am dat cuvântul, zise Silas. O să fiu aici până o să creşti.

— Am crescut, spuse Bod.

— Nu, îl contrazise Silas. Eşti aproape adult, dar încă nu eşti adult.

Puse o bancnotă de zece lire pe tăblia mesei.

— Fata aceea, Scarlett… întrebă Bod. De ce era atât de speriată de mine?

Dar Silas nu zise nimic, iar întrebarea rămase în aer. Tânărul ieşi din pizzeria luminată în întunericul care-l aştepta şi curând cei doi fură înghiţiţi de noapte.

VIII
Plecări şi despărţiri

Uneori nu mai putea să vadă morţii. Povestea asta începuse cu o lună, două în urmă, prin aprilie sau prin mai. La început se întâmplase ocazional, dar acum părea să se întâmple din ce în ce mai des.

Lumea se schimba.

Bod se plimba prin partea de nord-vest a cimitirului, prin vălmăşagul de iederă ce atârna de o tisă şi aproape că astupa ieşirea din Promenada Egipteană. Văzu o vulpe roşcată şi o pisică neagră, mare, cu guler şi labe albe, care conversau împreună în mijlocul cărării. Când Bod se apropie, ele îşi ridicară privirea, tresăriră şi fugiră în tufărişuri, ca şi cum ar fi fost surprinse conspirând.

— Ciudat, îşi spuse el.

Cunoştea vulpea aceea de când fusese pui, iar pisica se plimbase prin cimitir de când îşi amintea Bod. Ele îl cunoşteau. Dacă erau în dispoziţie prietenoasă, îl lăsau să le mângâie.

Bod încercă să treacă prin iederă, dar descoperi că nu putea. Se aplecă, împinse iedera într-o parte şi se strecură pe lângă ea. Merse pe cărare atent, evitând şanţurile şi gropile, până ajunse la piatra impresionantă de mormânt ce însemna locul de odihnă veşnică al lui Alonso Tomas Garcia Jones, (1837 – 1905, *Călătorule, stai şi odihneşte-te*).

Bod venea aici de câteva luni, la câteva zile odată. Alonso Jones fusese prin toată lumea şi-i plăcea să-i povestească lui Bod despre călătoriile sale. Începea prin a spune:

— Mie nu mi s-a întâmplat niciodată ceva interesant.

Apoi adăuga, morocănos:

— Şi ţi-am spus deja toate poveştile mele.

După aceea, ochii îi luceau şi spunea:

— Cu excepţia… ţi-am povestit vreodată despre…?

Iar următoarele sale cuvinte erau:

— … felul în care am evadat din Moscova?

sau:

— … felul în care am pierdut o mină de aur din Alaska, mină care valora o avere?

sau

— … panica vitelor din pampas?

Bod clătina întotdeauna din cap şi privea plin de aşteptare, iar în curând capul îi vâjâia de atâtea poveşti despre curaj şi aventuri, poveşti despre fecioare minunate sărutate, despre răufăcători împuşcaţi cu pistoalele sau omorâţi cu spada, despre saci cu aur, cu diamante cât vârful degetului mare, despre oraşe dispărute şi despre munţi uriaşi, despre trenuri cu aburi şi corăbii cu pânze, despre pampas, oceane, deşerturi şi tundră.

Bod se duse la piatra ascuţită – înaltă, sculptată cu torţe răsturnate, şi aşteptă, dar nu văzu pe nimeni. Îl strigă pe Alonso Jones, chiar ciocăni în latura pietrei de mormânt, dar nu primi răspuns. Bod se aplecă, ca să-şi vâre capul în mormânt şi să-şi strige prietenul, dar în loc ca ţeasta sa să se strecoare prin materia solidă ca o umbră ce trece printr-o umbră mai întunecată, capul său se izbi de sol cu un bocănit puternic şi dureros. Strigă din nou, dar nu văzu nimic, nu văzu pe nimeni şi îşi croi cu grijă drum înapoi prin vălmăşagul de verdeaţă şi de pietre cenuşii, întorcându-se pe cărare. Trei coţofene căţărate pe un păducel îşi luară zborul când trecu pe lângă ele.

Nu văzu nici un suflet până ajunse pe panta de sud-vest a cimitirului, unde putea fi văzută silueta familiară a maicii Slaughter, măruntă, cu boneta ei înaltă şi cu pelerină, care mergea printre pietrele de mormânt, cu capul plecat, uitându-se la florile sălbatice.

— Vino aici, băiete! strigă ea. Aici creşte condurul doamnei sălbatic. Adună câteva flori pentru mine şi pune-le pe piatra mormântului meu.

Aşa că Bod adună nişte flori roşii şi galbene, apoi le duse la piatra funerară a maicii Slaughter, atât de crăpată, de roasă şi de măcinată de vreme, încât pe ea scria doar

lucru care îi zăpăcise pe istoricii localnici mai bine de o sută de ani. Bod aşeză plin de respect florile în faţa pietrei.

Maica Slaughter îi zâmbi.

— Eşti un flăcău bun. Nu ştiu ce-o să ne facem fără tine.

— Mulţumesc, zise Bod. Unde sunt toţi? Sunteţi prima persoană pe care am văzut-o în noaptea asta.

Maica Slaughter se uită atentă la el.

— Ce-ai păţit la frunte?

— M-am lovit de mormântul domnului Jones. Era solid. Eu…

Dar maica Slaughter strânse din buze şi clătină din cap. Ochii ei bătrâni şi strălucitori îl priveau cercetător pe Bod de sub boneta sa.

— Când te-am strigat ţi-am zis *băiete*, nu-i aşa? Dar timpul trece cât ai clipi, iar acum tu eşti deja un tânăr, nu-i aşa? Câţi ani ai?

— Cred că vreo cincisprezece. Dar mă simt ca întotdeauna, zise Bod.

Maica Slaughter îl întrerupse:

— Şi eu mă simt aşa cum mă simţeam când eram mititică şi făceam salbe de margarete pe păşune. Tu eşti întotdeauna tu, iar asta nu se schimbă, şi tu te schimbi fără încetare, fără să poţi să faci nimic în privinţa asta.

Se aşeză pe piatra spartă şi spuse:

— Îmi amintesc cum erai în noaptea în care ai venit aici, băiete. Am spus: „Nu putem să-l lăsăm pe micuţ să plece”, iar mama ta a fost de acord, iar toţi ceilalţi au început să se certe până când a apărut Doamna în cenuşiu. „Locuitori ai cimitirului, ascultaţi-o pe maica Slaughter”, a zis ea. „Nu mai aveţi milă în oasele voastre?”. Apoi toţi au fost de acord cu mine, spuse ea şi clătină din capul ei micuţ. Aici nu se întâmplă multe ca să facă zilele deosebite de celelalte. Anotimpurile se schimbă. Iedera creşte. Pietrele de mormânt se prăbuşesc. Dar venirea ta aici… ei bine, sunt bucuroasă că ai venit, asta-i tot.

[17] Laugh – râs.

Se ridică şi scoase o bucată murdară de pânză din mânecă, scuipă pe ea, se întinse cât putu în sus şi şterse sângele de pe fruntea lui Bod.

— Gata, asta ar trebui să te facă prezentabil, spuse ea cu severitate. Nu prea ştiu când o să te mai văd. Ai grijă de tine.

Bod se simţea stânjenit, într-un fel pe care nu-şi amintea să-l mai fi simţit vreodată. Se întoarse la mormântul familiei Owens şi fu încântat să vadă că ambii părinţi ai săi îl aşteptau lângă mormânt. Când se apropie, încântarea sa se transformă în îngrijorare: de ce stăteau domnul şi doamna Owens aşa, câte unul de fiecare parte a mormântului, precum personajele dintr-o fereastră cu vitralii? Nu putea să descifreze nimic pe feţele lor.

Tatăl său făcu un pas în faţă şi zise:

— Bună seara, Bod. Sper că eşti bine.

— Suficient de bine, zise Bod, pentru că aşa răspundea domnul Owens prietenilor săi, când aceştia îi puneau aceeaşi întrebare.

— Doamna Owens şi cu mine ne-am petrecut vieţile dorind să avem un copil, spuse domnul Owens. Nu cred că am fi putut avea un tânăr mai bun decât tine, Bod.

Se uită la fiul său cu mândrie.

— Mda, mulţumesc dar… zise Bod şi se întoarse către mama sa, convins că putea s-o facă să-i spună ce se întâmpla, dar ea nu mai era acolo.

— Unde a plecat?

— Oh! Da, zise domnul Owens, ce părea să nu fie în apele lui. Ştii cum e Betsy. Există lucruri, timpuri. Mda, nu ştiu ce să spun. Tu ştii?

— Nu, răspunse Bod.

— Cred că Silas te aşteaptă, spuse tatăl lui şi dispăru.

Trecuse de miezul nopţii. Bod se duse spre capela cea veche. Copacul care crescuse în jgheabul de scurgere al clopotniţei căzuse în timpul ultimei furtuni, luând cu el o mână de olane de ardezie neagră de pe acoperiş.

Bod aşteptă pe banca de lemn cenuşiu, dar nu se vedea nici urmă de Silas.

Începu să bată vântul. Era târziu, într-o seară de vară, când crepusculul durează veşnic, era cald, dar senin, însă Bod simţi că i se face piele de găină pe braţe.

O voce îi zise la ureche:

— Spune că ţi-a fost dor de mine, prostule.

— Liza? întrebă Bod.

N-o mai văzuse sau auzise pe fata vrăjitoare de peste un an – din noaptea cu indivizii Jack de Toate Meseriile.

— Unde ai fost?

— Am privit, zise ea. O doamnă trebuie să spună tot ce face?

— M-ai privit pe mine? întrebă Bod.

Vocea Lizei, lângă urechea lui, zise:

— Într-adevăr, Nobody Owens, viaţa e irosită cu cei vii. Pentru că unul dintre noi e prea prost ca să trăiască, şi acela nu sunt eu. Spune-mi că o să-ţi fie dor de mine.

— Unde pleci? întrebă Bod. Sigur că o să-mi fie dor de tine, indiferent unde te-ai duce…

— Eşti prea prost, şopti vocea Lizei Hempstock, iar Bod simţi atingerea mâinii ei pe mâna sa. Prea prost ca să trăieşti.

Atingerea buzelor ei pe obraz, la colţul buzelor. Fata îl sărută cu blândeţe, iar el era prea uluit, prea surprins ca să ştie ce să facă.

Vocea ei zise:

— Şi mie o să-mi fie dor de tine. Veşnic.

O rafală de vânt îi ciufuli părul lui Bod – dacă nu fusese atingerea mâinii ei – iar Bod îşi dădu seama că rămăsese singur pe bancă.

Se ridică.

Se duse la uşa capelei, ridică piatra de lângă portic şi luă cheia de rezervă, lăsată acolo de un cioclu mort de multă vreme. Descuie uşa mare de lemn, fără să mai verifice dacă poate să treacă prin ea. Uşa se deschise scârţâind, protestând.

Interiorul capelei era întunecos, iar Bod se pomeni mijindu-şi ochii, încercând să vadă.

— Intră, Bod, spuse vocea lui Silas.

— Nu văd nimic, spuse Bod. E prea întuneric.

— Deja? zise Silas şi oftă.

Bod auzi un foşnet de catifea, apoi un chibrit fu frecat, scoase o flacără, fu folosit pentru a aprinde două lumânări imense ca stăteau într-un candelabru din lemn sculptat din fundul încăperii. Bod putu să-l vadă pe paznicul său stând lângă o valiză mare de piele, de felul celor numite geamantan pentru vapor – suficient de mare pentru ca un om înalt să se poată ghemui şi dormi în interiorul lui. Alături se afla geanta de piele neagră a lui Silas, pe care Bod o mai văzuse în câteva ocazii, dar pe care o găsea impresionantă.

Geamantanul pentru vapor era căptuşit cu cearşafuri. Bod puse mâna în geamantanul gol, pipăi cearşaful de mătase, atinse pământul uscat.

— Aici dormi? întrebă el.

— Da, când sunt departe de casă, răspunse Silas.

Bod fu surprins: Silas fusese aici de când îşi amintea el, şi chiar mai înainte de asta.

Silas clătină din cap.

— Casa mea e departe e locul acesta, zise el. Dacă o mai fi locuibilă. Au fost probleme în ţara mea natală şi nu-s convins că o să o mai găsesc la întoarcere.

— Te întorci? întrebă Bod, spunându-şi că lucrurile ce păreau imuabile se schimbau. Pleci cu adevărat? Dar eşti paznicul meu…

— Am fost paznicul tău. Acum eşti suficient de mare ca să te păzeşti singur. Am alte lucruri de păzit.

Silas închise capacul valizei de piele cafenie şi începu să strângă curele, să prindă catarame.

— Nu pot să rămân aici, în cimitir?

— Nu poţi, zise Silas, mai blând decât îşi amintea Bod să-i fi spus vreodată ceva. Toţi cei de aici şi-au trăit vieţile, chiar dacă unele au fost scurte. Acum e rândul tău. Trebuie să trăieşti.

— Pot să vin cu tine?

Silas clătină din cap.

— O să te mai văd?

— Poate.

În vocea lui Silas era blândeţe – şi ceva mai mult.

— Chiar dacă tu o să mă vezi sau n-o să mă vezi, eu sunt convins că o să te mai văd.

Puse valiza de piele lângă perete şi se duse la uşa din colţul îndepărtat.

— Urmează-mă.

Bod merse în urma lui Silas, coborî după el pe scara în spirală ce ducea în criptă.

— Mi-am permis să pregătesc o valiză pentru tine, îi explică Silas, când ajunseră la capul scării.

Pe o grămadă de cărţi mucegăite cu imnuri se afla o valijoară din piele, o copie în miniatură a celei a lui Silas.

— Lucrurile tale sunt toate aici, zise Silas.

— Silas, spune-mi câte ceva despre Garda de onoare, îl rugă Bod. Tu faci parte din ea. Domnişoara Lupescu a făcut parte din ea. Cine a mai făcut parte? Sunteţi mulţi? Ce faceţi?

— Nu facem suficient, zise Silas. În cea mai mare parte a timpului, păzim graniţele. Apărăm graniţele de tot felul de făpturi.

— Ce fel de graniţe?

Silas nu spuse nimic.

— Adică faceţi ceva cum a fost oprirea individului numit Jack şi a oamenilor lui?

— Noi facem ce trebuie să facem, zise Silas, cu glas ce părea obosit.

— Dar ai făcut ce era corect. Adică i-ai oprit pe indivizii numiţi Jack. Erau groaznici. Erau nişte monştri.

Silas se apropie de Bod, iar asta îl sili pe tânăr să-şi lase capul pe spate, ca să poată privi faţa bărbatului înalt.

— Nu am făcut întotdeauna ce e corect. Când eram mai tânăr… am făcut lucruri mai rele decât Jack. Mai rele decât oricine. Bod, atunci eram un monstru, eram mai rău decât un monstru.

Lui Bod nu-i trecu prin minte că paznicul său putea să mintă sau să glumească. Ştia că i se spunea adevărul.

— Dar nu mai eşti aşa de multă vreme, nu-i aşa? întrebă el.

— Oamenii se schimbă, spuse Silas şi rămase tăcut.

Bod se întrebă dacă paznicul său îşi amintea ceva anume. Apoi Silas zise:

— Tinere, a fost o onoare să fiu paznicul tău.

După aceea, vârî mâna în interiorul pelerinei şi o scoase ţinând un portofel vechi şi uzat.

— E pentru tine. Ia-l.

Bod luă portofelul, dar nu-l deschise.

— Conţine bani. Suficient pentru un început în lume, dar nimic mai mult.

— M-am dus astăzi să-l văd pe Alonso Jones, dar nu era acolo – sau era, dar eu n-am putut să-l văd. Am vrut să-mi povestească despre locurile îndepărtate pe care le-a vizitat. Despre insule, delfini, gheţari şi munţi. Despre locuri în care oamenii se îmbracă şi mănâncă în feluri ciudate, spuse Bod, apoi ezită. Locurile acelea… Sunt încă acolo. Adică există o lume întreagă. Pot s-o văd? Pot să mă duc acolo?

Silas dădu din cap.

— Da, există o lume întreagă. În buzunarul interior al valizei ai un paşaport. E pe numele Nobody Owens. Şi n-a fost uşor să-l obţin.

— Şi dacă o să mă răzgândesc, o să pot să mă întorc aici? întrebă Bod, apoi îşi răspunse singur la întrebare. Dacă o să mă întorc, aici o să fie doar un loc, n-o să mai fie acasă.

— Vrei să te conduc până la poarta din faţă? întrebă Silas.

Bod clătină din cap.

— E mai bine să plec singur. Hmmm… Silas… Dacă o să ai vreodată necazuri, caută-mă. O să vin să te ajut.

— Eu nu am niciodată necazuri, răspunse Silas.

— Nu. Cred că nu ai. Dacă, totuşi…

În cripta cea veche era întuneric, mirosea o mucegai, a umezeală şi a pietre vechi. Şi, pentru prima oară, cripta păru să fie foarte mică…

— Vreau să văd viaţa, spuse Bod. Vreau s-o ţin în mâinile mele. Vreau să las o urmă pe nisipul unei insule pustii. Vreau să joc fotbal cu oamenii. Vreau, zise el şi se opri şi se gândi, vreau *totul.*

— Foarte bine, zise Silas, apoi îşi ridică mâna, ca şi cum şi-ar fi dat la o parte părul din ochi – un gest foarte nepotrivit pentru el. Dacă o să am cea mai mică bănuială că o să am necazuri, o să trimit după tine.

— Chiar dacă nu o să ai cu adevărat probleme?

— Exact.

Pe marginea buzelor lui Silas apăruse ceva ce ar fi putut fi un zâmbet, ar fi putut să fie regret sau ar fi putut să fie doar un efect al umbrei.

— Bine, atunci la revedere, Silas, zise Bod şi întinse mâna, aşa cum făcea când era un băieţel, iar Silas o luă în mâna sa de culoarea fildeşului vechi şi o strânse cu gravitate.

— La revedere, Nobody Owens.

Bod îşi luă valijoara. Deschise uşa şi ieşi din criptă, apoi urcă panta către cărare fără să se uite în urmă.

Trecuse de mult ora la care se încuiau porţile. Bod se întrebă, în timp ce se apropia de ele, dacă porţile îl vor lăsa să treacă prin ele sau va trebui să se întoarcă la capelă ca să ia cheia, dar când ajunse la intrare găsi uşa cea mică, pentru pietoni, neîncuiată şi deschisă larg, de parcă cimitirul însuşi îşi lua rămas bun.

O siluetă albă, dolofană, aştepta în faţa uşii deschise, iar femeia îi zâmbi în timp ce se apropia de ea, şi în ochii ei sclipeau lacrimi în lumina lunii.

— Bună, mamă, spuse Bod.

Doamna Owens îşi frecă ochii cu un deget, apoi îi şterse cu şorţul şi clătină din cap.

— Ştii ce ai de făcut? întrebă ea.

— Să văd lumea, spuse Bod. Să dau de necazuri. Să ies din necazuri. Să vizitez jungle, vulcani, deşerturi şi insule. Şi oameni. Vreau să întâlnesc o mulţime de oameni.

Doamna Owens nu-i răspunse imediat. Se uită la el, apoi începu să cânte un cântec, despre care Bod îşi aminti că i-l

cânta când era mititel, un cântec pe care obişnuia să-l cânte când voia să-l adoarmă pe când era mic.

Dormi, puiul meu,
Dormi până te trezeşti
Atunci o să vezi lumea,
Dacă nu greşesc...

— Nu greşeşti, şopti Bod. O s-o văd.

Sărută iubita
Dansează o vară
Găseşte-ţi un nume
Şi o comoară...

Apoi doamna Owens îşi aminti ultimele versuri ale cântecului şi le cântă fiului său:

Înfruntă-ţi viaţa
Durerile, plăcerile ei,
Nu lăsa cărare neumblată.

— Nu lăsa cărare neumblată, repetă Bod. O sarcină grea, dar o să mă străduiesc cât o să pot.

Încercă să o îmbrăţişeze pe mama sa, aşa cum făcea când era copil, dar era ca şi cum ar fi încercat să îmbrăţişeze ceaţa, pentru că era singur pe alee.

Făcu un pas înainte, către poarta prin care se ieşea din cimitir. Avu impresia că auzi o voce spunând:

— Sunt mândră de tine, fiul meu.

Dar probabil că îşi imaginase.

Cerul miezului de vară începuse deja să se lumineze spre răsărit, iar Bod începu să meargă în direcţia aceea: în josul dealului, către oamenii vii, către oraş, către zori.

Avea un paşaport în valiză, bani în buzunar. Şi un zâmbet ce-i dansa pe buze, deşi era un zâmbet fără vlagă, pentru că lumea e mai mare decât un cimitir mic de pe un deal. Şi în lume aveau să existe pericole şi mistere,

prieteni noi de cunoscut, prieteni vechi de redescoperit, greşeli de făcut şi multe cărări pe care să umble înainte ca, în cele din urmă, să se reîntoarcă în cimitir şi să stea alături de Doamnă pe spatele lat al armăsarului ei mare, cenuşiu.

Dar între acum şi atunci exista Viaţa, iar Bod pătrunse în ea cu ochii şi cu sufletul larg deschise.